68. kötet

ROMANA

különszám

Széles a világ – nagy a szerelem

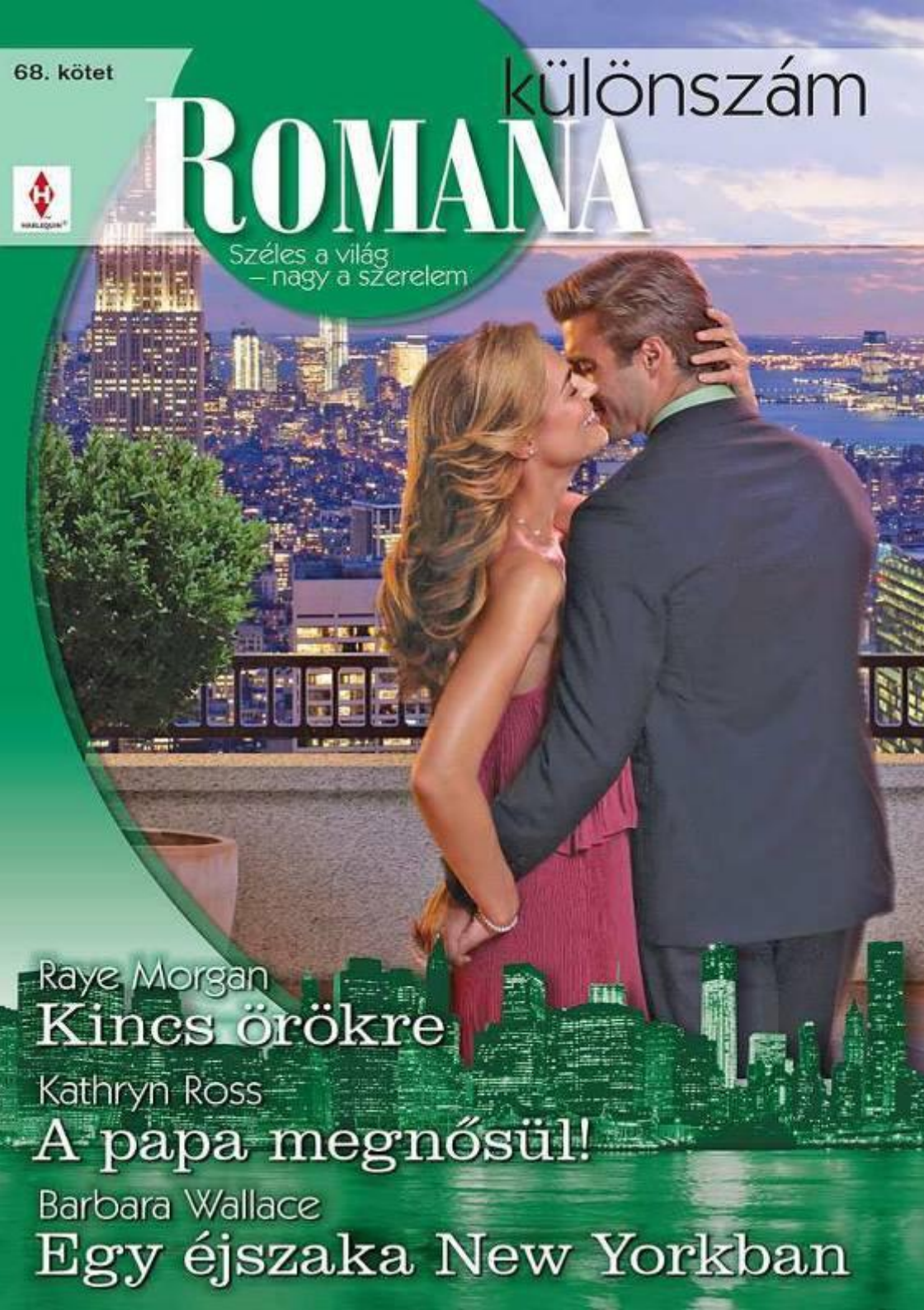

Raye Morgan
Kincs örökre

Kathryn Ross
A papa megnősül!

Barbara Wallace
Egy éjszaka New Yorkban

Barbara Wallace

Egy éjszaka New Yorkban

Micsoda szemtelenség! Az előkelő New York-i sztárügyvéd, Mike Templeton csalónak tartja őt! Roxy mélységesen felháborodik, de akaratlanul is forró vágyat érez a férfi közelében. Csakhogy nehéz megmagyarázni egy jogásznak, hogy neki nem a pénz számít…

1. FEJEZET

Nem csoda, hogy az ügyvéd nem hitt neki! Nem kellett volna annyira ragaszkodnia ehhez az ötlethez, de hát akkor nem lenne Roxy O'Brien. Egyszerűen felütötte a telefonkönyvet, és kikereste a leghíresebb ügyvédet, aki hagyatéki ügyekkel foglalkozik. Ezért ül most itt teljes díszben – ami valójában egy kockás blézert jelentett a bárban viselt ruhájára felvéve – Michael Templeton irodájában, és az ítéletre vár.

– Mit mondott, hol találta a leveleket? – kérdezte az ügyvéd. Az aranykeretes olvasószemüveg nem tudta elrejteni a kételkedést a szemében. – Az édesanyja szekrényében?

– Igen – válaszolta Roxy. – Egy cipősdobozban, a régi pulóverek alatt.

– És eddig nem is tudta, hogy léteznek?

– Egy hónappal ezelőttig még csak nem is sejtettem.

És akkor még finoman fogalmazott. A valóságban még most sem volt képes felfogni, ami történt.

Az ügyvéd megint hallgatott egy sort. Eddig még alig mondott valamit, és egyre inkább olyan benyomást keltett Roxyban, hogy nem veszi komolyan az ő ügyét. De akár hisz neki, akár nem, legalább nyugodtan végighallgatta a mondókáját, és most gondosan tanulmányozni kezdte a harminc levél közül az elsőt. A levelek gondosan időrendbe voltak rakva – az anyja titka.

Az ő szemét örökölted.

Roxynak még mindig a fülében csengett ez a mondat, amely megváltoztathatja az életét. Ő most még Roxy O'Brien, Fiona és Connor O'Brien lánya, de ki tudja, ki lesz a holnap? Egy olyan férfi lánya, akit soha életében nem látott? Egy szeretőé, akit az anyja sohasem említett?

Azért fordult Mike Templetonhoz, hogy erre a kérdésre választ kapjon…

Vagy talán még többet is, mint választ, mert ha az anyja igazat mondott, akkor rá, a kis Roxy O'Brienre egészen más élet vár. Egy sokkal jobb élet…

Az ő szemét örökölted.

Mike Templeton időközben az asztalra tette a levelet, és Roxyt nézte. A lány már hozzászokott, hogy bámulják. A bárban megforduló vendégek szerint ez benne van az árban, legalábbis a jól neveltebbek szerint. Roxy azt gondolta, nem zavarják már az ilyen pillantások, de Templeton nézésétől kiverte a víz. Talán azért, mert szemüveg nélkül még áthatóbbá vált a tekintete, mintha a legtitkosabb gondolataiba akarna beférkőzni. Ettől zavarba jött, és összeszorult a gyomra. Keresztbe tette a lábát, és már sajnálta, hogy nem hosszabb a szoknyája. Nem volt könnyű állni az ügyvéd pillantását.

Legnagyobb megkönnyebbülésére Templeton hátrált meg először, elnyújtózott a bőrfoteljében, közben pedig a fekete golyóstollával játszott. Karcsú kézfeje volt, hosszú, finom ujjakkal. És úgy általában is előkelő ember benyomását keltette. „Úriember" – mondta volna Roxy gimnáziumi színjátszástanára. Méretre készült öltönyével és vakítóan fehér ingével igazi manhattani jelenség volt. Ilyen férfiak szerepelnek az elegáns divatlapokban, ahol viszont Roxy felnőtt, ott egészen mások a férfiak.

– Minden levél ennyire… személyes hangvételű? – kérdezte ekkor az ügyvéd.

Roxy elpirult, és bólintott.

– Azt hiszem, igen. Néhányat csak átfutottam. – A levelek valóban nagyon szenvedélyes hangon íródtak. Roxy néha úgy érezte, mintha egy idegen naplóját olvasná. Egy idegen férfiét, aki az apja volt, és egy olyan nőnek írt, aki csak nyomokban hasonlít az anyjára. – De figyeljen, kérem, a dátumokra! Az utolsó levelet kilenc hónappal a születésem előtt adták postára.

– És két héttel Wentworth Sinclair balesete előtt.

Az autóbaleset előtt, amelyben az állítólagos apja az életét vesztette. Roxy rákeresett az interneten.

Az ügyvéd a homlokát ráncolta. Még ezt is előkelőbben csinálta, mint mások.

– És teljesen biztos benne, hogy az édesanyja korábban nem beszélt a levelekről?

Roxy abban is biztos volt, hogy az ügyvéd nem hisz neki. Különben miért teszi fel állandóan ugyanazt a kérdést? Ő már mindent elmondott, amit tudott.

Miért nem rakja ki akkor inkább a szűrét? Minek pocsékolja a drága idejét?

– Mindenképpen emlékeznék rá, ha beszélt volna róluk.

– És nem indokolta meg a levelekben, miért hallgatott ilyen sokáig?

– Nem, túlságosan el volt foglalva a haldoklással.

Roxy már kimondta, mielőtt gondolkodott volna, és most azon töprengett, vajon segíti-e ez az ügyét. De hát mit vár tőle ez az ember? Hogy az anyja a halálos ágyán részletesen és kimerítően beszámol a viszonyáról Wentworth Sinclairrel?

– Alig volt már magánál – tette hozzá gyorsan, nehogy úgy tűnjön, gúnyolódik. – Eleinte az erős fájdalomcsillapító hatásának tartottam…

Mígnem egyszer az anyja tiszta tekintettel ránézett, és azt mondta: *Tőle örökölted a szemedet.*

– De most már nem így gondolja.

– Tekintettel a levelek tartalmára… nem.

– Aha.

Ez volt minden. Mike Templeton megint a fekete golyóstollával babrált, és hallgatott. Roxy gyűlölte ezt a hallgatást, mert egy meghallgatásra emlékeztette, amikor halálos csönd volt, és a rendező gyorsan írt valamit a jegyzetfüzetébe. Most a csend még nyomasztóbb volt, mert sokkal több forgott kockán.

– Akkor foglaljuk össze a dolgokat, hogy mindent jól értettem-e – mondta Mike Templeton idegesítő nyugalommal. – Az édesanyja a halálos ágyán elmondta, hogy Wentworth Sinclair, az egyik leggazdagabb New York-i család elhunyt sarja az ön valódi apja. Később maga rendrakás közben megtalálta ezeket a szerelmes leveleket, amelyek alátámasztják az igényét. Ráadásul az utolsó levelet röviddel Sinclair halála előtt írták. – Néhányszor megforgatta a golyóstollat az ujjai között. – Minden összeillik, igaz? Ehhez jön még, hogy mindkét résztvevő meghalt már, és nem tudják megcáfolni az állításait.

– Miért kellene megcáfolniuk? Ez az igazság. – Roxy úgy érezte, a beszélgetés kezd kellemetlen irányt venni. – Ha ezzel arra céloz, hogy az egészet csak kitaláltam… – Tudta, hogy a férfi nem hisz neki.

– Nem célzok semmire, csak felsoroltam a tényeket, amelyek igen kedvezőek a maga számára. – Mike Templeton előrehajolt, és összetette a két kezét. – Van fogalma róla, hány ember állítja, hogy ő a régóta keresett örökös?

– Nem, és nem is érdekel. Engem csak a saját dolgom foglalkoztat.

– Sokkal többen vannak, mint gondolná. A múlt héten például beállított hozzám egy férfi, és azt állította, hogy ő Henry Hudson unokaöccse. Azt szerette volna megtudni, hogy New York városa fizetne-e neki kárpótlást a Hudson folyóban való részesedése után.

Roxyt lassan elfutotta a pulykaméreg.

– És mit mondott neki?

– Sokkal több bizonyítéka volt, mint magának.

Ez az ember egy átok! Tényleg csalónak tartja, mintha ő az ujjából szopta volna az egészet, és nem töltött volna heteket azzal, hogy átgondolja az egész eddigi életét. Igazán pofátlan!

– Úgy gondolja, tévesen állítom azt, hogy Wentworth Sinclair lánya vagyok?

– Sokkal kevesebbért is kitaláltak már mindenfélét.

– Maga… maga… – Roxy a legszívesebben fejbe vágta volna a levélnehezékkel. – Nem a pénzről van szó!

– Ó, valóban? – Az ügyvéd megint hátradőlt. – Akkor nem is szeretne részesülni a Sinclair-milliókból?

Roxy kinyitotta a száját, aztán megint becsukta. Szívesen mondta volna, hogy nem érdeklik a milliók, csak hogy megszégyenítse Templetont, de ez hazugság lett volna. Ha csak róla lenne szó, eljátszhatná a Grál-lovagot, de Steffire is gondolnia kell. Ha elismerik Sinclair lányaként, akkor szebb jövőt biztosíthat neki. A nyomorúságos életében egyedül csak Steffi számított, de hogyan magyarázhatná ezt el egy olyan embernek, mint Mike Templeton? Mit is tudhat ő a világ igazságtalanságáról? Az ő csodásan ápolt kezében valószínűleg úgyis minden arannyá változik.

És az ő hallgatását is valószínűleg félreérti. Azt hitte, hogy most leleplezte, mert gúnyosan mosolygott, és megjegyezte:

– Na ja, mindjárt gondoltam. Sajnálom, de ha szeretné elérni a célját, akkor többre van szükség néhány harmincéves szerelmes levélnél.

– Huszonkilenc – javította ki Roxy, bár ez most már mindegy volt.

– Akkor huszonkilenc. Teljesen mindegy. Viszont a jövőre nézve azt ajánlanám, hogy meggyőzőbb iratokat hozzon, például születési anyakönyvi kivonatot.

– Olyan kivonatra gondol, amelyen Wentworth Sinclair szerepel apaként? – Roxy nem tudott ellenállni a lehetőségnek, hogy csípősen visszavágjon. – Ó, milyen buta vagyok, hát nem otthon felejtettem! – kiáltott fel a homlokát ráncolva. Az sem ijesztette meg, ahogy Templeton ránézett. – Tényleg azt gondolja, hogy nem hoztam volna magammal, ha a birtokomban lenne?

– Hát, legalábbis feltételezné az ember… ahogyan azt is, hogy az édesanyja nem hallgatta volna el harminc évig az édesapja nevét. – Mike Templeton gondosan visszatette a levelet a borítékba. Roxy a legszívesebben eltörte volna azokat a karcsú ujjakat. Az anyja talán egyszerűen csak félt, hogy nem fognak hinni neki.

– Tudja mit, Mr. Templeton? – Roxy felállt, és felmarkolta a leveleit is. – Felejtse el az egészet! – Hogyan is gondolhatta, hogy egy gazdag ügyvéd segíteni fog neki? A gazdagok nem foglalkoznak az olyanokkal, mint ő, ő pedig nem fog itt ülni, és hagyni, hogy Templeton lesajnálóan nézzen rá. – Azért fordultam magához, mert az örökösödési jog a szakterülete. Azt gondoltam, hogy segíthetne nekem, de nyilvánvalóan tévedtem.

– Attól tartok, félreértett, Miss O'Brien. Kérem, üljön vissza!

Ehhez Roxynak egyáltalán nem volt kedve. További kioktatást sem akart. Ha elutasították, akkor elutasították. Kapkodva felvette a bőrkabátját. Sajnos, Mike Templeton észrevette, hogy könnyek csillognak a szemében.

– Egyébként azt is olvastam, hogy *minden* ügyet elvállal.

Ez a megjegyzés már felesleges volt, mert Roxynak elege volt az egész színházból, de „pénzéhes csalóként" ragaszkodott hozzá, hogy övé legyen az utolsó szó.

– Miss O'Brien…

Kisietett az irodából, anélkül hogy visszafordult volna, és már az utcán volt, amikor kibuggyantak a könnyei. A fenébe! Hát nem sírt már eleget életében? Mikor tanulja meg végre, hogy nem kell mindent ennyire mellre szívni?

Tőle örökölted a szemed.

– Te meg túl sokáig hallgattál, anya – mormolta maga elé. – Okvetlenül meg kellett várnod, amíg késő lesz? Ennyire szégyellted a lányodat?

Csütörtök esténként az *Elderion* mindig tele volt, főképp üzletemberek jöttek, akik a megerőltető értekezletek és megbeszélések után ki akartak kapcsolódni. A megrendelések egyre gyorsabban érkeztek, az asztaloknál pezsgett az élet, a számlák összege egyre nőtt.

Roxyt általában nem viselte meg a nagy forgalom, mert azt jelentette, hogy több lesz a borravaló, de ma nem volt gusztusa a felgyűrt ingujjú üzletemberekhez, akik vodka-tonikot vedeltek.

– Hat vodka-tonik, egy saját márkás pinot és két martini – adta le a pultosnak a rendelést. Odakinn ugyan hideg volt, idebenn viszont fülledt meleg. Elvett a pultról egy papírszalvétát, és letörölte vele a homlokát meg a tarkóját. A délután viselt blézernek nyoma sem volt már, megint csak az egyenruháját: rövid fekete szoknyát és fekete pólót viselt.

Dion, a bika alkatú bármixer komor tekintettel nézett rá.

– Egy kicsit megviseltnek tűnsz. Van valami gond a hatos asztalnál?

– Semmi baj, Dion. Ez a mai egyszerűen nem az én napom.

Mit képzel magáról ez a Mike Templeton!? Ez az arrogáns, beképzelt senkiházi! Az, hogy ezüstkanállal a szájában született, még nem jogosítja fel arra, hogy lenézze őt vagy az anyját. Összegyűrte a szalvétát, és biztos kézzel a pult mögött álló szemetesbe dobta.

– Még mindig nem adtad fel a színészetet?

– De igen. Ez most más volt. – És kétszer annyira fájt. – Nem ismersz véletlenül egy jó ügyvédet?

Dion a homlokát ráncolta.

– Bajba kerültél?

– Igazából nem, csak szükségem lenne egy ügyvédre.

– Sajnálom – mondta Dion a fejét csóválva –, azzal nem tudok szolgálni.

– Semmi baj. – Végül is mi garantálja, hogy a következő nem ugyanolyan felfújt hólyag lesz, mint Mike Templeton?

– Édes istenkém! – Roxy kolléganője, Jackie lépett oda a pulthoz himbálózó karika fülbevalóval és csörgő karperecekkel. – Add, hogy ez a pasas az én asztalomhoz üljön le!

Roxy tovább rakta a poharakat a tálcára, és fel sem nézett. Jackie minden héten legalább egyszer beleszeretett valakibe.

– Milyen? – kérdezte. – Jóképű?

– Inkább gazdag – sóhajtott fel Jackie.

Itt az *Elderion*ban? Akkor bizonyára eltévesztette a házszámot. A gazdag férfiak jobb bárokba járnak.

– De azért pokolian jól néz ki, nem?

– Mondjuk rá. Ha szegény lenne, mint a templom egere, akkor is imádni való lenne, annyira szexi…

Ezt már Roxynak is látnia kellett. Megfordult, és végigjártatta tekintetét a vendégeken.

– Kétlem, hogy egy olyan férfi, akinek ennyi előnyös tulajdonsága van…

Mike Templeton állt a nyolcas asztalnál, és éppen lehúzta a bőrkesztyűjét, egyik ujjáról a másik után. Roxyt mintha villámcsapás érte volna. Jackie-nek igaza volt, közel s távol nem akadt ilyen jóképű férfi. De mit keres itt? Éppen itt?

– Hát nem megmondtam, hogy szívdöglesztő?

Mielőtt Roxy válaszolhatott volna, a férfi megfordult, és a pillantásuk találkozott. Miközben az ügyvéd lassan levette teveszőr kabátját, és a széke támlájára tette, Roxy földbe gyökerezve állt, és ijedtében libabőrös lett.

– Nem tudnálak rábeszélni, hogy átadd nekem az asztalodat? Odaadnám cserébe a tizenötöst és a tizenkettest.

– Ne haragudj, Jackie, de most nem megy – mondta Roxy, aki még mindig az ügyvédet bámulta, mintha az megbabonázta volna.

Felvette a pultról a tálcáját, és először szántszándékkal a többi asztalt szolgálta ki. Ettől egy kicsit összeszedte magát, de érezte, hogy Templeton egész idő alatt őt nézi, és ezzel arra emlékezteti, hogy ott van. Mintha ezt olyan könnyű lenne elfelejteni!

Végül már mindenkit kiszolgált, és nem maradt más hátra, oda kellett mennie az asztalához.

– Magát aztán nem egyszerű megtalálni, Miss O’Brien! – mondta a férfi üdvözlésképpen. – A szomszédasszonya mondta, hogy talán itt van. – Úgy mosolygott, mintha egyenesen arra született volna, hogy az *Elderion*ba járjon. – Még nem fejeztük be a beszélgetésünket.

Ez csak valami vicc lehet.

– Miért, mi következhet még – kérdezte Roxy –, miután engem is meg a halott anyámat is vérig sértette?

– Félreértett, Miss O'Brien, nem akartam megbántani, csak szerettem volna felhívni a figyelmét a története gyenge pontjaira. Ha tovább marad, akkor erre is kitértünk volna.

– Szóval az én hibám, igaz? – Ha a férfi ezt érti félreértés alatt, akkor miatta akár sohanapján találkoznak. – Legközelebb, ha egy haldokló bevall nekem valamit, ügyelni fogok a részletekre. – A hóna alá csapta a tálcát. – És most mit akar tőlem? Nem maga az egyetlen vendégem. – Ő is tud ám leereszkedő lenni!

– Skót whiskyt kérek, de bőséges adagot!

Mesés! Szóval itt akar maradni! Lehet, hogy mégis átengedi az asztalt Jackie-nek.

– Még valamit?

– Hát hogyne. Ezt nálam felejtette. – Mike Templeton belenyúlt az aktatáskájába, és kivett egy szürke borítékot. – Az édesanyja annyi fáradságot fektetett abba, hogy minden levél meglegyen, kár lenne, ha most egy hiányozna.

– Köszönöm. – Roxy kínosan érezte magát. Elrontotta a nagy kivonulást. – Nem kellett volna személyesen elhoznia, elég lett volna, ha elküldi postán.

– Ó, nem tesz semmit, de nem akartam, hogy baja essen, azonkívül… – Roxy a levél után nyúlt, de Mike megfogta a kezét – azt reméltem, hogy áldoz rám egy keveset az értékes idejéből.

Roxy a férfi kezére nézett, amelynek melegét egész testében érezte. Majdnem kétszer akkora volt, mint az övé, amely szinte eltűnt benne. Gyorsan elhúzta a kezét, és érezte, ahogy elpirul.

– Mire kell az idő? – kérdezte, és még jobban szorította a tálcát a hóna alatt.

– Ahogyan már említettem… ön elment, mielőtt befejezhettük volna a beszélgetést.

– És ez magát meglepi? Amit a fejemhez vágott… – Roxy sarkon fordult. – Először kihozom az italát.

– Már megint megfutamodik? – kiáltotta utána a férfi. – Vastagabb bőrt kell növesztenie, ha be akarja perelni a Sinclair családot.

Roxy megállt, mintha villám csapott volna belé. Jól hallott?

– De hát ezért keresett fel, nem? Be akarja perelni őket az örökrészéért.

Igent mondani túlságosan kockázatos lett volna. Roxy lassan megfordult, és látta Mike arcán, mennyire büszke magára, amiért így lerohanta őt. Ez azt jelenti vajon, hogy esélyesnek látja az ügyet? De ha csak szórakozik…

– A következőképpen gondoltam a dolgot. – Mike Templeton előrehajolt, arany mandzsettagombjai csillogtak a lámpák fényében. – A sietséggel nem megyünk semmire. Egyik érdekelt személy sem él már, és az egyetlen bizonyítékunk egy csomó szerelmes levél. Ráadásul azóta harminc év telt el. Egyetlen bíróság sem szereti az ilyen régi ügyeket. Más szavakkal: könnyebb lenne megmásznunk a Mount Everestet.

– Köszönöm a tájékoztatást. – És ő még azt hitte, hogy Mike kecsegteti valamivel. – Ha ezért fáradt el idáig, csak pazarolta a drága idejét.

– Már megint nem engedte, hogy végigmondjam a mondókámat.

– Hát jó, mondja! Szóval azt tanácsolja, hogy inkább másszam meg a Mount Everestet. Van még valami más is?

Mike elmosolyodott. Önelégült mosoly volt ez, amely lassan kiült az egész arcára.

– Hogy van-e még valami más is? – kérdezett vissza. – Semmi azon kívül, hogy én szenvedélyes hegymászó vagyok.

– Hát akkor én most… hozom a whiskyjét. – Roxy odasietett a pulthoz, más válaszra most képtelen volt. Jól értette? A pasi mégis elvállalja az ügyét?

– Úgy nézel ki, mint akin átment az úthenger – jegyezte meg Jackie. – Mi bajod van? Csak nem derült ki a szívtipróról, hogy sorozatgyilkos?

Roxy túl megviselt volt, úgyhogy csak ennyit mondott:

– Nem sorozatgyilkos, hanem az ügyvédem.

– Hát nem azt mondtad, hogy nincs ügyvéded? – kérdezte Dion.

– Azt is gondoltam. – Roxy még mindig nem tudta elhinni. Nem bízott Templetonban. Az ügynek biztosan van valami bökkenője.

– Miért csinálta az egész előadást Henry Hudsonnel, ha mégis elvállalja az ügyet? – kérdezte tőle, amikor visszaért az asztalhoz az itallal.

– Ki kellett derítenem, mennyire komolyak a szándékai – válaszolta Mike, és ivott egy korty whiskyt.

Szóval csak próbára tette. Hihetetlen! Roxy a legszívesebben a drága öltönyére öntötte volna a whiskyt. Lehet, hogy még annak is eljön az ideje…

– El tudja képzelni, mennyire kikészített?

– Abból ítélve, ahogyan elrohant, nem volt nehéz kitalálni. Másrészről viszont éppen ezzel keltette fel a kíváncsiságomat. Vagy valóban hisz a történetében, vagy remekül játszik.

Roxy intendánsok és rendezők egész sorát tudta volna példának hozni, akik nem ezen a nézeten voltak, de túlságosan kiakadt azon, hogy az ügyvéd csak próbára tette. Nem állt távol attól, hogy megkérje, foglalkozzon a saját dolgával.

– Mindenkivel így bánik, aki magához fordul jogi segítségért?

– Csak azokkal, akik azt állítják, hogy joguk van egy százmilliós örökségre.

Százmilliós örökségre? Ez csak valami vicc lehet, de Mike Templeton halálosan komoly volt. Roxy lerogyott egy székre, és azt dadogta:

– Száz… milliós?

– Miért, nem erre számított?

– Azt hiszem, nem. – Roxy kisimította a haját a homlokából. – Tudtam, hogy a Sinclair család gazdag, de hogy ennyire… Hű!

Így már a próba is érthető, ha milliókról van szó. Roxy hátán borzongás futott végig.

– Természetesen garanciák nincsenek – folytatta Mike. – Ahogyan már említettem, a bíróság ilyen esetekben ritkán dönt a felperes javára.

Roxy bólintott.

– Ráadásul az alperes ügyvédjei bevetik majd a nehéztüzérséget is, ennek ellenére… ha ügyesen játsszuk ki a kártyáinkat – és miért ne tennénk –, akkor mindkettőnknek szép kis summa ütheti a markát, amire nekem ezekben az ínséges időkben talán nagyobb szükségem van, mint magának.

Roxy megint bólintott. Mit is mondhatott volna? A váratlan fordulat teljesen a torkára forrasztotta a szót.

– Hé, Roxy! – hallatszott ekkor a pult mögül. – Négyes asztal! Mozdítsd meg a hátsód, ha kérhetem!

Három nő ült ott üres martinispohárral, és dühösen nézett rá.

– Foglalkozzon inkább a vendégekkel! – tanácsolta Mike, és derűsen figyelte, ahogy Roxy rogyadozó lábbal a pulthoz megy.

Különös, milyen hamar váltott át a dühe csodálkozó zavarba. Ezt teszi a pénz, amely őt is idevezette. Nem engedhette meg magának, hogy tovább várjon az ügyfelekre, akik csak nem akartak bekopogtatni hozzá. Az íróasztala és az aktatáskája is üres. Szüksége van erre az ügyre, ha nem akar Henry Hudson unokaöccsével vesződni.

Ivott még egy kortyot, és körülnézett. Az *Elderion* átlagos bár, távolról sem kocsma. A berendezés és a vendégek sem a legrosszabb fajtából valók. Wentworth Sinclair levele még mindig ott feküdt, ahova Roxy letette. Mike óvatosan végigsimított a szürke papíron. Időközben már szinte kívülről fújta a levél szövegét: *Még mindig érzem az illatodat a bőrömön…*

Így kezdődik. Diákfantáziák… Ezt ő is ismerte. A határtalan gondtalanságot, amely az ember fejébe száll, és minden józan megfontolást lehetetlenné tesz. A vak hitet, hogy ez mindig így marad. Amíg a valóság be nem nyújtja a számlát, meg nem hazudtolja a várakozásokat, és porrá nem zúzza a szép álmokat.

Nézd csak meg magad, Michael! Arra neveltünk, hogy te legyél a legjobb.

Mike-nak összeszorult a gyomra, de a hely számlájára írta. Amióta csak belépett az *Elderion*ba, úgy érezte, hogy mindezt már átélte egyszer…

2. FEJEZET

Lelki szemei előtt megjelent egy másik bár a tompított fényeivel és meleg sörével abból az időből, amikor a politikai viták és az andalgás a félhomályban fontosabb volt, mint a hozzá illő környezet és az emelkedett társalgás. Eszébe jutott az a könnyelműen elpuskázott szemeszter. Már évek óta nem gondolt rá. Amikor ügyvédjelölt lett, igyekezett mindent elfelejteni.

Néhány méterre tőle az ügyfele – pillanatnyilag az egyetlen – egy táncosnő kecsességével sürgölődött az asztalok között. Már maga az is csoda volt, ahogy abban a falatnyi textilben, amelyet egyenruhának nevezett, kiszolgálta a vendégeket. A rózsaszín-szürke kockás blézer nélkül jól látszott, ahogy a fekete bőrszoknya a csípőjére simul, mintegy felszólításként, hogy mindenki csodálja meg a bájait. Amikor előrehajolt, még többet lehetett látni, amitől Mike-nak egyszeriben szűk lett a nadrágja, úgyhogy zavarában keresztbe tette a lábát. Az eddigi ügyfelei általában másképp öltöztek.

De Roxy O'Brien ügye is más volt, mint a többi. Óvták attól, hogy ilyen ügyeket elvállaljon – nagy felhajtással járó kockázatos ügyeket, amelyek nagyobb feltűnést keltenek, mint amennyi elismerést hoznak. De ez az eset a megmentője lehet, ha nem akarja bezárni az irodáját, és odahaza bevallani, hogy nem felelt meg a család igencsak nagy elvárásainak. Látta, ahogy Roxy ellöki az egyik vendég kezét, mielőtt az megérinthette volna a fenekét, és felírta a jegyzetfüzetébe: *nyugodtabban kell viselkednie*.

Roxy csak egy óra múlva ment vissza az ő asztalához. Hozott egy üveg ásványvizet, és Mike-nak össze kellett szednie magát, hogy ne bámulja a lábát, miközben odament az asztalához.

– Még itt van – állapította meg Roxy.

Mike a jegyzetfüzetére mutatott.

– Miért mentem volna vissza az irodába, ha itt is remekül tudok dolgozni?

– Mert nyolc óra van. Ilyenkor az emberek általában nem dolgoznak már.

– Azok biztosan nem, akik idejárnak, de én nem tartozom közéjük. – Már gyerekkorában beléverték, hogy ő különleges. – És lehet, hogy vannak még kérdései.

– Vannak – jegyezte meg Roxy, és az üres székre mutatott Mike-kal szemben. – Szabad?

– Ha a szigorú főnöke megengedi…

– Szünetem van tíz percig.

– Akkor hát mit szeretne tudni?

– Hát, először is… – Roxy az üveg címkéjét bámulta, mert nem találta a megfelelő szavakat – Tényleg nem viccelt, amikor azt mondta, hogy milliókról van szó? Vagy akkor is csak próbára tett?

– Mondtam már, hogy nem viccelek, amikor az ügyfeleim pénzéről van szó, de nem is ígérek semmit. Csak azt mondom, hogy vannak lehetőségek az ügyben.

– Örülök, hogy ennyire őszinte. Nem szeretem, ha a bolondját járatják velem.

– Én sem – mondta Mike. Valamennyire megnyugtatta, hogy Roxy ésszerűen is képes gondolkodni.

A nő közben egy egész csíkot letépett az üveg címkéjéből.

– És mi a következő lépés? Csináltassak DNS-tesztet?

– Ha az olyan egyszerű lenne! Ahhoz szükségünk lenne Wentworth Sinclair DNS-ére is, de az nekünk nincs. – Mike látta, hogy Roxy a szürke borítékra mered, és megrázta a fejét. – Úgy látom, túl sok krimit nézett. A csodával határos lenne, ha egy ilyen régi borítékon használható nyomot lehetne találni. Frissebb mintára van szükségünk.

– De honnan vegyük?

Kezdett az ügy bonyolultabb lenni.

– Az lenne a legjobb, ha az egyik Sinclair nővér beleegyezne a DNS-tesztbe. Ők Wentworth legközelebbi rokonai.

– De azt mondta, hogy ők minden erejükkel ellen fognak állni.

– Akkor is megkérhetjük őket. Akkora felhajtást csinálunk, hogy a végén kénytelenek lesznek beleegyezni.

Roxy a homlokát ráncolta, és még egy csíkot letépett a címkéből. A lelkesedése egy kicsit alábbhagyott. Hirtelen fáradtnak és sebezhetőnek tűnt.

– Ez úgy hangzik, mintha meg akarnám zsarolni őket.

– A nővérek biztosan így fogják látni.

– De miért? Én nem terveztem ezt így, csak megpróbálom egy kicsit könnyebbé tenni az életemet. Ha Wentworth Sinclair az apám, akkor ő megértené ezt, nem?

A levelek alapján ítélve Mike ezt nem zárta ki.

– Ezért perlünk. Hogy könnyebb legyen az élete.

– És ha a nővérek nem engednek?

– Akkor tovább harcolunk. Előbb vagy utóbb elő kell állniuk a farbával… már csak azért is, hogy megszabaduljanak tőlünk. Nem engedhetik meg maguknak, hogy kockáztassák a jó hírüket.

Roxy az asztalt bámulta, és Mike csak most vette észre, hogy valamikor a beszélgetés közben megfogta a kezét. Mikor történhetett ez? Amikor meglátta a fáradtságot a szemében? Tulajdonképpen ez nem vallott rá. Az ember nem bizalmaskodhat az ügyfeleivel, mert akkor hibákat követ el.

Lopva a lány kezét nézte, amely szinte elveszett az övében. Olyan fehér volt, mint egy magnóliavirág. A csuklója belső felén kicsi tetoválás látszott – egy kiterjesztett szárnyú sárga pillangó, amely csak a gyengéd érintésre várt… Mike éppen engedni akart a késztetésnek, amikor Roxy elhúzta a kezét, és ökölbe szorította.

– Miért?

– Mit miért?

– Miért akarja elvállalni az ügyemet, ha ennyire bizonytalan a siker?

Mert szükségem van a pénzre és a hírnévre, hangzott volna az őszinte válasz, de ez biztosan nem tetszett volna Roxynak, úgyhogy mást kellett kitalálnia.

– Mert nem tudok ellenállni a kihívásoknak – mondta –, és mert nem szeretek semmit sem feladni. Ezért aztán biztos lehet benne, hogy a végsőkig kitartok.

– Ez mind szép és jó, de…

Mike gyűlölte azokat a mondatokat, amelyek így kezdődtek, mert általában rosszul végződtek.

– Igen? – kérdezte. – Mi nyugtalanítja?

– Kérem, ne értsen félre, nem akarom, hogy hitegessen, de mit értett az alatt, hogy a „végsőkig”?

– A Sinclair család ügyvédei nem fognak velünk kesztyűs kézzel bánni, ha már annyira tudni szeretné. Alaposan meg fogják vizsgálni, milyen körülmények között él…

Erre Roxy olyan kétségbeesett képet vágott, hogy Mike gyanakodva megkérdezte: – Csak nincsenek hullák a szekrényében? Elő a farbával! Előttem nem szabad semmit eltitkolnia.

– Nincsenek titkaim.

– Hát akkor?

– Van egy kislányom… Steffi. A teljes neve Stephanie.

Wentworth Sinclair unokája! Mike derűlátása egy csapásra visszatért. Alice és Frances Sinclairt bizonyára igencsak érdekelni fogja az unoka.

– Ebben nem látok semmi gondot. Éppen ellenkezőleg, ez még a hasznunkra is lehet.

– Egy pillanat! – Roxy tiltakozásul felemelte a kezét. – Nem szeretném, hogy Steffit is belerángassa a dologba. Még csak négyéves, és nem értené, mi történik.

– Attól tartok, maga az, aki nem érti – jegyezte meg Mike. – Az, hogy Wentworthnek unokája van, esetleg arra ösztönözheti a nővéreit, hogy együttműködjenek velünk.

De Roxy csak a fejét rázta.

– Ez engem nem érdekel. Nem tűröm, hogy Steffit összezavarják, úgyhogy őt hagyja ki, kérem, az ügyből.

– Nem tudom…

– Ígérje meg!

Mit tegyen? – gondolkodott Mike. Magyarázza meg Roxynak, hogy nem engedheti meg magának, hogy feltételeket szabjon, és hogy az ügyvéd dolga kiválasztani azt a stratégiát, amely a legtöbb sikerrel kecsegtet? Azt is szívesen elmondta volna neki, hogy ennek az ígéretnek nincs semmi értelme, mert a Sinclair nővérek előbb vagy utóbb úgyis tudomást szereznek a kis Stephanie létezéséről. De látva, mennyire elszánt Roxy, mindezt nem mondta el neki. Ma este már úgysem tudja meggyőzni, azt pedig nem akarta megkockáztatni, hogy a nő megint faképnél hagyja. Úgyhogy visszavonulót fújt, de nem tett le róla, hogy később még visszatérjen az ügyre.

– Rendben.

– Köszönöm. – Roxy megkönnyebbülve nyitotta ki az ásványvizes üveget, amelyen már nyoma sem volt a címkének, és ivott egy nagy kortyot. – Akkor mikor kezdjük?

Roxy megint tele volt energiával, zöld szeme ragyogott. Odahajolt Mike-hoz, úgyhogy a férfi, ha akarja, akkor sem tudta volna nem észrevenni, milyen mély a topja kivágása. Férfiként tetszett neki, amit látott, ügyvédként viszont kénytelen volt uralkodni magán.

– Hamarosan – válaszolta. – Hamarosan.

Az egész estét az *Elderion*ban töltötte, iszogatta a whiskyjét, és jegyzeteket készített. Roxyt viszont nagyon elbizonytalanította a jelenléte. Háromszor összekeverte a rendelést, amit Dion azzal jutalmazott, hogy levonta a fizetéséből a sztornózott tételeket.

– Talán a honoráriumáról szeretne egyeztetni – viccelődött Jackie. Amióta Roxy bevallotta, hogy Mike az ügyvédje, csak úgy záporoztak a megjegyzések.

– Nagyon vicces vagy – mondta, bár hirtelen jeges rémület fogta el. A honoráriumról még egyáltalán nem beszéltek. Vajon Templeton hogyan képzeli a fizetséget?

Feltűnt neki, hogy férfi sohasem néz az ő irányába, ezt egészen pontosan meg tudta állapítani, mert ő viszont állandóan felé sandított. Miért nem bámulja, ahogy a többi férfi? Ehhez már hozzászokott, Mike Templetonnak viszont elegendő volt a puszta jelenléte, hogy zavarba jöjjön.

Ráadásul a férfi szigorúan ügyelt a megjelenésére. Miközben a többiek már régen levetették a zakójukat meg a nyakkendőjüket, és kigombolták az ingüket, Mike még mindig a zakójában feszített, és még a nyakkendőjét sem lazította meg. Roxy biztos volt benne, hogy az ingén egy árva ránc sincs. Nem tudna alkalmazkodni a többi vendéghez, ha már itt rontja a levegőt?

– Miért van még mindig itt? – kérdezte végül, amikor az asztala mellett ment el.

Mike hirtelen abbahagyta a jegyzetelést.

– Nem látszik? Dolgozom.

– Azt látom, de miért nem megy végre haza?

Valami hétköznapi választ várt, például azt, hogy mert még nincs kész, ehelyett a férfi azt mondta: – Mert nem engedhetem meg magamnak. – És az arca közben elgondolkodó volt.

Az nem lehet! – gondolta Roxy. Én nem engedhetem meg magamnak, de egy olyan figura, mint Mike Templeton csak szórakozásból dolgozik. Ám nem akarta elrontani bimbózó kapcsolatukat, ezért nem firtatta, inkább megpróbálta megfejteni a férfi macskakaparását.

– „Nyugodtabban kell viselkednie.” Mit jelent ez?

– Ez a stratégiához tartozik, de még dolgozom rajta.

– Nem akar engem is beavatni?

– Majd ha eljön az ideje.

Ez a válasz nem tetszett Roxynak, nagyon átrázásszaga volt, avval viszont már tele a padlás.

– És miért nem most?

– Mert még nem vagyok kész vele.

– Aha. – Roxy valahogyan hitt neki, bár a férfi kifürkészhetetlen arccal nézett rá. – Más szóval bízzam meg magában?

– Pontosan. – Mike bólintott. – Kész rá?

De Roxy adós maradt a válasszal, ehelyett megkérdezte:

– Hozhatok még egy whiskyt?

– Inkább egy cukormentes kólát. Ha kész a stratégia, közölni fogom. Maga sem hozza ki nekem a számlát, mielőtt felszolgálná az italt, nem?

– Ha a vendég azt kívánja, kihozom.

– Hát jó. – Mike felsóhajtott, és úgy fordította a jegyzetfüzetét, hogy Roxy el tudja olvasni. Roxy megkezdett mondatokat és címszavakat látott, amelyeket nem értett. – Elégedett?

De Roxy nem volt elégedett, hanem felháborodott.

– Micsoda szörnyű macskakaparás!

– Hogy érti ezt? – kérdezte Mike meglepetten. – A jegyzeteket magamnak készítettem. Maga mindig ilyen gyanakvó?

– Csodálkozik rajta? Éppen most jöttem rá, hogy az anyám harminc évig hazudott nekem.

– Huszonkilencig – javította ki a férfi, de csak egy fáradt mosolyt tudott előcsalni Roxyból.

– Ráadásul itt dolgozom. Mit gondol, itt olyan nagyon bizakodó lesz az ember? Látja ott azt az asztalt? – Roxy az egyik asztalra mutatott, ahol négy részeg férfi két ugyanolyan részeg nővel flörtölt. – A férfiak közül kettő és az egyik nő jegygyűrűt visel.

– Érdekes megfigyelés – jegyezte meg Mike. – Csak azt felejti el, hogy én nem vagyok vendég.

– Az még nem jelenti azt, hogy jobban ismerem.

– Jobban meg fog ismerni.

Ezt úgy mondta, hogy Roxy szíve hevesen dobogni kezdett, és a feszültség, amely addig is ott volt kettejük között, még nagyobb lett. Roxy egész este furcsán izgatott volt, és nem örült neki. Eszébe jutott Jackie utolsó megjegyzése, és anélkül hogy gondolkodott volna, megkérdezte: – És egyébként mi van a honoráriumával? Erről még

egy szót sem ejtettünk, de tudom, hogy az ügyvédek sem dolgoznak ingyért.

A hirtelen témaváltás nem tetszett Mike-nak.

– Csak akkor fizet, ha sikerül elérnünk valamit – mondta –, és akkor nem lesznek anyagi gondjai, igaz?

– Igaz. Még mindig cukormentes kólát szeretne?

– Igen, ha lehet.

– Azonnal hozom… a számlával együtt.

Mike felkapta a fejét.

– Akkor vége a munkaidejének?

Roxy bólintott. Az *Elderion* korábban zárt, mint a többi bár, ami megkönnyítette Roxy életét, mert így aludhatott is valamicskét, mire Steffi reggel felébredt. Mike kivett a pénztárcájából három bankjegyet, és az asztalra tette.

– Ez, gondolom, elég a whiskyre, a maradék a borravaló. Odakint megvárom.

– Minek?

– Hogy hazavigyem.

– Általában busszal megyek. – Csak nem igaza lesz Jackie-nek? Roxy eltette a pénzt, és látta, hogy Mike több mint bőkezűen mérte a borravalót. – Hol a bökkenő?

– Nincs bökkenő.

– Milyen gyakran dolgozik itt? – kérdezte Mike, miközben a bár előtt felsegítette Roxyra a bőrkabátját.

– Hetente ötször – válaszolta a lány –, így van két estém Steffivel. Úgyis nagyon kevés időt töltünk együtt. Többet van Mrs. Ortegával, mint velem.

– Ha megnyerjük a pert, akkor annyit lehet vele, amennyit csak akar.

– Pillanatnyilag az is elég lenne, ha nem kellene italokat felszolgálnom a pénzért. Az ember a végére teljesen sörszagú lesz.

– Nem gondolt másik munkára?

– Ó, dehogynem, szerettem volna orvos lenni, de ki lenne képes lemondani az *Elderion*ról? Bocsásson meg – tette hozzá gyorsan –, ezt nem kellett volna. Természetesen kereshettem volna magamnak nappali munkát is, de akkor mikor jártam volna meghallgatásokra?

– Meghallgatásokra? – kérdezte Mike döbbenten. – Maga színésznő? – Ebben a pillanatban a parkolóőr meghozta a kocsiját, és kinyitotta az ajtót Roxy előtt. A lány szoknyája annyira felcsúszott beszállás közben, hogy Mike inkább elfordult, nehogy zavarba hozza. – Le vagyok nyűgözve.

– Ne legyen! Nyolc évet elvesztegettem vele.

– Annyira nem lehetett rossz.

– Dehogynem! Ha az ember színpadra akar lépni, akkor vagy tehetsége legyen, vagy melle. Tehetségem nincs, a mellemre pedig szükségem volt, amikor Steffi született.

– Akkor a kislányáért feláldozta a karrierjét.

– Nem volt az valami fényes karrier. Esténként pincérkedtem, napközben meghallgatásokra jártam, és elláttam a kisbabámat… Ezt nem nagyon lehet összeegyeztetni. Úgyhogy búcsút intettem a színháznak, és úgy döntöttem, hogy legalább egy dolgot csinálok többé-kevésbé jól.

– Többé-kevésbé?

Roxyt kínosan érintette, hogy a férfi éppen ebbe a szóba akadt bele.

– Egyszerűen csak több időt akartam Steffivel tölteni – magyarázta. – Úgyhogy nem volt más választásom.

– Nem. – Mike-nak hirtelen fékeznie kellett. Még ilyen későn is meglehetősen nagy volt a forgalom a belvárosban. – De hát mikor van választásunk? Általában az élet maga választ helyettünk.

– Én mindenesetre nem szabad akaratomból döntöttem el, hogy a gyereket vagy a karriert választom-e – mondta Roxy. – Mindenesetre szeretnék mindent megtenni, hogy Steffinek több lehetősége legyen az életben, mint nekem volt.

Roxy ezt olyan elszánt hangon mondta, hogy Mike úgy érezte, megkérdezheti: – És mi van az apjával?

– Az apjával?

Mike érezte, hogy kényes pontra tapintott.

– Úgy értem… jelent még valamit magának?

– Nem.

– Fennáll a lehetősége, hogy felbukkanjon?

– Nem.

– Biztos? – Az azért elég gyakran előfordul, hogy az exek megjelennek, amikor pénz áll a házhoz. Ez olyan bonyodalmakat hozna magával, amelyeket Mike inkább szeretett volna elkerülni.

– Már nincs hozzá semmi közünk – mondta Roxy éles hangon. – Miért kérdezi? Azt hittem, itt elsősorban az én apámról van szó.

– Lehetőség szerint mindent tudnom kell az ügyfelemről.

– Olyasmit is, amihez semmi köze?

– Mindenhez közöm van, ami magával kapcsolatos.

– Én határozottan más véleményen vagyok.

Mike az este folyamán már másodszor akarta megszabni neki, mit szabad, és mit nem. Itt az ideje tisztázni, hogyan fog kinézni az együttműködésük.

Mike bekanyarodott egy mellékutcába, és megállt az út szélén.

– Tisztáznunk kell néhány dolgot, Miss O'Brien. Maga fordult hozzám, és kérte a segítségemet. Ez azt jelenti, hogy együtt kell működnie velem… korlátozások nélkül. Ha azt akarom tudni, hogy mit evett múlt szombaton vacsorára, akkor meg kell mondania. Érti, miről beszélek? Ha nem… akkor nem tudunk együtt dolgozni. Világos? – kérdezte, és Roxyra nézett.

Vajon elküldi a fenébe? A lecke szükséges volt, de ezzel lehet, hogy elriasztotta a lányt – és a szerencséjét.

– Mint a nap – válaszolta Roxy. Zöld szeme ragyogott az elmenő autók lámpájának fényében.

– Remek.

Ezután hallgattak, míg meg nem érkeztek egy unalmas utcába, és megálltak egy ugyanolyan unalmas ház előtt, amelyet Mike öccse, aki építész volt, *jellegtelennek* nevezett volna. Mike ezen a kései órán szinte kísértetiesnek látta. Amint a kocsi megállt, Roxy kinyitotta az ajtót, látszott, hogy olyan gyorsan meg akar szabadulni Mike-tól, ahogyan csak lehet.

– Roxanne! – kiáltott utána a férfi. Lehet, hogy egy kicsit mégis túl keményen bánt vele. Mindenesetre meg kellett tudnia, hogy a lány még mindig együtt akar-e működni vele. – Megegyeztünk?

– Meg. – A válasz tisztán csengett, de Roxy hangja elárulta, hogy nem tetszik neki a helyzet.

– Ezek szerint folytatni akarja? – Mike szeretett volna teljesen biztosra menni.

– Igen. – Roxy fáradtan bólintott.

– Akkor találkozunk holnap fél tízkor az irodámban.

– Már holnap? – Roxy fáradtságát mintha elfújták volna.

– Még sok dolgot meg kell beszélnünk, és maga az egyetlen, akitől ezeket az információkat be tudom szerezni. Minél hamarabb hozzálátunk, annál jobb. El tud jönni?

– Igen – mondta Roxy –, pontosan ott leszek.

– De percre, ha kérhetem – tette hozzá Mike, mintha tele lenne a naptára. – És még valami, Roxanne. Hozzá kell szoknia, hogy ezután sok időt tölt velem. Tekintsen rám egyszerűen úgy, mintha én lennék a legjobb barátja.

Roxy még akkor is a hátában érezte Mike tekintetét, amikor az ajtóhoz ért. *A legjobb barátja?* Ez már nem volt olyan vicces. Roxy még abban sem volt biztos, hogy el tudja viselni Mike Templeton okoskodó, arrogáns fontoskodását. Az is meglehetősen ingerelte, hogy annyira hasonlít Steffi apjára. Meg kell tanulnia, hogy ne reagáljon olyan érzékenyen, ha róla van szó…

Mrs. Ortega lakása a harmadik emeleten volt.

– Nem volt baj Steffivel? – kérdezte Roxy, amikor kinyílt az ajtó.

– Egyáltalán nem – nyugtatta meg Mrs. Ortega, aki már jócskán hatvan fölött járt. – Ma nagy élet volt nálunk, a három unokám jött látogatóba.

Steffi összegömbölyödve feküdt a kanapén, és mélyen aludt. A jobb kezében vörös sörényes fehér műanyag pónit tartott. Csak nemrégen fedezte fel magának a lovakat, és hetek óta nem vált meg a pónijától. Roxy rámosolygott, és óvatosan felemelte. A kislány félálomban kinyitotta a szemét, és azt suttogta: – Dusty szomjas.

– Majd odafönn adunk neki inni – ígérte Roxy.

– Jó. – Steffi bólintott, és az anyja vállába fúrta a fejét. Az ő kis angyalkája. Lehet, hogy nem kellett volna megszületnie, de idáig ő volt az egyetlen siker Roxy életében. Mindent meg fog tenni, hogy ezt a sikert ne veszélyeztesse.

Miután megbeszélt mindent Mrs. Ortegával, beszállt a liftbe. Amikor a tizenegyedik emeleten kiszállt, autógumik sivítását hallotta, a tévében ment az autós üldözés. Nem is remélte igazán, hogy a hangok nem az ő lakásából szűrődnek ki.

Ahogy kinyitotta az ajtót, fülsiketítő lárma fogadta. Egy narancsszínű kapucnis pólót viselő vézna, pattanásos kamasz hevert a kanapén. Roxy elhúzta a száját. Wayne! Amikor anyagi okokból úgy döntött, hogy szerez egy társbérlőt, Alexis a kevesek egyike volt, aki elfogadta, hogy egy négyéves gyerek is él ott. Csak a szerződés aláírása után derült ki, hogy testvére is van.

Wayne akkor állított be, amikor éppen kedve szottyant, és általában valamilyen átlátszó magyarázattal töltötte ott az éjszakát. Roxy már régen kirakta volna a szűrét, ha nincs annyira ráutalva Alexis pénzére.

Egy okkal több abban reménykedni, hogy Mike Templeton betartja az ígéretét.

– Le tudnád halkítani a tévét? – kérdezte tőle Roxy szinte suttogva.

– Minek? A gyerek úgyis alszik.

Roxy dühös pillantást vetett rá.

– Mert a liftnél is hallani.

– Halkítsd le, Wayne! – Alexis jelent meg az előszobában egy kosár ruhával. – Senki sem akarja hallani ezt a filmet.

Wayne képeket vágott, és elővette a távirányítót.

– Szia, Roxy! – Alexis a konyhaasztalra tette a kosarat. – Ma jött valaki, és utánad érdeklődött. Megtalált végül?

– Egy örökkévalóságig nyomta a csengőt, pedig olyan jól aludtam – panaszkodott Wayne.

Ó, te szegény!

– Igen, megtalált.

– Az új barátod?

– Nem, ügyvéd, és segít nekem egy ügyben, amely anyámmal van kapcsolatban.

Öt perccel ezelőtt még az autójában ült.

Hozzá kell szoknia, hogy ezután sok időt tölt velem. Roxy megborzongott.

– Milyen ügyben? Pénzről van szó? – kíváncsiskodott Wayne.

– De hiszen azt mondtad, hogy anyád nem hagyott rád egy vasat sem – jegyezte meg Alexis. – Arról van szó, amit mondott?

Roxy egy gyenge pillanatában beszélt neki erről. Igazából Alexis volt az első, aki feltételezte, hogy ebből még pénz is lehet.

– Igen.

– És tud neked segíteni? – Alexisnek akkorára tágult a szeme, hogy Roxy szinte a dollár jelét is látta benne.

– Talán.

– Olvastam, hogy a Sinclair család nagyon gazdag.

– És ha úgy van… – Roxynak semmi kedve sem volt pénzről beszélni a testvérekkel. – Csak annyit ígért, hogy utánajár a dolognak. Most le kell fektetnem Steffit, mielőtt teljesen felébred.

Szinte a csodával volt határos, hogy a kislány nem ébredt fel ebben a lármában. Valószínűleg jól elfáradt Mrs. Ortega unokáival, és úgy aludt, mint a bunda. Roxynak örülnie kellett volna, hogy

Steffi jól érezte magát, de ehelyett csak a bűntudat gyötörte. Az ő feladata lett volna, hogy Steffit szórakoztassa, nem a szomszédasszonyé. Neki kellett volna elkészítenie a vacsoráját, és elalvás előtt mesét mondania. Vajon eljön az idő, amikor majd ő csinálja mindezt, vagy élete végéig csak a háttérben robotol, mint az anyja?

Lefektette Steffit az ágyába, és betakarta. A kislány befúrta a fejét a párnába, de egy pillanatra sem engedte volna el Dustyt. Roxy szeretettel simította ki a haját az arcából. Remélhetőleg Mike Templeton felfogta, mi forog itt kockán!

3. FEJEZET

– Mondjon el mindent, amit az édesanyjáról tud!

Másnap délelőtt Roxy ismét a „legjobb barátja” irodájában ült. Azt várta, hogy Mike megmossa a fejét, amiért nem tudott uralkodni magán előző este, de csalódott. Mike még kávéról és süteményről is gondoskodott.

Most pedig ott ült vele szemben a jegyzetfüzetével, és kérdéseket tett fel az édesanyjával kapcsolatban, aki a levelek megtalálása után gyakorlatilag idegennek tűnt Roxy számára.

– Alig tudok róla valamit – vallotta be. – Anyám nem volt valami bőbeszédű.

– Az lesz a legjobb, ha az elején kezdjük. Mikor házasodtak össze a szülei?

– Június 18-án. Megszöktek otthonról.

Roxy látta, ahogy a férfi leírja a dátumot. Alig lehetett kibogozni. Hogyan lehet ilyen macskakaparás-szerű írása egy olyan embernek, aki ilyen könnyen és gyorsan ír?

– Hét hónappal később pedig megszületett maga.

– Napra pontosan. Mindig sejtettem, hogy csak miattam házasodtak össze.

– Egyedüli gyerek volt?

– Mindig szerettem volna testvéreket, de csak a képzeletemben léteztek.

– Nem mindig nagy élvezet, ha az embernek testvére van – jegyezte meg Mike.

– Magának van?

– Egy öcsém és egy húgom.

Vajon a testvérei is ilyen világlátottak és műveltek? Roxy lelki szemeivel látta a három Templeton gyereket tengerészkék blézerben, tetőtől talpig úgy festettek, mintha skatulyából húzták volna ki őket.

– Ők is jogászok?

Mike megrázta a fejét. Roxy szívesen megtudott volna többet is, de ő nem árult el semmit, mintha kényes pontjára tapintott volna. Ehelyett tovább firtatta Roxy múltját: – Él még az apja? Jobban mondva az a férfi, aki felnevelte?

– Elment Floridába, amikor még kicsi voltam. Azt hiszem, úgy gondolta, azzal, hogy feleségül vette anyámat, már apai kötelességeit is teljesítette. Csak anyám temetésén láttam viszont, ott igencsak elemében volt.

– Ezek szerint a szülei elváltak?

– Jóságos ég, dehogy! Mindketten ír katolikusok voltak, egyszerűen csak különváltan éltek két különböző államban. Én voltam a kötelék, amely feloldhatatlanul egymáshoz fűzte őket. Közben pedig anyámnak valószínűleg nem is kellett volna férjhez mennie.

– Érdekes. – Mike tovább jegyzetelt.

– Mi ezen olyan érdekes?

– Hogy nem akartak elválni. Ha az apja tudott volna Wentworthről, minden oka meglett volna rá.

– Vagy úgy! – Roxy elvett egy süteményt, és beleharapott. Kicsit sarokba szorítva érezte magát. Az édesanyja története túlságosan is emlékeztette a sajátjára.

Kinek sikerült jobban az élete? Neki vagy az édesanyjának?

– Talán mindegy volt neki… miután visszakapta a szabadságát.

– És az édesanyjának?

– Anyám valami különös nyugalmat sugárzott. Nem, igazából ez nem is jó szó rá. Valahogy mintha sohasem lett volna igazán jelen… – Roxynak eszébe jutott, hányszor ült vele szemben a kávéjával és a cigarettájával, miközben ő a müzlijét ette.

– Nagyon szerethette őt.

– Kit?

– Wentwortht, természetesen. – Mi más lett volna az oka, hogy a levelekben leírt szerelmes nőből az a kiégett, közömbös ember lett, akinek Roxy leírta?

– Hogy Connor O'Brient szerette-e, azt nem tudom.

– Annyira mindenesetre, hogy hozzámenjen feleségül – állapította meg Mike.

Roxy együtt érzőn nézett rá.

– Mindketten nagyon jól tudjuk, hogy az emberek nem csak szerelemből házasodnak. Anyám esetében az számított csak, hogy gyermeket várt.

– Egy másik férfitól, valószínűleg. Vajon Connor ezért hagyta ott a családját ilyen hamar?

– Erre a kérdésre csak ő tudna válaszolni. – Roxy észrevette, hogy a sütemény maradékát a gondolataiba merülve szétmorzsolta, de már úgyis elment az étvágya. Felállt, és odament az ablakhoz. A szemben lévő házban, háttal az ablaknak egy nő telefonált. Egy másik ablakban cserepes virág állt. Roxynak az üveghez kellett szorítania az arcát, hogy az utcát is lássa.

Hallotta maga mögött a bőr nyikorgását, és egy perccel később azt érezte, hogy összeszorul a mellkasa. Mike állt közvetlenül mögötte. A bárban gyakran előfordult, hogy át kellett furakodnia a vendégek között, sőt az is, hogy valaki véletlenül meglökte. Fel sem vette, de Mike közelségétől elakadt a lélegzete.

A férfi nem szólt egy szót sem, csak állt ott, mint egy közeli barát, de Roxy hirtelen rádöbbent, hogy kettesben vannak az irodában. Tulajdonképpen mindennapi dolog, de az ő számára nagy jelentőséggel bírt. Vagy honnan eredt a vágy, hogy hátradőljön, és Mike-ra támaszkodjon?

– Jóban van a családjával? – kérdezte, mert jobb nem jutott eszébe.

– Ez nem túl fontos. Most magával foglalkozunk.

Roxy megfordult, és látta, hogy a férfi ott áll szorosan mögötte.

– Kérdezni nem lehet a legjobb barátomtól?

– Ez csak kifejezés, Miss O'Brien, semmi más. Nem kötelez arra, hogy az ember elárulja a titkait.

– Vannak titkai?

– Nincsenek.

Nyers hangja arra utalt, hogy Roxy túllőtt a célon a kérdésével. Mike elgondolkodó, sőt szomorú lett, erre utalt borús tekintete és kissé összehúzott szemöldöke. Roxynak most tűnt fel először, milyen szép a szája. Férfiaknál általában nem figyelt erre, de Mike-nál nem lehetett nem észrevenni.

Egy másodpercre találkozott a pillantásuk, és mintha szikrák pattogtak volna. Roxyt olyan érzés fogta el, amelyet nem tudott megnevezni, és a szemén látszott, hogy Mike is így van ezzel.

Olyan gyorsan, ahogyan keletkezett, már el is illant a varázsos pillanat. Mike megint józan ügyvéd lett.

– Nem szívesen veszítek el egy pert sem – mondta. – És ha a rokonaim érdeklik… nekik csak a siker számít.

Roxy értette a célzást.

– Remélem, hogy nem lesz csalódás az ügyem – mondta.

– Majd teszek ellene.

Mike ezt olyan határozott hangon mondta, hogy Roxy azt kérdezte magától, vajon kit akar meggyőzni: őt vagy saját magát.

Kedves Fiona!

Nem tudom elhinni, hogy csak két nap telt el, úgy érzem, mintha két év lenne. Biztosan őrültnek tartasz, hogy már megint írok, miután a fél éjszakát átbeszélgettük, de mindig rád gondolok. Miközben az angolprofesszor az irodalomlistát ismertette, végig a Te hangodat hallottam. Szeretem, ahogy beszélsz, órákig tudnálak hallgatni, bármit mondanál. Az is elég lenne, ha felolvasnád a bevásárlócédulát…

Mike levette a szemüvegét, és megdörzsölte a szemét. Amióta Roxanne késő délelőtt elment, Wentworth leveleit olvasgatta, és próbálta kitalálni, mit érezhetett. Egy biztos volt: szegény fiút igencsak elkapta a gépszíj. Ez már az első négy levélből kiderült. Vajon tudták a szülei, hogy az egyik alkalmazottat szereti? És ha tudták… érdekelte őket? Vajon egy későbbi levélben lesz szó szakításról?

Remélhetőleg nem, mert az elintézné őt is meg Roxyt is, aki nagyon számított a pénzre. Bizonyára nem egyszerű egy bárban dolgozni és gyereket nevelni. A falatnyi „egyenruhában" hazabuszozni nap nap után. Roxy azt gondolta, senki sem veszi észre, de aki ennyit mutat a lábából, azt mindig észreveszik.

Mike gondolatai megint visszatértek a múlthoz, Grace Reynoldshoz – pedig évek óta nem gondolt rá. És az éjszakai buszozásokra, amikor bepréselődtek az utolsó ülésre, és olyasmit csináltak, ami buszon egyáltalán nem illendő. Néhányszor majdnem lebuktak, de hát éppen a veszély vonzotta őket.

Roxanne Grace-re emlékeztette, jobban mondva azokra az időkre. Természetesen van különbség egy elit egyetem filozófushallgatója és egy pincérnő között, aki egy középszerű bárban sört és koktélokat szolgál fel. Méghozzá hatalmas különbség. De egyvalamiben Roxanne nyert: arról álmodott, hogy színésznő lesz, és keményen dolgozott érte. Ugyan vesztett, de a küzdőszellem megmaradt.

Mike félretette Wentworth leveleit, és nehéz szívvel egy másik halmot vett elő. Számlákból állt, amelyekkel napok óta nem volt hajlandó foglalkozni. Amióta kilépett Ashby Gannon irodájából, világosan kirajzolódott az útja. Természetesen a sikerhez vezetett, más a Templeton családban elképzelhetetlen lett volna. Ők mindig elérték, amit akartak. Nem erre nevelték őt is?

Nem fordulhatott elő, hogy egy Templeton csődöt mondjon. Megfelelő kapcsolataik voltak, és makulátlan hírnevük.

Az első félévben minden jól ment, de aztán hirtelen kezdtek elmaradozni az ügyfelek, a kedves kollégák pedig nem akartak egy ügyet sem átadni. A múlt hónapban még a számláit sem tudta kifizetni, ebben a hónapban pedig még rosszabb volt a helyzet.

Ezért volt szüksége Roxanne ügyére, és arra, hogy sikerre vigye. Talán addig kihúzza, amíg a Sinclair család fizet. Különben pedig…

– *Arra neveltünk, hogy jobb legyél mindenkinél.*

– *Tudom, apa.*

Ekkor megszólalt a telefon, és félbeszakította a képzeletbeli párbeszédet.

– Templeton.

– Tudtam, hogy péntek délután is dolgozol.

Grant volt a hívó, az öccse.

– Mit akarsz, Grant?

– Meg sem kérdezed, hogy vagyok?

– Mert tudom, hogy jól vagy, és a sikereid egymást érik.

Grant nevetett.

– Ezzel nem akarok vitatkozni. Azért hívlak, hogy megkérdezzem, ráérsz-e holnap este. Sophie szeretné, ha elmennénk hármasban vacsorázni.

– Holnap este?

– Igen. Mindketten szeretnénk veled lenni.

Én viszont nem. Telefonon jobban meg lehet őrizni a látszatot.

– Nem tudok menni. – Mike a számlákra gondolt. – Nem mindenki engedheti meg magának, hogy csak úgy ücsörögjön.

– De te igen! – Amikor Mike nem válaszolt, Grant folytatta: – Mit szólnál a jövő héthez?

– Nem tudom… – Mike utálta, hogy kifogásokkal szerelje le az öccsét, de nem tehetett mást. – Éppen elvállaltam egy nehéz ügyet, amelyre rámegy minden időm…

– Nehéz, de érdekes?

– Aha.

Grant füttyentett.

– Régi örökösödési igény? Biztosan érdekes, és legalább valami más.

– Rugalmasnak kell lennem. Éppen azzal vagyok elfoglalva, hogy megalapozzam a DNS-teszt kérelmének szükségességét.

– Igazán kíváncsivá tettél. Ha jövő szombaton találkozunk, biztosan sokat tudsz majd mesélni.

Ezt Mike már nem tudta elhárítani.

– Hát jó – mondta –, akkor jövő szombaton.

– Remek. Addig foglalok asztalt. Biztosan jól fogjuk érezni magunkat.

– Biztosan.

Még egy ideig beszélgettek Grant legújabb tervéről, amely remeknek ígérkezett. Grantnek két évet kellett várnia a sikerre, de most végre elérte. Mike igyekezett nem irigykedni, őszintén örült az öccse sikerének.

Miután harmadszor is biztosította az öccsét, hogy betartja az ígéretét, és letette a telefont, gondolatban azonnal visszatért Roxanne-hez. Mielőtt Roxy elment, megígérte, hogy telefonál Floridába, és megkérdezi az apját Wentworthről. Mike nem irigyelte ezért a feladatért. *Jóban van a családjával?* Milyen gyámoltalannak és elveszettnek tűnt, miközben feltette ezt a kérdést! Mike egészen elszomorodott a gondolatra. Eddig még egyik ügyfele sem került hozzá emberileg ilyen közel, és egyikük sem volt ennyire fontos. Ez valami más… Grantnek igaza volt, Roxanne O'Brien minden vonatkozásban más.

És több. Sokkal, sokkal több.

– Ne nézz oda, de az ügyvéded megint itt van.

– Mike? – Roxy majdnem leejtette a tálcát, de Jackie nem tévedett. Az ügyvéd ugyanannál az asztalnál ült, ugyanabban a sötétkék zakóban, amelyet délelőtt viselt. – Vajon mit akar?

– Valószínűleg egy italt – jegyezte meg Dion. – Ez itt nem az irodája. Nem ülhet csak úgy ott, hogy elfoglalja a fizető vendégek elől az asztalt.

Roxy eleresztette a füle mellett Dion megjegyzését. Vajon mi indította Mike-ot arra, hogy átkeljen a fél városon, és eltöltsön még egy estét az *Elderion*ban? Csak egy mód van rá, hogy kiderítse. Amint kivitte a rendeléseket, és kiürült a tálcája, odalépett az asztalához. Ahogyan az előző este, a férfi most is feljegyzéseket készített a jegyzetfüzetébe.

– Valami baj van?

Mike felemelte a fejét, és azt kérdezte:

– Miért lenne? – Annyira nem illett ebbe a bárba, hogy az már nem is volt komikus.

– Mert itt van.

– Csak inni akartam egy whiskyt.

– És a környékén nem lehet kapni?

– Dehogynem, de nekem tetszik ez a bár. Emlékeztet egy helyre, ahova egyetemista koromban sokat jártam – gyakorlatilag törzsvendég voltam.

Roxynak nehezére esett Mike-ot elképzelni egy ilyen helyen, ráadásul törzsvendégként. Megvonta a vállát, és azt mondta: – Csak tessék, ez egy szabad ország. – Menni akart, de még egyszer megfordult. – Ugye nem akar megint hazavinni? Már mondtam egyszer…

– …hogy busszal jár. Ne aggódjon, megértettem.

– Jó. Ugyanis nem szeretem ismételni magam.

Mike a szemüvege fölött ránézett a lányra. Mivel a fény tükröződött az üvegen, nem látta jól a szemét.

– Azért engedjen meg egy kérdést! Annyira szörnyű lenne, ha hazavinném?

Nem, szólalt meg a hang Roxy bensejében, de azonnal eszébe jutott egy kellemetlen emlék, egy régi, jóvátehetetlen hiba emléke.

– Hozhatom a whiskyt?

– Egy bizonyos okból vagyok itt, Roxanne.

Aha, mindjárt gondolta.

– Azt szerettem volna elmondani, hogy hétfőn kérvényezni fogom a DNS-tesztet.

– Ilyen hamar? – Roxy szíve vadul verni kezdett. Nem számított rá, hogy ilyen gyorsan beindul az ügy. – Még nem tudtam beszélni az apámmal. – Amikor kiejtette azt a szót, hogy „apa”, elszorult a szíve. Nevezheti még így egyáltalán?

– Még időben elérheti. A Sinclair család úgyis elutasítja a kérésünket, ezáltal időt nyerünk. Keresetet nyújtunk be, így zsákutcába szorítjuk őket, és arra kényszerülnek, hogy ajánlatot tegyenek nekünk.

– Miféle ajánlatot? – Roxy nem értette a dolgot. – Hát nem DNS-tesztet akartunk?

– De igen – nyugtatta meg Mike, és intett neki, hogy üljön le.

Roxy a pult felé nézett. Mivel Dion éppen nem látta, szót fogadott Mike-nak.

– Ez az első húzásunk a játszmában – folytatta a férfi. – Erre lépniük kell. Aztán megint mi lépünk, és így egészen addig, amíg el nem értük a célt.

– A pénzre gondol?

– Pontosan.

– És milyen szerepet játszik ebben a DNS-teszt?

– Semmilyet.

– De… – Roxy egyre kevésbé értette. – Akkor nem lesz teszt?

Mike felnézett a jegyzeteiből.

– Ha elfogadjuk az ajánlatukat, akkor nem.

– Egy pillanat! Teszt nélkül sohasem fogom megtudni, hogy Wentworth-e a vér szerinti apám.

– Na és? Olyan fontos ez?

Igen, Roxynak fontos volt, még ha erre csak most jött is rá.

– Szóval azt hiszi, nekem csak a pénz számít?

– Őszintén szólva igen.

Szóval nem változott meg a véleménye, még mindig pénzéhes csalónak tartja. A szomorú csak az volt, hogy valóban a pénz miatt fordult ügyvédhez, tehát csak maga tehet Mike rossz véleményéről.

– Mennem kell dolgozni – mondta hirtelen. Ez most túl sok volt, és a munka mégis előbbre való. Belevetette magát a tömegbe, és összeütközött az első emberrel, aki szembejött.

– Hé! – tiltakozott a nő, akinek barna haja és orrhangja volt. – Nem vigyázna?!

– Bocsásson meg! – mormolta Roxy.

– Nézze meg, mit csinált! Kiöntötte az italomat.

– Azonnal hozok másikat. – Dion úgyis levonja a fizetéséből.

– De ne csak italt! – Alig érthető beszédéből ítélve a nő valószínűleg máris többet ivott a kelleténél. – Egy új blúzt is! Nem látja, mit csinált? – Bizonytalan mozdulattal végigsimított a blúzán. A dereka táján vörös folt éktelenkedett a narancssárga selymen. – Ez egy divattervezőtől származó darab. Van róla fogalma, mennyibe került?

Olcsó másolat a diszkontból, gondolta Roxy. Ismerte ezt a fajta embert, aki soha nem vesz semmit drága butikban, viszont a vendégnek mindig igaza van.

– Küldje a számlát a kék zakós úrnak – mondta –, neki van pénze.

A nő zavartan pislogott.

– Hogyan?

– Egyszerűen küldje csak el a számlát. – Majd Dion levonja a fizetéséből. Ha ez így megy tovább, ingyen fog dolgozni. Menni akart, de a nő nem engedte.

– A fő… főnökével akarok beszélni – dadogta. – Valakinek ki kell fizetnie a blúzomat.

– Ahogyan már mondtam, asszonyom, küldje el nekünk a tisztítószámlát, és gondoskodni fogunk róla.

– A tisztítóét? Az nem segít, a blúz pocsékba ment!

Annyira azért nem volt nagy az a folt. Roxy körülnézett, látja-e valahol Diont. Szerette volna, ha segít neki, de a nő félreértette.

– Nehogy most lelépjen!

Megrántotta Roxy karját, ami által másodszor is egymásnak ütköztek, és még több vörös koktél ömlött ki, ezúttal a nő csupasz karjára.

– Buta liba! – sipította. – Nézze meg, mit csinált! Mit szólna hozzá, ha a maradékot a képébe önteném?

Hátraimbolygott egy lépést, és felemelte a poharat, de két erős kar átölelte Roxyt, és kimenekítette szorult helyzetéből.

– Jöjjön, Roxanne! – mondta Mike, akihez a két erős kar tartozott. – Menjünk, szívjunk egy kis friss levegőt!

– Miért húzott el? – tiltakozott Roxy, amikor Mike az ajtóhoz vonszolta. – Nem én kezdtem a veszekedést.

– Nem, de ha marad, elmérgesedik a helyzet, és akkor holnap reggel benne lesz a *Daily Post*ban. Az pedig nem lenne most szerencsés.

– De én itt dolgozom! – Roxy kiszabadította magát a férfi karjából. Mit árthat neki még egy cikk? Jó, beperlik a Sinclair családot, de Mike csak a saját remek taktikájára gondol.

Odakinn igencsak friss volt a levegő, és arra emlékeztette őket, hogy még meglehetősen messze van a tavasz.

– Tessék. – Mielőtt még Roxy megszólalhatott volna, Mike a vállára terítette a zakóját. Bár dühös volt, jólesett neki a meleg.

– Nem én kezdtem.

– De objektíven szemlélve igen. Se látott, se hallott, amikor elrohant. Meg kell tanulnia, hogy nem robban azonnal, ha mondok valamit. Vagy legalábbis… – Mike megigazította a zakója gallérját – addig nem rohan el, amíg be nem fejezzük a beszélgetést. Megmagyarázná, mi zaklatta fel annyira abban, amit mondtam?

– Nem nyilvánvaló?

– Őszintén szólva: nem. Tegnap este azt mondta, azért küzd, hogy kellemesebb életet biztosítson a kislányának, én pedig ezt természetesen úgy értettem, hogy ehhez akar pénzt szerezni.

– Ez így is van. – Sinclairék milliói fogják az életét könnyebbé tenni, nem pedig az, ha megtudja, kik voltak az ősei. Ha Roxy őszinte akart lenni magához, maga sem értette, miért reagált olyan hevesen. De amikor Mike azt mondta, a DNS-teszt nem fontos, hirtelen megértette, hogy valóban meg akarja tudni, ki a vér szerinti apja. És hogy igazi szerelemnek vagy pedig a véletlennek köszönheti-e az életét.

Szorosabbra húzta a kabátot a mellén. Szappan-és mósuszillata volt, ahogyan valószínűleg Mike minden ruhájának. Mike az út szélén állt, és gondolataiba merülve nézte a forgalmat. Roxy először látta ingben, és teljesen másnak találta. Zakó nélkül sokkal emberibbnek és megközelíthetőbbnek tűnt. Az inge finom pamutanyaga a vállára és a mellkasára simult, és megmutatta kemény izmait.

– Egyszerűen szeretném tudni, ki az apám – mondta Roxy.

– Remélem, azt tudja, hogy ebből bonyodalmak is adódhatnak.

– Tudom. – Roxy odament Mike-hoz, és a vállára tette a kezét. – De belebetegszem a bizonytalanságba. Szeretném Steffinek világosan elmondani, milyen családból származik.

– Kérem szépen… Maga az ügyfél. – Mike megsimította az arcát. – Ha tesztet akar, akkor ragaszkodni fogunk hozzá.

Roxy mosolygott. Tudta, hogy Mike csak az ügyfele kívánságát teljesíti, nem személyesen neki akar szívességet tenni, de ez pillanatnyilag mindegy is volt.

Ekkor kinyílt a bár ajtaja, és Jackie dugta ki rajta a fejét.

– Hé, Roxy! Valamikor visszajössz még? Teljesen tele vagyunk.

– Azonnal ott vagyok – válaszolta Roxy, és megint Mike-hoz fordult. – Maga csak a rossz sajtótól fél, nekem viszont attól is tartanom kell, hogy elbocsátanak.

Mike bólintott.

– Ezt nagyon is megértem.

Ebben Roxy igencsak kételkedett, de értékelte, hogy a férfi megpróbálja megérteni. A szél megint az orrába fújta a mósuszillatot,

de a meleg, amelyet érzett, csak kölcsönben volt. Lassan levetette a zakót.

– Tartsa magán, amíg beérünk – figyelmeztette Mike.

– Biztos benne? Lehet, hogy eltalál egy pohár, ahogy belépünk az ajtón.

– Ennyit kockáztathatok – nevetett Mike.

– Köszönöm… – Volt valami a férfi tekintetében, amitől Roxy elnémult. A világ körülöttük eltűnt. Az egész földön csak ők voltak ketten.

Ugyanezt érezte délelőtt Mike irodájában is, de az érzés eltűnt, mielőtt igazából azonosítani tudta volna. Most erősebben érezte, amikor kipattant a szikra. A tekintete Mike ajkára esett, és látta, hogy a férfi is az ő ajkát nézi. Vajon tetszik neki, amit lát? *Neki* tetszett Mike ajka, kezdettől fogva. Alig észrevehetően Mike felé emelte az arcát, és ezáltal veszélyes helyzetbe hozta.

– Nem lenne helyes. – Mike egészen halkan beszélt, mintha maga sem akarná hallani, amit mond. De Roxy hallotta, és megkönnyebbülten fellélegzett. Vagy a kis sóhaj csalódottságból fakadt?

Mike nem tudta, hogy megkönnyebbüljön vagy csalódott legyen inkább, csak hirtelen ürességet érzett, amikor Roxy elfordult és azt mondta: – Jobb lesz, ha bemegyek, mielőtt Dion felnégyel. – Visszaadta Mike zakóját. – Vegye fel inkább, túl drága lenne a tisztítás.

– Egyelőre – válaszolta a férfi, és azt kívánta, bárcsak megnyújthatnák a különleges pillanatot.

– Igen – válaszolta Roxy –, egyelőre.

4. FEJEZET

Roxy kikapcsolta a mobiltelefonját. A szerencse megint elkerülte. Connor O'Brien a Bahamákon tartózkodott, és senki sem tudta, mikor jön vissza, úgyhogy egyelőre nem tud válaszolni a kérdéseire. A mobilját nem vitte magával. Roxy csak üzenetet tudott hagyni neki az egyik „barátnőjénél".

Megígérte Mike-nak, hogy tájékoztatja a hívás eredményéről, de nem volt rá képes. És a telefont sem vette fel, amikor a férfi kereste.

Nem lenne helyes. Roxy nagyon is jól emlékezett a szavaira. Pontosabban mondva állandóan ott visszhangzottak a fejében. *Nem lenne helyes. Nem lenne helyes. Nem lenne helyes.* Ahogyan semmi sem az életében.

Mike-nak természetesen igaza van. Éppen kapitális hibát készültek elkövetni. Nincs joga megcsókolni Mike-ot, bármennyire együtt érző is vele, és bármilyen vonzónak találja is a férfit. Egy férfi karjában vigaszra találni veszélyes, és nem ritkán életre szóló következményei vannak. Ezt ő tudta a legjobban, persze ha nem állnak meg egy csóknál. Hogyan is jutott eszébe, hogy Mike érdeklődhet iránta? Mi oka lenne?

Ő maga magányos, és vágyik valakire. Ennél rosszabb kombináció nemigen van. Helytelen cselekedetekre készteti az embert, olyasmikre, mint hogy nem a megfelelő embert választja ki, vagy nem a megfelelő helyen keres vigaszt. Ráadásul csak rövid időre űzi el a magányt, már másnap reggel egyedül marad az ember a gondjaival. Öt évvel ezelőtt ezt már keserűen megtapasztalta a saját életében.

Valami tarka mozgott a szeme előtt, és Roxy felismerte Steffit, aki pónitáncot adott elő.

– Kaphatok egy süteményt? – kérdezte a kislány, miközben körülugrálta.

– Majd vacsora után – válaszolta Roxy, mire Steffi duzzogva elhúzta a száját. – Ha tényleg éhes vagy, kaphatsz narancscsipszet. – Így nevezte a karikára vágott sárgarépát, hogy vonzóbbá tegye Steffinek. Néha sikeres volt a hadművelet, néha viszont nem.

Ma inkább nem.

– De Wayne burgonyaszirmot vett – nyafogott Steffi.

– Attól tartok, nem örülne neki, ha titokban felfalnánk az ennivalóját – válaszolta az anyja. Wayne-nek viszont nem voltak gátlásai, nyugodtan megdézsmálta a mását. – Szóval kérsz narancscsipszet?

– Hát jó – mondta Steffi nem túl lelkesen. – Dusty is kap belőle?

– Hát persze. – Attól talán majd Steffi étvágya is megjön. – Adunk neki egy saját tálkát, de meg kell osztania a többi pónival. És ha megeszitek, vacsorára sajtos makarónit csinálok – ígérte Roxy.

– Juhú! – A sajtos makaróni Steffi egyik kedvenc étele volt, ezért úgy érezte, ő győzött, és büszkén ment vissza a játékfarmjához, ahol hat póni állt egy piros műanyag pajtában. – A lovak benn alszanak – mondta jelentőségteljesen.

– Akkor hozok nekik csipszet, ha esetleg éhesek lennének.

– Csipsz, csipsz, csipsz! – lelkendezett Steffi, mintha a lovak kérnék az abrakot.

Roxy a könnyeivel küzdött, miközben nézte, ahogy játszik. Milyen jó lenne, ha gyakrabban együtt lehetnének! Anya és gyermeke együtt játszik. Steffi boldog lenne, és soha nem érezné úgy, hogy nem kívánt gyerek. Minden reggel azzal az érzéssel ébredne, hogy az egész világ szereti őt.

Roxy legnagyobb bánata az volt, hogy Steffinek nincs apja, aki örülhetne az ő kis kincsének. Még túl kicsi volt ahhoz, hogy ezen törje a fejét, de egyszer az is eljön, és akkor be kell vallania neki az igazságot. Vajon mi lesz azután? Egy nagyapja azért akkor is lesz…

Roxy a mobiltelefonját szorongatta. *Rajta*, mondta egy belső hang, *hívd fel, hiszen te is ezt akarod!*

De éppen ez volt a baj. Bár tudatosan kerülte Mike-ot, nagyon szeretett volna beszélni vele. És ami még rosszabb, szeretett volna a közelében lenni. Szeretett volna a szemébe nézni, amely együttérzést és aggodalmat tükrözött. Szerette volna, ha megcsókolja, még ha nem helyes is. Hát valóban ilyen keveset tanult?

Amikor Roxy visszatette a sárgarépát a hűtőszekrénybe, csengettek.

– Igen? – szólt bele a házi telefonba.

– Roxanne, én vagyok az – hallott egy férfihangot.

– Mike? – Mintha nem ismerte volna meg a hangját! – Mit csinál itt?

– Mégis mit gondol? Beszélni akarok magával. Egész nap próbáltam elérni.

– Lemerült a telefonom – hazudta a lány.

– Ó! – Rövid hallgatás következett. – Feljöhetek?

Van más választása? Nincs. Úgyhogy megnyomta az ajtónyitó gombot, és hirtelen minden borús gondolata elszállt. Újra életkedvvel töltötte el, hogy láthatja Mike-ot. Gyorsan körülnézett a lakásban, amely szörnyen festett. A folyosón ott állt a kosár az összehajtogatott mosott ruhával. Mindenhol Steffi játékai hevertek. A pónifarmnak sok hely kell. A padlón egy félig teli üveg állt almalével, és egy tálban a narancscsipsz. A kanapét beborították a képeskönyvek és a plüssállatok.

Hogyan pakolhatná ezt el olyan gyorsan? És hogy fest ő maga? Legalább egy kicsit rendbe kellene szednie magát. Melegítőnadrág volt rajta, és póló, egy csepp smink sem. Ő valószínűleg még borzasztóbban fest, mint a lakás.

Mike kopogott az ajtón.

– Mama, jött valaki! – kiáltotta Steffi a földön ülve.

– Tudom, kincsem. – Miért nem tudott elakadni az a hülye lift? Roxy a hajába túrt, és azon imádkozott, hogy Mike valami fontos dologgal jöjjön, amitől elfelejt körülnézni.

De amint kinyitotta az ajtót, tudta, mennyire nem fontos, hogy Mike látja-e a rendetlenséget, vagy nem. Akár egész nap takaríthatott volna… A férfi úgyis mindent elhomályosított.

– Mi a baj? – kérdezte, és igyekezett nyugodt hangon beszélni. Ennyit legalább megtanult, miközben a színészi pályára készült.

Mike úgy lépett be a lakásba, mint az *Elderion*ba: mintha otthon lenne.

– Ma találkoztam Jim Brassarddel.

– Ki az a Jim Brassard?

– Ő a társa a… – kezdte Mike, de elhallgatott, amikor a tekintete Steffire esett. Steffi a farmja előtt guggolt, az egyik kezében Dustyval, és felnézett Mike-ra.

– Szívem, ő Mike – mutatta be neki Roxy a férfit. – Ő anya… egyik barátja.

Mike felvonta a szemöldökét a „barátja” hallatán, de nem tiltakozott.

– Szervusz, Steffi! – üdvözölte a kislányt.

Roxy azon sem csodálkozott volna, ha csókra nyújtja a kezét, de csak a tekintetük találkozott, és Steffi állta jobban a párbajt.

– Anyának valamit meg kell beszélnie Mike-kal – folytatta Roxy –, játszanál addig a pónijaiddal?

Steffi szó nélkül a farm felé fordult, de a válla fölött még vetett hátra egy kihívó pillantást.

– Hasonlít magára – állapította meg Mike, miközben levette a kabátját. Ma a teveszőr télikabátot trencskóra cserélte, amelyet szürke öltönyre vett fel. Roxy látta a hófehér ingét, és igyekezett nem gondolni az éjszakára, amikor Mike zakó nélkül állt az utcán.

– Kér kávét? – kérdezte a férfitól. – Vagy esetleg valami mást? – Hűvös hangon beszélt, pedig furcsán érintette, milyen fesztelenül járkál Mike a lakásában. Igazán nem illett ide.

– Nem a bárban vagyunk – jegyezte meg Mike –, úgyhogy nem kell kiszolgálnia. – Leült az első útjába kerülő székre, de azonnal fel is pattant, és egy műanyag kacsát tartott a kezében.

Roxy elvörösödött.

– Bocsásson meg, Mike, az a szék a tó. Steffi, kincsem, idejönnél, és elvinnéd Hápi kacsát? Már nem akar úszkálni.

Steffi odatrappolt, kikapta Mike kezéből a kacsát, és visszament a farmjához. Hápi kacsát az ölébe tette, ahol nem eshetett bántódása.

– Ritkán jönnek hozzánk látogatók – súgta oda Roxy Mike-nak. Úgy érezte, meg kell magyaráznia Steffi viselkedését. – Azért ilyen szégyenlős, de amíg nem bántja az állatkáit, nem lesz baj.

– Ne aggódjon, a farm biztonságban van.

Miután Mike visszaült a székre, és az aktatáskáját az asztalra tette, Roxy hivatalos hangra váltott.

– Szóval beszélt ezzel a Jimmel?

– Jim Brassarddel a Lester és Brassardtől. Ők a Sinclair nővérek ügyvédei. Abból az időből ismerem, amikor Ashby Gannon irodájában dolgoztam. Jim agyafúrt fickó… még a régi iskolából.

Roxy ennek nem nagyon örült.

– És mit mondott? – kérdezte.

– Amit vártam. Megmutattam neki a leveleket, és kértem a DNS-tesztet. Nem egyezett bele.

Roxy csalódott volt. Mike ugyan felkészítette erre, de titokban azért azt remélte, hogy jobban fogadják a semmiből előkerült örököst. Ez igazán butaság, de nem lett volna szép dolog?

– És most mit csinálunk?

– Várunk. Nagyon jól felkészültem, és az is a kezünkre játszik, hogy ismerem Jimet. Legalább tudja, hogy nem egy jöttment ügyvéddel van dolga. De ne felejtse el, hogy még csak az elején tartunk. Ez volt az első figyelmeztető lövésünk. Ha ragaszkodik a DNS-teszthez, ki kell mutatnunk a fogunk fehérét. Még mindig akarja azt a tesztet?

Roxy a kislányára nézett, aki ott játszott mellette. Ha Mike taktikáját követi, talán biztosíthatja Steffi jövőjét, de sohasem fogja megtudni, honnan is származik valójában.

– Igen – mondta határozott hangon. – Szeretném kideríteni az igazságot. Steffinek meg kell tudnia, hogy az anyja nem… – Roxy habozott, hogy kimondja-e, amit gondol. – Érte teszem.

Úgy tűnt, Mike ma még alaposabban megnézi. Amikor Roxy felemelte a fejét, és a tekintetük találkozott…

– Én… – kezdte a férfi.

– Igen?

– Semmi. Maradjunk abban, hogy Jim elutasította a kérésünket, tehát nagyobb nyomást kell gyakorolnunk rájuk.

Ez már felkeltette Roxy érdeklődését is.

– Hogyan?

– Jogilag nézve addig húzhatja az ügyet, amíg belefeketedünk. A törvény pontosan megszabja, meddig lehet érvényesíteni az ilyen követeléseket, és maga ezt a határidőt igencsak túllépte.

– És akkor milyen lehetőségeink vannak?

Mike a fekete golyóstollával játszott.

– Véleményem szerint kettős stratégiát kellene követnünk. Először is minden lehetséges kérvényt benyújtunk, aztán várunk, mi lesz belőle. Ez évekig is eltarthat.

– És másodszor?

– Másodszor pedig támogatást keresünk a nyilvánosságnál. Arra kényszerítjük a Sinclair családot, hogy a jó hírneve érdekében cselekedjen.

Mike kivette a jegyzetfüzetét az aktatáskájából. Időközben teljesen teleírta, és többször is át kellett lapoznia, míg üres oldalt talált. Aztán előrehajolt, és összekulcsolta a kezét. Roxy is előrehajolt. Mike hallgatása azt sejtette, hogy valami fontos következik, és egy szót sem akart elmulasztani.

– Egészen pontosan mire készül?

A férfi mogyoróbarna szeme nem árult el semmit, és a finom mosoly az ajkán csak vonzóbbá tette, ami nem segített Roxynak.

– A sajtóhoz fordulunk.

Mike arra számított, hogy Roxy a színészi gyakorlatával helyesli majd ezt, de tévedett. A lány azonnal Steffire gondolt, aki ott játszott a lábánál, és azt kérdezte:

– Az nem csökkentené inkább a család kompromisszumkészségét?

– Az is benne van a pakliban – hagyta helyben Mike –, viszont megvan az az előnye, hogy a saját szemszögünkből tálalhatjuk az ügyet.

– Az én szemszögemből – javította ki Roxy. – Az én életem története lesz közpréda, nem a magáé.

– Ebben teljesen igaza van.

Roxy elgondolkodva az ajkába harapott, ami Mike-ot egy durcás gyerekre emlékeztette. Smink nélkül Roxy egyébként is sokkal fiatalabbnak tűnt. Bár a szeme alatt sötét karikák éktelenkedtek a kialvatlanságtól, de semmit nem vettek el az ártatlanságából. Hirtelen láthatóvá vált a sebezhetősége, amelyet Mike mindig is érzett. Lágyabbnak tűnt, és gyengédebbnek…

Ezek tilos szavak voltak, ha Mike őszinte akart lenni magához. Egy jó ügyvéd nem kívánja meg az ügyfelét. Nem is akarja megcsókolni, és nem álmodozik éjszakai buszozásról a hátsó ülésen, mint egy egyetemista.

– A stratégia jó – mondta, hogy a helyes irányba terelje a gondolatait. – Ha az ügy publikus lesz, a Sinclair család nem tud olyan egyszerűen lerázni bennünket.

Semmi esély. Ezt arról tudta, hogy Roxy szemének színe megváltozott, tiszta zöldről tompa zöldesbarnára. Roxy szeme színe elárulta, mi történik a lelkében.

De miért zavarja, hogy a sajtóhoz fordulnak? Évekig azért küzdött, hogy színésznőként érvényesüljön. Nem ismeri fel, mekkora lehetőségek nyílnak a személyes karrierje számára, ha a sajtóhoz fordulnak?

– A sajtókampánynál az a lényeg, ki kezdi – magyarázta, és egy pillanatra Steffire nézett. – Az első diktál, a második pedig védekezik.

Roxy követte a tekintetét. Karba fonta a kezét, és azt mondta:

– Azt ígérte, hogy Steffit kihagyja ebből. – A szeme színe megint megváltozott, most világoszöld volt, és visszafogott dühtől villogott. – Nem akarom, hogy belerángassa.

– Én semmit nem ígértem, csak azt mondtam, hogy mindent megpróbálok – védekezett a férfi. Taktikai megfontolásból nem dörgölte Roxy orra alá, mennyire nem ésszerű, amit kíván.

– Hát jó, ha nem tudunk megegyezni, akkor inkább váljunk el. – Roxy olyan hevesen tolta hátra a székét, hogy majdnem felborult. Aztán kiment a konyhába, ahol az edénnyel csörömpölt, és a szekrényajtókat csapkodta.

Mike-ot szinte égette Steffi szemrehányó tekintete. Na szép, a mama után a kislánya is dühös rá. Mit várnak tőle tulajdonképpen?

– Anyukád… öö… meg én… – hebegte, de Steffi továbbra is csak mereven nézte.

Az anyával könnyebb lesz, gondolta Mike, és kiment Roxy után a konyhába.

– Nehéz beszélgetni valakivel, aki állandóan elszalad – mondta. – Igazán leszokhatna erről.

Roxy a mosogató mellett állt, és vizet töltött egy fazékba.

– Megígértem Steffinek, hogy vacsorára sajtos makaróni lesz.

– És éppen most kell feltennie?

– Miért várakoztassam szükségtelenül? Úgysincs mit megbeszélnünk.

Mike az égre fordította a szemét.

– Azt hittem, már nem ellenkezik minden apróság miatt.

– Akkor nem jól hitte.

– Figyeljen rám, Roxanne! Értem, hogy meg akarja védeni a kislányát, de nem titkolhatja el örökre a létezését. Jim Brassard magánnyomozói úgyis egy pillanat alatt kiderítik.

– Tudom, hogy nem lehet eltitkolni.

– Akkor meg miről van szó? – Mike az asztalnak dőlt, és nézte, ahogy Roxy felteszi a tűzhelyre a fazekat. – Szégyelli a kislányát?

– Micsoda? Hogy mondhat ilyet? Steffi az egyetlen sikertörténet az életemben. Mérhetetlenül büszke vagyok rá.

– De valami oka csak van, hogy ennyire dühös lett? Steffi apjáról van szó?

Roxy úgy rácsapta a fedőt a fazékra, hogy Mike összerezzent.

– Már mondtam, hogy Steffi apja semmilyen szerepet nem játszik az életünkben.

De hogy el is felejtették volna? Mike kételkedett ebben.

– Nem ő lenne az első jelentkező, ha megszimatolná, hogy pénz áll a házhoz?

– Ahhoz tudnia kellene, hogy Steffi létezik.

– Elhallgatta előle, hogy van egy lánya?

– Igen. – Roxy kinyitotta a kamraszekrényt, és ide-oda dobálta a tésztászacskókat. – Nem volt alkalmam megmondani neki.

Mike hallotta, mennyire zaklatott.

– Már nem él, vagy nős?

Roxy gúnyosan felnevetett, de nem válaszolt.

– Mindent tudnom kell – kapacitálta Mike. – Ha csak egy parányi esély van rá, hogy az ellenérdekelt fél megtalálja, be kell avatnia.

– Nem tudtam megmondani neki, mert nem tudom, hogy hívják. – Roxy kipréselte magából a választ. – Még abban sem vagyok biztos, hogy a keresztnevét jól jegyeztem meg.

Eltartott néhány másodpercig, míg Mike felfogta a szavai értelmét. Azután viszont olyan düh fogta el az ismeretlen férfi miatt, hogy nem ismert magára.

– Csak nem azt akarja ezzel mondani…

– …hogy részeg voltam, és egy vadidegen ejtett teherbe? De, pontosan ezt. – Próbált közömbösnek tűnni, mintha ez az egész nem lenne olyan nagy dolog, hanem csak egyszerű balszerencse. De éppen ezzel érte el, hogy Mike dühe mélységes együttérzésre váltott.

Mindent megtett volna, hogy Roxy ne érezze végre kisebbrendűnek magát. Vigasztalóan a vállára tette a kezét, de a lány lerázta magáról.

– Amilyen az anya, olyan a lánya, igaz?

– Hogyan történt? – kérdezte Mike.

– Mit gondol? Borzasztó napom volt, és bementem egy bárba, hogy megszabaduljak a bánatomtól. Az egyik vendég vigasztalt, és kifizette az italomat. Mire másnap reggel felébredtem, már eltűnt. Csak Steffi maradt… Ő egyelőre nem sejt semmit. Ha az apjáról kérdez, általában sikerül elterelnem a figyelmét. Azt viszont még nem tudom, mit fogok neki mondani, ha kicsit nagyobb lesz.

A kép lassan összeállt.

– Attól tart, hogy rájön az igazságra…

– …és szégyellni fogja magát az anyja miatt – fejezte be a mondatot Roxy olyan halkan, hogy Mike-nak majd megszakadt a szíve. Megértette a félelmét, bár teljesen alaptalan volt, tekintve Steffi korát és a szerető gondoskodást, amellyel Roxy körülvette. – Most már tudja, milyen remek ügyfele van.

– Én elégedett vagyok vele – válaszolta Mike. – Egyszer az életben hibázott, más nem történt… Ez már másokkal is előfordult.

– A családomban én már a második vagyok. Anyám és Wentworth legalább szerették egymást, és azt képzelem, hogy örült volna, ha lánya születik.

Vajon ez arra az apára is érvényes, aki most a Karib-tengeren hajózgat? Ezért olyan fontos a DNS-teszt Roxynak: szüksége van valami kapaszkodóra a múltból. Örökségre, amelyet továbbadhat a kislányának.

Mike-ban olyan érzések ébredtek, amelyeket már évek óta elnyomott magában. Már nemcsak az ügyfelet vagy a vonzó nőt látta Roxanne-ben, hanem a magányos, megsebzett embert. Milyen jól át tudta érezni a helyzetét! Roxy attól tart, hogy csalódást okoz a kislányának, és ezáltal örökre elveszíti.

Most még fontosabb volt, hogy megnyerje az ügyet. Már nem csak arról volt szó, hogy a saját bőrét mentse. Mindent meg fog tenni, hogy anya és lánya megkapja, ami megilleti.

Ekkor tipegő léptek zaja hallatszott a folyosóról, és Steffi jelent meg a nyitott konyhaajtóban.

– Mami, Dustyval megettük a csipszet. Kész van már a makaróni?

– Azonnal, szívem. – Roxy a tűzhely fölé hajolt, és Mike látta, hogy a kezével megtörli a szemét. – Mindjárt felteszem. Nem akarod addig megmosni a kezed?

– De. – Steffi elment, de előtte olyan szemrehányóan nézett Mike-ra, ahogyan nemigen szoktak négyéves gyerekek. Szemlátomást őt tette felelőssé az anyja furcsa viselkedéséért.

– Nem is tudom, miért fontos, hogy Steffi megmossa a kezét – mondta Roxy. Igyekezett megint közömbös hangon beszélni, mintha az a néhány perccel azelőtti beszélgetés el sem hangzott volna. – Úgyis azonnal megfogja Dustyt, az pedig meglehetősen retkes.

– Mióta szereti ennyire a pónikat? – kérdezte Mike.

– Amióta egyszer a Central Parkban jártunk, és megcsodálta a fogatokat. – Roxy a forró vízbe öntötte a makarónit. – Azóta nem létezik más neki, csak a lovak. Azt hiszem, a legszívesebben egy kis farmon élne.

– Látta az istállókat is a parkban?

– Még nem. Szívesen megmutatnám neki, csak attól tartok, hogy akkor szeretne lovagolni tanulni, azt pedig nem tudnám kifizetni. Nem szeretem, ha vigasztalni kell… vagy elhallgattatni azzal, hogy igen, talán.

– A húgom, Nicole tanult lovagolni – jegyezte meg Mike. – Voltizsálni, ugratni, mindent.

– És jól csinálta? Ne is mondja, kitalálom: ő volt a legjobb.

– Középiskolás korában a junior olimpiai csapat tagja volt.

– Elismerésem.

Szegény Nicole-nak nem volt más választása, futott át Mike agyán. Őnáluk az a mondás járta, hogy nem érdemes semmivel foglalkozni, ha az ember nem a legjobb benne.

Követte Roxyt az étkezőbe, és látta, hogy három személyre terít.

– És maga, Mike? – kérdezte Roxy mintegy mellékesen. – Maga miben tündökölt? Fociban vagy szónoklásban?

– Jól úsztam. Az utolsó évben negyedik lettem pillangóban nyolcszáz méteren.

Mike azt már nem mondta el, mennyire csalódottak voltak a szülei, és mennyire gyűlölte az úszást. Inkább vívni szeretett volna, de az apja az egyetemen az úszócsapat tagja volt, és nem volt valami jó vívó. Úgyhogy a vívás áldozatul esett az úszásnak, mivel a testnevelő tanár kijelentette, hogy nem mindennapi tehetség.

– Készen vagyunk, mami. – Steffi kijött a fürdőszobából, ahogyan előre látható volt, Dustyt szorongatva.

Úgy tűnt, Roxy automatikusan terített három személyre, mert csak később kérdezte meg:

– Ugye marad vacsorára, Mike?

– Nem maradhat – tiltakozott Steffi, és karba fonta a kezét –, nem evett narancscsipszet.

– Mi majd a makarónival esszük meg – nyugtatta meg Roxy kissé elpirulva –, persze csak ha akarja – fordult Mike-hoz.

– Nagyon szívesen. – Mike tudta, hogy a konyhai beszélgetés után jobb lenne elbúcsúznia, de még nem magyarázta el Roxynak a sajtóstratégiájukat. – Bár a narancscsipsz…

– Ne aggódjon – nyugtatta meg Roxy –, ízleni fog.

A vacsora alatt alig beszéltek egymással. Steffi árgus szemmel figyelte, megeszi-e Mike a csipszet, de Mike mindjárt az elején végzett vele, hogy nyugodtan tudja fogyasztani a makaróniját, így aztán Steffi is megnyugodott. Roxy csak piszkálta az ételt, és bár ő hívta meg Mike-ot, végig csendes volt. A férfi ezt nem vette zokon, a beszélgetés után maga is elfogódott volt egy kissé.

– Valóban azt gondolja, segíthet nekünk, ha bevonjuk a sajtót? – kérdezte végül Roxy.

– Legalább abban megakadályozná a Sinclair családot, hogy paragrafusok mögé bújjon – mondta Mike.

– És biztos benne, hogy nem veszítjük el az ellenőrzést fölötte? – Roxy szerette volna, ha Mike megnyugtatja, hogy Steffi biztonságban lesz.

– A támadás a legjobb védekezés.

– Hát akkor éljen a sajtó!

– Biztos benne?

Roxy Steffire nézett.

– Teljesen. Nem szeretném, ha szükségtelenül vesztegetnénk az időt.

– Nagyon jó. Akkor kidolgozom a tervet, és keresek egy média-tanácsadót. Ha hatékonyak akarunk lenni, arra is szükségünk lesz.

Roxy letette a villáját, és idegesen babrálta a pólója alját. Közben egy percre sem vette le a szemét Steffiről.

– Ugyan már! – mondta Mike, és megfogta a kezét. – Higgye el, hogy helyesen döntött. Megígérem, hogy minden rendben lesz.

Mike maga is megrettent, amikor észrevette, hogy ezt komolyan gondolja.

5. FEJEZET

– A fenébe!

– Nem szabad csúnya szavakat használni, mami!

– Tudom, szívem. Ne haragudj, de elkések a megbeszélésről. – *Méghozzá nagyon.*

Szombat reggel volt. Az előző este Mike megint benézett az *Elderion*ba, és arra kérte – vagy inkább megparancsolta –, hogy másnap reggel menjen be hozzá az irodába. Hogy ezt miért nem telefonon közölte, rejtély maradt. Úgy tűnt, élvezi, ha a munkahelyén keresheti fel.

Ugyanennyire rejtélyes volt, miért szeretné, hogy meglátogassa.

– Fel kell készülnie a jövő heti interjúra – mondta Mike.

Hát nincs még eléggé felkészülve? Egy egész héten keresztül el kellett viselnie a média-tanácsadót, aki állandóan a kiejtésével volt elfoglalva.

– Érthetőbben, Miss O'Brien, érthetőbben! – Ha Mike nem nyugtatta és dicsérte volna meg időnként, már biztosan elszaladt volna.

Ma reggel viszont biztosan nem vár rá dicséret, mert legalább fél órát késik. Minden félresikerült. Először felfedezte Wayne-t, aki egy ismeretlennel aludt a nappaliban. Aztán telefonált Mrs. Ortega, hogy ma nem tud vigyázni Steffire, ami azt jelentette, hogy Roxynak magával kellett vinnie a kislányát. Aztán a végén még a busz is elment az orra előtt, úgyhogy el kellett gyalogolnia a következő metrómegállóig. Csak egy kevés hiányzott, hogy a sutba vágjon mindent.

– Tudom, tudom, elkéstem… – hadarta kifulladva, amikor végre megérkezett az irodába. – Ma reggel valami gonosz lélek…

De tovább nem jutott. Mike íróasztalának támaszkodva ott állt a legelegánsabb nő, akit életében látott. Puha szőke haját arany hajcsat fogta össze a tarkóján. Olyan ajka volt, amelyért a nők a drága kollagénfeltöltést is vállalnák, de ezt a természetes teltséget sohasem érhetik el. Hosszú pulóvert viselt, és teveszőr nadrágot. Tökéletesen pedikűrözött lábán pedig Jimmy Choo szandál volt.

Roxy óvatosan letette Steffit, akit a lifttől idáig cipelt. Mike szólhatott volna, hogy még valaki lesz ott, akkor legalább nem farmerban és garbóban jött volna.

– Na végre! – üdvözölte a férfi. – Már azt gondoltam, történt magával valami. – Aztán Steffihez fordulva így folytatta: – Szia, Steffi! Örülök, hogy semmi bajotok.

Steffi csak nézett rá.

– Mrs. Ortega cserbenhagyott – magyarázta Roxy –, és nem volt hol hagynom Steffit.

– Semmi baj – nyugtatta meg a szőke nő –, ilyesmi történik néha.

Mike ránézett.

– Mióta foglalkoztat a gyerekfelvigyázás?

– Amióta anya vagyok.

– Nem vagy anya, csak egy kölyökkutyád van.

– Akiért felelősséggel tartozom.

Minő bájos civakodás! Ha ez a következő tanácsadó, akkor igencsak jól ismerik egymást Mike-kal. Egyébként is az a fajta volt, akit Roxy jól el tudott képzelni Mike mellett.

– Mike állandóan a kutyámmal ugrat, és közben megfeledkezik a jó modorról. – A szőke nő odalépett Roxyhoz, és kinyújtotta tökéletesen manikűrözött kezét. – Sophie Messina vagyok, örülök, hogy megismerhetem.

– Sophie azért van itt, hogy segítsen az első nyilvános szereplésed előkészítésében – tette hozzá Mike.

Miféle előkészítésben? Hát a média-tanácsadó nem volt elég? Roxy kezdett gyanakodni.

– Ó, valóban? – kérdezte a legmézesmázosabb mosolyával.

– Ne aggódjon, semmi lehetetlent nem kívánok magától – mondta Sophie. – Egyébként a haja… Alfredo odalesz az elragadtatástól.

– Ki az az Alfredo?

– Nem ismeri? – Sophie Mike-hoz fordult. – Ugye elmondtad, mire készüljön?

– Meg akartam várni, amíg mindnyájan együtt vagyunk.

– Megvárni…? Ugye csak viccelsz?

Roxy egyikükről a másikukra nézett.

– Mit kellett volna elmondania?

Jóságos ég! Most mindjárt fel fog robbanni! Nyugodtabban kell viselkednie. Hát nem ez volt az első mondat, amelyet Mike felírt a jegyzetfüzetébe?

– Még egyszer kérdezem: mit kellett volna elmondania? Hogy nem vagyok elég csinos a sajtónak, és emberi formába kell hozni? Maga szégyenletes, nyavalyás… – fakadt ki, de Steffi miatt megtartotta magának a többit.

– Várjon egy percet, Roxanne!

– Mire? Hogy még jobban megbántson?

– Hogy érti ezt?

– Amikor azt mondta, felkészülünk az interjúra, azt gondoltam, hogy átvesszük a témákat, nem a külsőmre…

– Én figyelmeztettelek, Mike – kapcsolódott be a vitába Sophie is. – Roxanne helyében én is dühös lennék.

– Téged senki sem kérdezett – torkolta le Mike.

– Az nagy hiba, mert Sophie-nak teljesen igaza van. Mi a baj velem? Harminc éve így festek, és eddig egészen jól elboldogultam.

Roxy érezte, hogy megint túlzásba viszi a felháborodást, de miért kellett így megbántani? Alakítsa csak át Mike a szőke barátnőjét! Ő meg még azt hitte, hogy megfelel az elképzeléseinek!

– Félreértette a szándékomat – védekezett Mike.

– Ó, valóban? Azt hiszem, meglehetősen pontos elképzelésem van a… szándékáról.

Mike sóhajtva túrt a hajába. Bár szombat volt, tweedzakót viselt a merinógyapjú pulóvere fölött. Roxy ettől még nyomorúságosabban érezte magát. Valószínűleg túl lezseren öltözött a hétvégi megbeszélésre.

– Sophie, félrevonulnál egy percre Steffivel, hogy válthassak néhány szót Roxanne-nel?

Sophie mentségére legyen mondva, megkérdezte Roxyt, beleegyezik-e, mielőtt megfogta Steffi kezét, és kiment vele a szobából.

– Azt gondoltam, tisztában van vele, mennyire fontos az első megjelenése a sajtó előtt – kezdte Mike.

– Ó, nagyon is tisztában vagyok vele! És nyilvánvalóan az a véleménye, hogy nem felelek meg a kívánalmaknak.

– Ez egyáltalán nem így van. Térjen észre, Roxanne, nem arról van szó, hogy szép-e, vagy nem. Wentworth Sinclair lányaként kell megjelennie. Gondoljon csak a színházra! Szerepet játszik, a gazdag örökösnő szerepét.

– Nem pedig a kis bárcicusét…

– Már megint félreérti a szavaimat. – Mike közelebb lépett Roxyhoz, amíg már ott állt néhány centiméterre tőle. – A kettőnek semmi köze egymáshoz, és ezt maga is tudja.

Sajnos, igaza volt. Hogy az előkelő embereket megnyerje, úgy kell festenie, mintha közéjük tartozna.

– Akkor is szólhatott volna előre. Tudja, hogy nem szeretem a titkolózást.

– Tudom, de meg kellett volna kockáztatnom, hogy nem jön el? Vagy hogy a fejemre önt egy pohár italt? – Mike olyan elbűvölően mosolygott, hogy Roxy azon nyomban megfeledkezett a dühéről. Ráadásul Mike olyan közel volt hozzá, hogy a zakója hajtókája a melléhez ért.

– És a barátnője? – kérdezte. – Őt ez nem zavarja?

– Sophie? Viccel? Miután leszedte rólam a keresztvizet, mert lemondtam a ma esti vacsorát vele meg az öcsémmel, teljes mellszélességgel a mai projektünk mellé állt.

Az öccsével? Roxy megkönnyebbülten lélegzett fel.

– Akkor lehet szó róla?

– És mi lesz Steffivel? Őt nem vihetem magammal.

– Hm. – Úgy tűnt, Mike gondolkodik a dolgon. – Ugyan nem számítottam rá, de miért ne maradhatna itt? Én úgysem megyek magukkal.

– Magukra hagyja a nőket?

– Nem merészelnék zavarni a vásárlásnál, inkább vigyázok Steffire.

Éppen ő? Amikor két szót sem váltottak még egymással? Majd bámulnak egymásra egész idő alatt?

– Hát, nem is tudom…

– Bízzon bennem! – súgta oda neki Mike.

Roxy fejében megfordult, hogy elmondja, mi a véleménye a férfiakról és az ő ígéreteikről, de Mike sajnos még mindig túl közel állt hozzá. Olyan közel, hogy a lélegzete súrolta az arcát.

– Hát hazudtam én valaha is magának?

– Hát… – Roxy a fejét törte. Nem, hazudni még nem hazudott. Voltak közöttük félreértések, és Mike nem volt éppen mindig udvarias, de sohasem hazudott.

– Megígéri, hogy ezután mindig időben tájékoztat? Mindegy, hogy jó vagy rossz hírről van szó.

Mike megint úgy mosolygott, hogy Roxy majdnem elolvadt.

– Megígérem – mondta Mike.

És úgy is gondolta. Ennyire nem tudja megjátszani magát. Roxy elhúzódott egy kicsit, nehogy a karjába omoljon.

– Hát jó, akkor menjünk Alfredóhoz, és a szépségszalonba!

– Fogalmam sem volt róla, hogy Mike így lerohanja magát – vallotta be Sophie valamivel később. – Természetesen azt feltételeztem, hogy megbeszélték a dolgot. Mike néha rosszabb, mint az öccse, Grant, pedig ő aztán igazán megéri a pénzét.

Roxy nem szólt semmit, gondolatban még mindig Mike-kal veszekedett, bár meg tudta érteni az álláspontját.

– Annak viszont nagyon örültem, hogy megmondta neki a magáét. – Sophie egy fekete-fehér kockás táskát tartott Roxy arca mellé, aztán megrázta a fejét. – Jó lenne, ha valaki gyakrabban helyretenné, akkor talán egy kicsit felengedne. Hányszor próbálta meg Grant lebeszélni az állandó nyakkendőviselésről!

– Nekem tetszik a stílusa – vallotta be Roxy.

– Akkor már nem csodálkozom, miért kedveli magát.

Sophie kijelentése ingerelte Roxyt. Sok olyan pillanatra emlékezett, amikor veszélyesen közel álltak egymáshoz Mike-kal, vagy éppen majdnem megérintették egymást. Végül is egy csónakban eveznek.

– Úgy tűnik, nagyon fontosnak tartja, hogy megnyerje ezt az ügyet.

Sophie Roxyra nézett a kék szemével.

– Ezért várt olyan türelmetlenül magára, és ajánlotta fel, hogy vigyáz a kislányára, amíg vásárolunk?

Miről beszél Sophie?

– Valószínűleg azt gondolta, hogy gyorsabban végzünk egy kisgyerek nélkül.

– Hát, ha úgy gondolja…

Roxy úgy akarta gondolni. Az életben egyszer szerette volna a józan eszét használni, és nem azonnal felrobbanni.

– Nem – mondta, amikor Sophie felemelt egy kasmírblézert. – Túl drága.

– Néha nem szabad olyan komolyan venni a dolgokat – mondta Sophie. – Ezt Granttől tanultam. Ez talán jó befektetés lenne.

Vajon csak a blézert értette ezalatt?

– Be kell vallanom, még sohasem láttam Mike-ot ilyen lelkesnek – csacsogott tovább Sophie. – De lehet, hogy csak azért tűnik úgy, mert olyan ritkán látjuk. Csak a szupercégével van elfoglalva.

– A szupercégével?

– Azért hívjuk így viccesen, mert állandóan úton van, hogy ügyfeleket hajtson fel. Grant szerint ő akar New York legnagyobb és legnevesebb ügyvédje lenni. Ez nagyon tetszene a jövendőbeli anyósomnak és apósomnak.

– Mike említette, hogy a családja nagy elvárásokat támaszt.

– Így is mondhatjuk. – Sophie megfordult, és megszemlélte a garbókat a polcon. – Nekem alapjában véve semmi bajom ezzel…

– De…

Sophie megvonta a vállát.

– A Templeton család megér egy misét. Borzasztóan sokat kívánnak a gyerekeiktől… még most is, hogy már mind felnőttek. De kinek van joga, hogy megítélje őket? Tőlem semmit nem követeltek meg a szüleim.

– Az enyémek sem tőlem.

Sophie nevetett.

– Ettől csak még rokonszenvesebb. Felkészült rá, hogy felpróbáljon néhány holmit? Nagyon érdekelne, hogy áll magának ez a zöld ruha. Nagyot néz majd Mike, ha meglátja benne.

Ezt Sophie bóknak szánta, Roxynak mégsem esett jól. Hiszen azért vannak itt, mert Mike szerint új külsőre van szüksége.

– Azt hittem, a Sinclair családot akarjuk lenyűgözni – jegyezte meg halkan.

– Ez így is van – helyeselt Sophie –, de mi rossz van abban, ha az ügyvédjét is elkápráztatja?

– Semmi – vonult vissza Roxy, és sajnálta, hogy nem tudta Mike-ot kezdettől fogva elkápráztatni.

Drága Fionám!

Te is hiányzol nekem. Ha nem vagy itt, úgy érzem, nem is élek. Te vagy a napsugaram, a napfényem. Az ablakom előtt most hullanak le az utolsó őszi levelek, ugyanúgy, ahogyan O. Henry írja a novelláiban. A színük elhalványul, mert nélküled minden halott. Ha hazajövök, a karomba veszlek, és…

Mike leengedte a kezét a levéllel. Ez volt az utolsó előtti a csomóban. Huszonnyolc levél – és semmi utalás arra, hogy Fiona gyereket várna Wentworthtől. Mike levélről levélre jobban aggódott. Eszébe jutottak a saját egyetemi évei, főképp az a félév, amely egy örökkévalóságnak tűnt.

Nem hiányoztak neki sem az emlékek, sem az emberek. Nem Grace-t gyászolta. Belső ürességet érzett, valami meghatározhatatlan vágyakozást, amelyet nem tudott leküzdeni.

– Állandóan a golyóstolladdal kopogsz.

A nagy asztal másik végén Steffi ült, és répakarikákat evett, közben pedig nagy szemekkel nézte Mike-ot.

– Mindig így csinálok, amikor ideges vagyok.

– Miért vagy ideges?

– Mert anyukád és Sophie még nem jött vissza.

Már vagy öt órája, hogy elmentek. Mi az ördögöt csinálnak ilyen sokáig? Sophie még arra sem vette a fáradságot, hogy értelmesen válaszoljon az utolsó két SMS-ére. *Csak nyugalom* – ennyit írt.

Steffi csücsörített.

– Lehet, hogy eltévedtek?

Gratulálok, Mike. Most még meg is ijeszted a szegény gyereket.

– Nem, dehogy, egyszerűen csak nyugtalan vagyok.

– Mit jelent az, hogy nyugtalan?

Na, most aztán a saját csapdádba estél.

– Azt jelenti, hogy türelmetlenül várom anyukádat.

– Mert hiányzik neked?

Gyerekszáj…

– Mert vásárolni ment, és én kíváncsi vagyok, hogy mit vett.

Természetesen nem ez volt az igazi ok. Mindenekelőtt azt szerette volna megtudni, hogy Roxanne közben megbocsátott-e neki. Nem rosszindulatból hallgatta el, hogy mit tervez, csak bizonytalan volt, mit szól a lány, és az tűnt a legjobb megoldásnak, ha lerohanja. Amint kiderült, hatalmas tévedés volt.

– Nekem hiányzik anya. – Steffi egy répakarikát dugott a szájába. – Nem szeretem, ha vigyáznak rám.

Na tessék, kosarat kapott egy négyéves gyerektől!

– Azt sem, ha az a néni vigyáz rád, aki szokott?

– Mrs. Ortegának orvosságszaga van.

Szegény Mrs. Ortega! Vajon róla mit fog mondani?

– Biztosan anyukád is jobban szeretné, ha veled lehetne.

Mike-nak ez tetszett a legjobban Roxanne-ben a zöld szeme és a formás feneke után: hogy annyira elkötelezett.

– Kedveled az anyukámat?

A kérdés megdöbbentette Mike-ot. Vajon Steffi gondolatolvasó? Jól meg kell fontolnia, mit válaszol, nehogy téves benyomást keltsen.

– Anyukád nagyon kedves ember.

– Wayne szerint beképzelt.

Wayne ütődött, ezt Mike már akkor megállapította, amikor először találkozott vele, és Roxanne után érdeklődött.

– Szerinted is beképzelt?

– Hogyan? – Ha most ivott volna, biztosan félrenyel. – Nem, egyáltalán nem gondolom, hogy beképzelt.

– Mert kedveled?

Mike felsóhajtott. Kedveli Roxanne-t? Jóságos ég, hát persze! Nagyon is.

– Ez komplikált dolog.

Helytelen válasz.

– Mit jelent az, hogy komplikált?

– Azt jelenti, hogy nehéz. – Vajon mi lesz a következő kérdés? Makacsabb, mint az ellenfél ügyvédje. – Kérsz még gyümölcslét?

Az elterelő hadművelet nem járt sikerrel.

– Miért nehéz?

Mert Roxanne az ügyfele. Mert szabályok vannak. Mert nem illik az elképzeléseibe. Mike még ezer más okot is megnevezhetett volna, de egyikkel sem tudta volna meggyőzni a gyermeket. Ahogyan magát sem.

– Anyukáddal barátok vagyunk.

– Ó!

Hogy ez az ó! elégedettséget vagy csalódottságot fejezett-e ki, Mike nem tudta. Steffi megint kihalászott egy répadarabot a zacskóból, amit az anyja adott vele. A haja az arcába hullott, úgyhogy nem lehetett látni. Mike-nak meg kellett volna könnyebbülnie, mert a kislány nem tett fel további kényes kérdéseket, de inkább nyomasztotta, hogy most meg hallgat.

Az órára nézett, és megesküdött volna, hogy visszafelé jár. Steffinek mindjárt elege lesz a répából, és akkor hogyan tovább? Megint tévé? Nem volt semmi, ami érdekelte a kislányt, ezt onnan tudta, hogy Steffi már mondta. Kár, hogy még nem nagyon tud olvasni. Akkor megmutatta volna neki, hogyan kell aktát nyitni. A vörös sörényes póni segítette ki szorult helyzetéből.

Köszönöm, Dusty!

– Tudod, hogy néhány háztömbnyire innen van egy körhinta?

Steffi szeme nagyra nyílt.

– Szeretnéd megnézni?

A kislány szeme felcsillant, de nem szólt egy szót sem. Valószínűleg Roxanne úgy nevelte, hogy az engedélye nélkül sehova sem mehet, úgyhogy most gyorsan járt az agya. Feszült arca annyira hasonlított az anyukájáéhoz, hogy Mike egészen meghatódott.

Nem lesz annak jó vége, ha egy gyerek arcától elérzékenyül.

Mike még akkor is ezen töprengett, amikor a folyosóról nevetés hallatszott. Steffi felugrott és az ajtóhoz szaladt.

–Megjött a mami!

Mike is felállt. Ő is megkönnyebbült, és kíváncsi volt, hogy megérte-e a hadművelet a pénzt. Az ajtó kinyílt, és… Mike-nak meg kellett kapaszkodnia az asztalban. A nő, aki Sophie-val belépett az irodába, egyszerűen…

Mike-nak a szava is elakadt. Alfredo és a kozmetikus megduplázta Roxanne természetes szépségét. Vörösesszőke haja, amely általában gyűrűkbe göndörödött, most lágy hullámokban omlott a vállára. A farmernadrág és a garbó eltűnt, helyette zöld átkötős ruhát viselt kardigánnal, amely kihangsúlyozta nőies idomait. A melléből éppen annyit lehetett látni, hogy a szemlélő kíváncsiságát felkeltse, és a lába… Mike lopva vetett egy pillantást Roxy gömbölyű csípőjére.

– Másmilyen vagy, mami – állapította meg Steffi.

– Úgy találod?

– A hajad is más.

Roxy Mike tekintetét kereste, hogy lássa, mit gondol. Vajon a bőre mindig így ragyogott, vagy ez csak a rafinált sminknek köszönhető? Mike nem tudta eldönteni.

– Lenyűgözően fest – hangzott az ítélete.

– Akkor megérte az átváltozás. – Roxy arcán árnyék futott át. Ha Mike nincs annyira elfoglalva a csodálatával, bizonyára megkérdezte volna az okát.

Vajon valóban annyira másképpen fest? Tulajdonképpen nem. Eltekintve a ruhától és a frizurától, egyszerűen csak jobban érvényre jut a szépsége. Az arca nem volt már fáradt, hanem ragyogóan szép, a csalódottság és keserűség eltűnt róla. A szeme ragyogott. Olyan volt, amilyennek a jóisten megteremtette.

– Így fest egy örökösnő – mondta.

– Köszönöm. – Roxy lesütötte a szemét. A szempillája fekete félholdra hasonlított. A hangja is más volt, hogy miben, azt Mike nem tudta volna megmondani. Annyira el volt merülve a csodálatban, hogy csak Sophie diszkrét köhécselésétől tért magához.

Sophie karba font kézzel a falhoz dőlt, és úgy nézte a művét, mint egy elégedett művész.

– Köszönöm a segítséget, Sophie.

– Részemről a szerencse. Úgyis olyan ritkán kísér el valaki vásárolni. Alfredóval kapcsolatban egyébként igazam volt. Amikor megpillantotta Roxanne-t, teljesen le volt nyűgözve. Hogyan is nevezte? *Az én vörösesszőke istennőm!*

– Valami ilyesmit mondott. – Roxy csak suttogni tudott.

– Nekem nem szokott ilyeneket mondani – jegyezte meg Sophie. – Teljesen beleszeretett Roxanne-be. Tényleg.

És ki nem? – futott át Mike agyán.

– Attól tartok, sokkal inkább a csekkbe szeretett bele, amelyet a végén kapott. – Roxy lehajolt, hogy Steffi szemébe nézhessen. – Neked is hoztunk valamit, kincsem – mondta, és a kislány kezébe nyomott egy tarka papírzacskót, amelyből egy pónival díszített pulóver került elő.

Steffi örömében felkiáltott:

– Pónipulóver!

– Szerintem nagyon hasonlít Dustyra. – Roxy Mike-ra nézett. – Ne aggódjon, a pulóvert én fizettem, nem kell felszámítania.

– Nem jelentett volna az sem gondot – mondta Mike, és maga is meglepődött rajta, hogy ezt valóban így is gondolja. Nézte, ahogy Steffi felveszi a pulóvert, és szintén meglepetten gondolta, hogy a lelkesedése minden pénzt megér.

– Segítsek? – kérdezte a kislánytól Sophie. – A fürdőszobában van egy nagy tükör, ott megnézheted magad.

– Én is megyek – jelentette ki Roxy.

– Nem, maga itt marad, és kibékül Mike-kal. – Sophie megfogta Steffi kezét. – Úgy hallom, szereted a lovakat.

– Leginkább a pónikat. – Steffi megállás nélkül csicsergett, miközben a fürdőszobába mentek.

Roxy utánanézett.

– Úgy látszik, a pulóvernek nagy sikere van.

A hangja megváltozott, a szeméből eltűnt a csillogás. Nem ragyogott már, mintha Steffivel a fény is eltűnt volna az életéből.

– Mi történt, Roxanne?

– Semmi különös. Jól megvoltak Steffivel?

– Meglehetősen. – Mike a kínos beszélgetésre gondolt. – Megtudtam, hogy nem szereti, ha vigyáznak rá. – Odanyújtotta Roxynak a kezét, és felsegítette. – És azt is, hogy Mrs. Ortegának orvosságszaga van.

Roxy bólintott.

– A kenőcs, amellyel az ízületi gyulladását kezeli, mentolos, és eléggé szúrós szaga van.

– Remélem, Steffi az én szagomban nem talált semmi kivetnivalót.

– Miért is találna? Magának finom illata van.

De nem olyan finom, mint neked, gondolta Mike, és nagy levegőt vett. Hála istennek, az illata nem esett az átváltoztatás áldozatául. A hajlakk ellenére érezte a finom illatot, amely annyira megigézte.

Hirtelen csend lett az irodában. Mike keze még mindig Roxy karján pihent, és össze kellett szednie magát, hogy elengedje. Sokkal jobban szerette volna magához szorítani.

– Még mindig nem tudom felfogni, mennyire megváltozott – mondta.

– Jó vagy rossz irányban?

– Egyszerűen más lett – mondta megint, és remélte, hogy Roxyt kielégíti ez a válasz. – Azt hiszem, nekem hiányoznak a göndör fürtjei.

– Valóban? – Roxy meglepettnek tűnt.

– Valóban. – Mike-nak kezdettől fogva tetszett a sörénye. A hullámos hajjal szelídebbnek és fegyelmezettebbnek tűnt. Megfogott egy tincset, és a keze fejével közben megérintette Roxy halántékát. Roxy visszatartotta a lélegzetét, és zöld szeme egy árnyalattal sötétebbnek tűnt. Azt nem tudták megváltoztatni, hogy a szeme színe a hangulata szerint változik.

– Mami, mami! Nagyon tetszik az új pulóver! – szaladt oda hozzá Steffi, és táncolni kezdett. Roxy és Mike elhúzódott egymástól, a meghitt pillanat elillant.

– Csak lassan, kislányom, különben nem látom, hogy jó-e neked.

– Steffi nagyon lelkes – mondta Sophie, aki a kislány mögött jött mosolyogva. Steffi öröme szemlátomást rá is átragadt.

– Magamon hagyhatom a pulóvert akkor is, amikor a körhintához megyünk? – Steffi egy pillanatra megállt, aztán repülőként körözött kitárt karral.

– Milyen körhintához? – kérdezte Roxy meglepetten.

Steffi megállt.

– Mike megígérte, hogy elvisz.

– Ó, tényleg?

– Nem hiszek a fülemnek – szólalt meg Sophie is.

Mike kezdett zavarba jönni.

– Lehet, hogy megemlítettem a körhintát, amely a Bryant Parkban van – védekezett –, de ígérni nem ígértem semmit.

– Magamon hagyhatom a pulóvert? – kérdezte Steffi még egyszer. – Légyszi, mami!

– Egy pillanat. – Sophie még mindig nem tért magához. – Valóban azt mondtad, hogy elmentek a körhintához? Te?

Mike tudhatta volna, hogy Sophie nem szalasztja el a lehetőséget, ha csípős megjegyzést tehet rá.

– Nem tudom, miért vagy annyira meglepve – mondta. – Szép az idő, és Steffi egész nap az irodában kuksolt. Szüksége van egy kis friss levegőre.

– Mert te még soha… – Sophie elhallgatott, és elővette a táskáját. – Fel kell hívnom Grantet. Nem fogja elhinni. – Elővette a mobilját, és azt mondta Roxynak: – Én elfogadnám az ajánlatot, ki tudja, mikor jön még egy ilyen.

6. FEJEZET

– Körhinta, körhinta! – énekelte Steffi, miközben sorba álltak a kasszánál. Alig bírt magával a gyönyörűségtől.

Roxy örült neki, boldog volt, hogy Steffinek szórakozása akadt, de azt továbbra is nehezen tudta elhinni, hogy Mike Templeton szerezte neki ezt az örömet.

Bár nem volt szezonja, sok család látogatott el a parkba, mivel az idő szokatlanul enyhe volt. Néhányan a körhinta előtt vártak, mások egy kis színpad előtt gyülekeztek, ahol Froggy, az éneklő béka fellépését várták. Sok kisgyereknél lehetett látni a mesekönyvet, amely róla szólt.

– Valóban eljött volna ide Steffivel egyedül is? – kérdezte Roxy.

– Nem számítottam rá, hogy ennyi ember van itt – válaszolta Mike. – Éppen a megfelelő pillanatban jött vissza.

Roxy ügyet sem vetett a mosolyára. Annak ellenére, hogy meghívta Steffit körhintázni, még mindig dühös volt rá az átalakítás miatt. Az első pillantásra még tetszett is neki az új külseje, szebbnek és elegánsabbnak tűnt, amíg rá nem jött, miféle csalás van emögött.

Mike lenyűgözve bámulta, amikor visszaért az irodába, de a csodálata a hamis, mesterkélt Roxanne-nek szólt, nem a kis Roxynak az *Elderion*ból. Ugyanolyan hamis volt, mint az új smink és az új frizura, amely nem marad meg egy napnál tovább. Ezért is dühítette, hogy nem tudta elfelejteni, amikor Mike a keze fejével megsimogatta az arcát. Amikor eszébe jutott, még mindig megdobbant a szíve.

A Bryant Parkban nem volt olyan nagy a körhinta, mint a Central Parkban, de ugyanolyan tarka és vidám, sok kézzel faragott állattal, amelyeken a gyerekek lovagolhattak. Roxy nemcsak lovakat látott, hanem egy tigrist, egy krokodilt és egy fehér nyulat is. A hangszóróból zene áradt, amelyet a zajban alig lehetett hallani, és a

kassza mellett tábla állt a felirattal, hogy a körhinta francia, és ezért francia zenét játszanak.

A kasszától három méterre Steffi hirtelen felkiáltott:

– Ott van Dusty, mami, azon akarok lovagolni! – És egy fehér pónira mutatott, amelynek sötét sörénye volt.

– Meg kell várnunk, melyik jut nekünk, kincsem – figyelmeztette az anyja. – Más gyerekek is sorba állnak. Lehet, hogy valaki gyorsabb lesz, mint te.

De ahogyan sejtette, a szavai süket fülekre találtak. Steffi már megmutatta Dustynak az ikertestvérét. A feje fölé emelte a műanyag pónit, hogy jobban lássa, és azt hajtogatta, hogy a póni is lovagolni akar.

A körhinta megállt, a gyerekek kiszálltak. A várakozók a kiszemelt figurához rohantak, Steffi is célba vette a fehér pónit, de az utolsó pillanatban megelőzte egy zöld dzsekis kisfiú. Az ajka remegni kezdett, közel volt ahhoz, hogy sírva fakadjon.

– Ne szomorkodj – mondta az anyja –, keresünk neked másik lovat.

Roxy tudta, hogy Steffi nem csinál cirkuszt, de nagyon csalódott lesz, ha nem ülhet lovon, vagy ne adj' isten csak egy szánkó vagy pad marad neki. Pedig sajnos úgy tűnt.

– Nézd, mami! – Steffi türelmetlenül megrángatta az anyja kezét, és Roxy azonnal látta, mi történt. Mély sóhajtás szakadt fel a kebléből. Volt még egy fehér póni, és mellette ott állt Mike, életnagyságban.

– Úgy gondoltam, a biztonság kedvéért lestoppolom ezt, ha a másikat elfoglalná valaki – magyarázta. – Jó lesz, Steffi?

Roxy a legszívesebben a nyakába esett volna. Felrakta Steffit a pónira, és figyelmeztette:

– Mind a két kezeddel kapaszkodnod kell, úgyhogy a legjobb lesz, ha Dustyt ideadod nekem. – Kinyújtotta a kezét a póniért, de ebben a pillanatban történt valami. Steffi Mike-hoz fordult és az ő kezébe

nyomta az értékes állatkát. Mike egy másodpercig annyira zavarban volt, hogy nem tudta, mit csináljon, aztán megfogta a pónit.

– Ő is körhintázik – mondta, és felült a krokodilra, amely a póni után következett.

A körhinta megrándult, és lassan elindult. A középen álló hangszóróból bömbölt a zene, de Roxy nem látott, nem hallott semmit. Az ő számára csak a kislány és a férfi létezett, aki ott forgott előtte. Ott állt a körhinta mellett, és azt kívánta, bárcsak soha ne ébredne fel ebből a szép álomból. A világ nem létezett. Egy délután a parkban, a körhinta és az éneklő béka: most ez volt a világ, nem a részegek a bárban vagy Wayne, ahogy a kanapéján döglik.

Mike hozzá akarja segíteni egy olyan élethez, amelyben az ilyen szombatok mindennaposak. Egy olyan élethez, amelyben kedve szerint kényeztetheti Steffit, annyi pónival, körhintával és éneklő békával, amennyivel csak jólesik. De egy bizonyos tweedzakós férfi nélkül ez az álom nem lenne tökéletes.

Azonban ez a férfi akkor már nem törődik vele. A következő kliensével foglalkozik majd, a következő kihívással, ő pedig megint a régi Roxy lesz. Kezdetben nem volt elég a férfinak, és akkor sem lesz elég, ha a hamis ragyogás semmivé lesz.

Steffi a következő körre is maradhatott, aztán hallgatták egy kicsit az éneklő békát, utána pedig beültek egy kis kávézóba a park végében. Roxy a sétáló embereket figyelte, és megszólalt:

– Huszonkilenc éve élek New Yorkban, és még sohasem voltam a Bryant Parkban. Egyetlenegyszer mentem el mellette, amikor meghallgatásra tartottam.

– Nem olyan nagy tragédia – vigasztalta Mike –, én is először vagyok itt. A hétvégén az embernek egyszerűen túl kevés ideje van. És azt hiszem – folytatta rövid szünet után –, hogy ez a körhinta nem is volt még itt, amikor gyerek voltam. Majd megkérdezem Grantet.

– Ó! – kiáltott fel Roxy. – Most jut eszembe, hogy át kell adnom egy üzenetet Sophie-tól és Granttől. Azt mondták, nem fogadnak el több nemet. Sophie nagyon kedves ember. Kicsit szégyellem is magam, hogy úgy elvesztettem a fejem a jelenlétében.

– Én nem aggódnék emiatt olyan nagyon – jegyezte meg Mike. – Amit ő a fejemhez vágott, az sem semmi. Mindig mindenért engem hibáztat, és ezt nem is rejti véka alá. Grant valószínűleg ezért szereti olyan nagyon.

– Úgy érzi, hogy kerüli őket, mintha azt gondolná, hogy terhükre van.

Mike az étlapot szemlélte teljes figyelemmel.

– Mikor mondta ezt?

– A szépségszalonban.

– Hát ez butaság.

– Valóban? Akkor miért bújik az étlap mögé? Olvasni úgysem tudja szemüveg nélkül.

– Örülök Grant és Sophie boldogságának. Remekül illenek egymáshoz.

– Akkor miért mondja le mindig a találkozókat?

– Sok dolgom van. – Mike visszalapozott az étlap elejére, és újrakezdte a tanulmányozását. – Végül is fel kell építenem az irodámat.

A szupercéget, ahogyan Grant és Sophie tréfálkozva nevezte.

– Szóval akkor nem bánta meg, hogy saját irodát nyitott?

Mike letette az étlapot.

– Miért kérdezi? – A hangja élesebb volt, mint amilyet a kérdés indokolttá tett volna.

– Ó, csak úgy. Sokat gondolkodom az emberek döntésein… a sajátjaimon, az anyáméin… És amikor látom, milyen keményen dolgozik, azt kérdezem magamtól, nem bánta-e meg, hogy nem maradt alkalmazott.

Mike ivott egy korty ásványvizet, felemelt a földről egy leesett papírszalvétát, és intett a pincérnőnek. Mintha meg sem hallotta volna Roxy megjegyzését.

Amikor a pincérnő felvette a rendelést, és elment, előrehajolt, de nem azért, hogy válaszoljon, hanem hogy megkérdezze:

– Megbánta, hogy feladta a színészetet?

Ez taktika, vagy témát akar váltani?

– Azért akartam játszani, hogy megfeledkezhessek a valódi életemről.

És ugyanezt csinálod most is.

Roxy ügyet sem vetett a belső hangra, és folytatta:

– Azt képzeltem, hogy jól csinálom, de minden egyes meghallgatáson leszerepeltem. Majd legközelebb sikerül, nyugtatgattam magam, és nyugtatom néha még most is. Az áttörés, a nagy lehetőség… Érdekes lett volna olvasni a nevem az újságokban.

A beszélgetést a pincérnő szakította félbe, aki kihozta a rendelést. Steffi szeme nagyra nyílt, amikor meglátta az óriási csokoládétorta-szeletet, de aztán durcásan elhúzta a száját, amikor az anyja két egyenlőtlen részre vágta, és a nagyobbat odatette elé.

– A siker nem minden – vette fel Mike megint a beszélgetés fonalát, amikor a pincérnő elment. – Az embernek hirtelen nagy felelőssége lesz, nem szabad hibáznia, és még példaképül is kell szolgálnia mások számára – mondta, és a semmibe meredt. – Nem olyan könnyű, mint gondolná az ember.

– Magának eddig egészen jól sikerült – jegyezte meg Roxy. Mike érezhető keserűsége elgondolkodtatta. A munkájával nem lehet összefüggésben, abban biztos volt. Akkor talán a magánéletével? – Megint megkérdezem: nem bánta meg, hogy nem maradt alkalmazott?

– Ha az embernek nincs választása, nem is bánhat meg semmit.

Szokás szerint ismét kitért a válasz elől. Valamit megbánt, és ez a családjával van összefüggésben.

– Ki volt a lány? – kérdezte a jó szerencsében bízva.

– Melyik?

– Aki miatt megbánta. Úgy sejtem, hogy egy nőről van szó, akit a karrierje miatt feláldozott.

– Igen is meg nem is. – Mike evett egy falat almás pitét. – Már az első félévben azt tanácsolta a tutorom, hogy vegyek fel valamilyen bölcsészeti tárgyat is. Mivel az órarendem már meglehetősen teli volt, csak egy filozófiai szemináriumra tudtam beiratkozni. Úgyhogy három hónapot töltöttem azzal, hogy az életről és az egzisztencializmusról beszélgettem.

– Ezt valahogyan nehezem tudom elképzelni – vetette közbe Roxy.

– Ez volt a legjobb félévem – vallotta be Mike. – A csoportunk minden csütörtökön találkozott egy kocsmában, a hétvégeken pedig felváltva mentünk egymáshoz. A lányt, akiről kérdezett, Grace Reynoldsnak hívták.

Annyi fájdalommal ejtette ki ezt a nevet, hogy Roxyt hirtelen féltékenység fogta el.

– Az utolsó félévben, mielőtt befejeztük volna az egyetemet, hátizsákos túrára akartunk menni Európában, hogy tanulmányozzuk a politikai és kulturális viszonyokat. Nem ismerne rám, amilyen akkor voltam.

Ezt Roxy azonnal elhitte. Annak az egyetemistának, akiről beszélt, semmi köze sem volt a merev, hivatalos ügyvédhez, akit megismert.

– És mi történt?

– A szüleim szóltak, hogy Ashby Gannon felvesz ügyvédbojtárnak. Úgyhogy választanom kellett a hátizsák és a karrier között. – Mike megvonta a vállát, és megkeverte a kávéját. – A karriert választottam.

Önszántából? Mike igyekezett úgy feltüntetni, de vajon ez volt az igazság?

– És Grace? – kérdezte Roxy, mert a legjobban az érdekelte, hogyan végződött ez a korai szerelem. – Vele mi lett?

– Elment a túrára, és megismerkedett valakivel, akivel összeköltözött. Azóta külön utakon járunk.

Meglehetősen nagy ár, gondolta Roxy. Nem csoda, hogy már az első napon olyan közel érezte magához. A magányosság kötötte össze őket, amelyet a férfi annyira igyekezett elrejteni előle. Mély együttérzés ébredt benne, amely közelebb hozta Mike-ot, egyidejűleg azonban meg is ijesztette.

Amióta felkérte Mike Templetont, görcsösen igyekezett a józan eszét követni, nem pedig az érzéseit. De miért nehezebb ez minden nappal?

Három órával később a taxi megállt Roxy háza előtt. Mike szállt ki először, karjában az álmos Steffivel. A Bryant Parkból még visszamentek az irodába, hogy gyakorolják a válaszokat az interjú lehetséges kérdéseire.

– Nem kellett volna hazahoznia bennünket – mondta Roxy az ajtóban. Szívesebben búcsúzott volna Mike-tól az irodában.

– Furcsa lett volna – válaszolta a férfi, és a szatyrok felé intett a fejével. – Magának is csak két keze van.

– De most mindkettő szabad.

– Annál jobb, akkor gyorsabban megtalálja a kulcsot. A mi kis pónink egyre nehezebb lesz.

– Nem vagyok póni – motyogta Steffi –, kislány vagyok.

Fáradt kislány, gondolta Roxy. Az izgalmak és a friss levegő megtette a magáét. Úgy fog aludni nemsokára, mint a tej. Kinyitotta az ajtót, és az ételszagból azonnal tudta, hogy otthon van.

– Most már átveszem – mondta.

– Szívesen felviszem.

– Kedves magától, de a taxi vár, és ha nem megy vissza, a taxis itt hagyja. – Kivette Mike kezéből Steffit. – Még egyszer köszönöm a délutánt. Nagyon boldoggá tette Steffit.

– És a mamáját? – kérdezte Mike, és egy lépést tett Roxy felé.

Roxy mosolygott.

– Őt is.

– Ennek örülök. Nem szándékosan bántottam meg délelőtt.

– Ne is beszéljünk róla! – A csodaszép délután után Roxy minden sértést elfelejtett. Nem akart már semmi mást, csak még egy kicsit álmodni.

– Már el is felejtettem. – Mike Roxyt nézte, és elállta az útját. A folyosói lámpa sápadt fénye félig lehunyt szemhéjára esett, és félhold alakú árnyékot vetett az arcára. Roxy látta, ahogy megnedvesíti az ajkát. Valamit mondani szeretne? A gondolattól, hogy valami mást forgat a fejében, Roxynak gyorsabban kezdett verni a szíve, de nem történt semmi.

– Hétfőn találkozunk – mondta Mike halkan, hogy ne ébressze fel Steffit. Az interjúra gondolt, de a kézszorítása és a Roxy arcát súroló forró lehelete többet ígért.

– Akkor a hétfői viszontlátásra! – súgta Roxy, és látta még, ahogy Mike megáll a taxi mellett, miközben ő a liftre várt. Csodás érzés volt, hogy valaki odafigyel rá.

– Nézd csak, ki jön ott! – hallotta a megjegyzést, ahogy belépett a lakásba. Alexis a tévé előtt ült a kanapén, beékelve Wayne és egy másik fiatal férfi közé, akit Roxy nem ismert, de írnek tűnt. A két férfi tetőtől talpig végigmérte, amitől ő nagyon rosszul érezte magát.

– Mit csináltak veled? – folytatta Alexis. – Betörtél egy üzletbe az Ötödik sugárúton?

– Úgy tűnik. – Természetesen Wayne sem maradhatott le. – Mert pénzt, azt nem kapott még.

– Ez Mike stratégiájának a része – magyarázta Roxy. – Gazdag örökösnőnek kell kinéznem, amikor interjút adok.

– És ezért vásárolt neked összevissza mindent? – Alexis felugrott a kanapéról, és beletúrt a szatyrokba, amelyeket Roxy letett a

padlóra. – Hiszen ez egy egész ruhatár! Nekem is kell egy ilyen ügyvéd!

– Akkor először le kell hogy tartóztassanak – tréfálkozott Wayne, és tovább nézte Roxyt mohó tekintettel. – És mit kell érte tenned, Roxy?

– Semmit, Mike-nak van erre külön költségszámlája.

– Nekem tetszik a mami – csipogta Steffi, aki közben felébredt.

– Azt meghiszem, picinyem. – Wayne oldalba lökte a barátját, és mindketten vigyorogtak.

Roxynak nem volt kedve az ilyen tréfákhoz, különösen az után, hogy egy úriemberrel töltötte a napot. Már Wayne hangja is utálkozással töltötte el. Steffi megjegyzését sem hagyhatta válasz nélkül.

– Mike-kal együtt dolgozunk, szívem – mondta. – Nem emlékszel, milyen szorgalmasan gyakoroltunk az irodában?

Wayne meg a barátja megint egymásra vigyorgott. Az alpári célzásaik egy szempillantás alatt tönkretették a gyönyörű napot.

– Mert hétfőn jönnek az újságírók – mondta Steffi.

Alexis fülelni kezdett.

– Hogyhogy? – Magához mért egy kék garbót abban a reményben, hogy jó lesz rá.

– Mike-nak van egy barátnője a *Daily Press*nél, aki ír rólam egy cikket.

– Akkor nemsokára meglesz a pénz?

– Fogalmam sincs. – Alexisnek nem kell tudnia, hogy az interjú felgyorsíthatja az eseményeket.

– Reménykedjünk. – Alexis félretette a pulóvert, és már a következő szatyorban kotorászott. – Nekem már elegem van ebből a lyukból. És ha megint bevásárolni mész, vigyél engem is magaddal, biztosan találok én is valamit magamnak.

Roxy megdermedt. Ez úgy hangzott, mintha Alexisnek szándékában állna vele együtt költözni.

A nap elvesztette korábbi fényét. Roxy megint a valóságban találta magát.

7. FEJEZET

Mike már a taxiban ült, amikor megszólalt a mobiltelefonja. Ez csak Grant lehetett. Sophie valószínűleg beszámolt neki a kirándulásról a Bryant Parkban, és most ő is hozzá akarta tenni a magáét.

Vedd fel, Mike, különben fél éjszaka nem hagy nyugton.

Kihalászta a telefont a zsebéből, és megdermedt, amikor a kijelzőre nézett.

– Szia, apa, már visszajöttetek? Milyen volt az út?

Mike anyjának nemrég kedve támadt túrázni egy kicsit Franciaországban, és az apját is magával cipelte. Mint igazi Templetonoknak, nem volt elég a túrázás, Bordeaux környékén felfedeztek egy szőlőbirtokot, és sok pénz árán rendbe tették. Azóta pedig rendszeresen jártak oda, hogy ellenőrizzék, kifizetődő volt-e a befektetés.

– Hogy milyen volt az út? Fantasztikus, fiam. Úgy látszik, megérte a tőkeinjekció. A bor valószínűleg díjat fog nyerni.

Hát persze… Egy Templeton csak olyasmibe fektet, ami biztos sikert jelent.

– Látnod kellene anyádat. Odaát megismerkedett egy butiktulajdonossal, aki bevezette a francia konyhába. Annyira jól megy neki, hogy megint el kell kezdenünk futni, hogy letornázzuk a felesleges kilókat.

Ebben sincs semmi meglepő. Legközelebb valószínűleg triatlonozni fognak.

– És te hogy vagy?

Ó, megérkezett a kérdés, amelytől annyira tartott.

– Kitűnően, apa. – Mike úgy hazudott, mint a vízfolyás, bár a gyomra összeszorult közben. – A múlt hét óta van egy igen érdekes ügyem.

– Tudok róla. – *Vajon honnan?* – Tegnap délután véletlenül összefutottam Jim Brassarddel. Te képviseled azt a nőt, aki pénzt akar kipréselni a Sinclair családból.

– Nem is tudtam, hogy ismered Jim Brassardöt.

– Kicsi a világ, fiam. Rendben van az a nő?

– Egy olyan ügyfél érdekeit képviselem, aki részt követel a Sinclair-örökségből. – Mike-nak nem tetszett, hogy apja „az a nő”-ként emlegeti Roxanne-t. – Ennyiben rendben van.

– Nem egészen a te színvonalad, fiam. Mióta vállalsz feltűnést keltő ügyeket?

– Hagyatéki ügyeket vállalok, és te magad mondtad, hogy az ember nem lehet kicsinyes, ha egy új irodát kell felépítenie.

– Bizonyos keretek között, Michael… bizonyos keretek között. Mindenekelőtt arra tanítottalak, hogy tartsd magad szigorúan az elveidhez. Remélem, hogy ebben az értelemben nem kell miattad aggódnom.

Hiszen Templeton vagy!

Mike égnek emelte a tekintetét.

– Nincs ezzel az üggyel semmi baj, apa. Az ügyfelemnek megalapozott az igénye.

– Azt reméltem is. Ne hozz szégyent a fejünkre, Michael! Nemcsak az ügyvédi jó híredet kell megőrizned, hanem a családunkét is.

Ami azt jelentette, hogy a családi hagyományokat nemcsak követni kell, hanem még meg is haladni. Mike egész életében ezt hallgatta, és meg is szívlelte. A családja becsületét minden más elé helyezte.

Eszébe jutott, milyen szép volt Roxanne a folyosói lámpa fényében, milyen csábítóan ragyogott. Mit mondana az apja, ha tudná, hogy a fia az egyik ügyfeléről álmodozik? Hogy tovább

álmodozhasson, kikapcsolta a telefonját anélkül, hogy elbúcsúzott volna. Holnap majd azt mondja, hogy megszakadt a vonal. Egyszerűen nem volt olyan hangulatban, hogy az apja prédikálását hallgassa, úgyis lesz még benne része elégszer.

Most inkább csak egy bizonyos ügyfélre akart gondolni.

– Abbahagyná ezt végre? – Mike kivette Roxy kezéből a villát, mielőtt megint beledöfte volna a terítőbe. – Nagyon idegesnek látszik.

– Mert ideges vagyok – válaszolta a lány.

– De ezt nem kell az egész étteremnek látnia.

A *Landmark*ban ültek. Mike azért választotta a hagyományokban gazdag szállodát, mert a jólét atmoszféráját sugározta, és ez megfelelő keretnek tűnt. És így az újságírónő előtt is eltitkolhatta, milyen rosszul megy az irodája.

– Nem tanulta meg a színiiskolában, hogyan legyen úrrá rajta?

– De hiszen tudja, hogy rossz színésznő voltam. – A villa helyett Roxy most a szalvétával játszott, amelyet ki-be hajtogatott az ölében.

– Igen, ezt mondta. – Mike természetesen megértette Roxy idegességét, mert ő maga is majdnem ugyanolyan ideges volt. Az interjúnak mindkettejük számára nagy a jelentősége. Ha jól sikerül, akkor az ügyet felkapják a tévék is, és elég feltűnést keltenek ahhoz, hogy a Sinclair családot cselekvésre ösztönözzék. Ha viszont rosszul sikerül, akkor Roxanne-ről mindenki azt gondolja majd, hogy szerencsétlen elmeháborodott, aki megpróbál feltűnést kelteni, hogy pár percre híres legyen.

Nem, sikerülnie kell. Mike érezte, hogy nem tudja egy helyben tartani a lábát, és úgy belemarkolt a combjába, hogy az már fájt.

– Remekül fogja csinálni – próbált lelket önteni Roxyba. – Azon viszont ne lepődjön meg, hogy itt egy gyümölcstál tizenhét dollárba kerül.

– De meglepődtem. – Jogosan. Az árak Mike-ot is megrázták, és azon töprengett, mennyi pénzébe fog még kerülni ez az ügy. Természetesen erről Roxanne-nek egy szót sem szólt, hiszen a lány azt hiszi – mint mindenki más –, hogy sztárügyvéddel van dolga.

– Meddig kell még a barátnőjére várnunk? – kérdezte Roxy.

Mike az órájára nézett.

– Minden pillanatban itt kell lennie. – A valóságban Julie már öt percet késett.

– Remek. – Roxy úgy érezte, megmozdul alatta a föld, de csak az idegei tréfálták meg.

– Lazítson! Tudja még a válaszokat, amelyeket begyakoroltunk?

– Tudom.

– Akkor nem kell aggódnia.

– És hogy festek?

– Remekül. – Mike legnagyobb megelégedésére a haja megint elkezdett göndörödni, ezért Roxy összefogta a tarkóján. Világosbarna kasmírgarbót viselt, és teveszőrszín nadrágot, hozzá pedig sötétbarna hasítottbőr kabátot. Az anyja gyöngysora ragyogott a nyakában. Semmi sem emlékeztetett már arra a nőre, aki egy héttel azelőtt belépett az irodájába.

Mike nem tudott uralkodni magán, megfogta Roxy kezét, és bátorítón megszorította, ezzel kitette magát a veszélynek, hogy Julie éppen ebben a pillanatban toppan be, és meglátja. De Roxy hálás mosolya megérte.

Egy másodperccel később belépett Julie. Mike azonnal elengedte Roxy kezét, felállt, és odaintett Julie-nak.

– Készen áll?

– Készebb már nem is lehetnék.

Julie üdvözlésül arcon csókolta Mike-ot, és aztán kezet fogott Roxyval.

– Roxanne O’Brien? Julie Kinogawa vagyok a Daily Presstől. Mike azt mondta nekem, hogy valami érdekeset tud mesélni.

Mike hátradőlt, és figyelte, ahogy Roxy elmeséli a történetét, ugyanúgy, ahogyan gyakorolták. Egyszerűen és őszintén. Amikor Steffire került a sor, a szempillája sem rebbent. Nem szépített semmit. Ez bizonyára nehéz volt, de Mike-nak is hallgatni.

Amikor a szeme felvette az árulkodó barnás árnyalatot, amely könnyeket ígért, a legszívesebben abbahagyatta volna az interjút, hogy a karjába kapja. Természetesen nem tette, de ehhez minden erejét össze kellett szednie. A végén nem volt biztos benne, hogy Julie akár egy szót is elhitt az egész történetből. Ő maga mélységesen megindult, mintha először hallotta volna.

– Jóságos ég, el sem tudom hinni, hogy túl vagyok rajta anélkül, hogy bolondot csináltam volna magamból.

A *Landmark* halljában álltak, és éppen elbúcsúztak Julie-tól. Roxy annyira felpörgött, hogy úgy érezte, repülni tudna. Az interjú remekül sikerült, Julie minden kérdésére megfelelő választ adott. Már nem szerepet játszott, ő volt Roxanne O'Brien, a régóta keresett örökösnő. És tényleg az. Ezt a gondolatot annyira őrültnek találta, hogy nevethetnékje támadt.

– Amikor Steffiről beszéltünk, féltem, hogy elszúrom, de aztán minden rendben ment, azt hiszem, azért, mert Julie olyan megértő volt. Úgy tűnt, átérzi, miért nem akarom Steffit kitenni a nyilvánosságnak. Neki is vannak gyerekei? Jóságos ég! Ha valaki meghallja, miket beszélek… Ömlik belőlem, akár a vízesés.

Mike nevetett.

– Nagyon vonzó, amikor ilyen lelkes.

– Tényleg lelkes vagyok, mintha túl sok energiaitalt ittam volna. – Roxy tett egy lépést Mike felé. – Azt hiszem, Julie-t valóban érdekelte a történetem, minden fenntartás nélkül. Vagy túl naiv lennék?

– Hát… – Mike habozott. – Nem ő lenne az első, aki érdeklődést mutat, aztán pedig hátba támad.

Roxy megijedt. Igen, ilyen az ő szerencséje. Roxanne O'Brien, az örök vesztes. De ezúttal nem…

– Nem gondolom, hogy ebben az esetben ettől kellene tartani – folytatta Mike.

– Reméljük. – A bizakodása megnyugtatta Roxyt. Tele volt reménnyel, és senkivel sem cserélt volna a világon. – Nagyon féltem, hogy valamit elszúrok.

– Csak az igazat kellett mondania. Mit szúrhatott volna el?

– Attól tartok, még így is sikerült volna elrontanom.

– Maradjon az igazságnál, Roxanne, akkor garantálom, egy héten belül özönleni fognak az újságírók, hogy interjút készítsenek magával. Akkor pedig a Sinclair nővérek kénytelenek lesznek tudomást venni a létezéséről.

Tudomást venni a létezéséről. Ez a néhány szó világította meg Roxynak, mi is történt valójában. Úgy tűnt, életében először megfogta az isten lábát.

– Igaz ez, vagy csak álmodom? – kérdezte, és ujjongva megfordult a tengelye körül, ahogyan Steffi szokott néha. Haldokló édesanyja szavai, amelyek annyi zűrzavart okoztak, végre valami jót is hoznak: gazdag örökössé teszik. – Alig tudom elhinni.

– Talán nem kellene mondanom, hogy nekem is van valami részem benne.

– Nyugodtan mondja! – Roxy számára Mike volt a varázsló, aki mindent meg tud oldani. – Ha annak idején nem fedezem fel a telefonkönyvben a hirdetését, ez nem történt volna meg. – Túlcsordultak benne az érzések, átölelte Mike-ot, és a vállába fúrta a fejét. – Köszönöm, Mike! Mindent köszönök.

Mike kabátjának ugyanolyan illata volt, mint neki magának, férfias és csábító. Roxy hozzányomta az arcát, és beszívta az illatát. Amikor el akarta húzni a fejét, Mike nem engedte, és a világ körülöttük megszűnt létezni. Roxy felemelte a fejét, s csak Mike ragyogó barna szemét és férfiasan szép ajkát látta.

Nem volt fontos, ki tette meg az első lépést. Az ajkuk régóta áhított, érzéki csókban forrt össze. Roxy Mike-ba kapaszkodott, még közelebb akart lenni hozzá. Egymáshoz simultak, de ez sem volt elég. Többet akart, sokkal többet, és közben tudta, hogy el fog szörnyedni magától, ahogy a pillanat véget ér.

A csóknak vége lett, de egy ideig még ott álltak kifulladva, Roxy Mike homlokához nyomta a homlokát. Azon töprengett, vajon a Föld kitért-e a röppályájáról, annyira bizonytalanul, imbolyogva állt a lábán, de Mike szorosan tartotta.

– Én…

– Ez… – Mike ugyanolyan ijedtnek tűnt, mint Roxy. A lány karját szorította, és Roxy érezte a pulóveren keresztül, ahogy az ujjbegyeiben lüktetett a vér.

– Ez hiba volt…

Mike szavai szíven találták Roxyt. Hiba volt? Természetesen igaza van.

– Igen – mondta –, az volt. – De azért kíméletesebben is fogalmazhatott volna.

– Az ügyvéded vagyok, te pedig az ügyfelem. Ez nem megengedett.

– Nem, természetesen.

– Megszegtem az ügyvédi eskümet.

Roxy elhúzódott.

– Értem.

De úgy tűnt, Mike nem elégedett meg ennyivel.

– Ráadásul most már a sajtóra is gondolnunk kell – folytatta. – Ha Julie vagy valaki más meglátott volna…

– Megértettem, Mike, nem kell még egyszer elmondanod. – *A belső üresség ellenére, amelyet érzett.* – És ráadásul Steffi is itt van. Ha eszébe jut, hogy mi… Úgy értem, téves elképzelésekbe ringatná magát, és azt nem szeretném.

Vajon Mike arca megkönnyebbülést tükrözött? Roxy nem tudott másra gondolni, mert az megint semmissé tette volna az elhatározásait.

– Akkor egyetértünk? – kérdezte Mike.

– Tökéletesen. A sok izgalom ma reggel… Elragadtattam magam.

– Én is. – Mike megpróbált mosolyogni. – A hála és az izgalom veszélyes keverék.

– Igen, sajnos az. Nem fog többet előfordulni.

– Nem – visszhangozta Mike.

Jó, gondolta magában Roxy. Talán most, hogy megszabadult a belső késztetéstől, nem lesz annyira elragadtatva mindentől, amit Mike csinál, és nem lesi az arca minden rezdülését. Még az is lehet, hogy idővel a vágy is eltűnik, amely egyre jobban gyötörte.

8. FEJEZET

Mike nagy sóhajjal nézte a főbérlőtől érkezett fizetési felszólítást az asztalán. Két hete jelent meg Julie cikke a *Daily Press*ben: *Egy örökösnő igényt jelentett be a Sinclair-vagyon egy részére*.

A *Press* szerette a hangzatos címeket, és általában el is érte velük a kívánt hatást. Roxyt több tévéállomás is meghívta, hogy interjút készítsen vele, azonkívül két helyi adó és egy női lap is.

Ahogyan számítottak rá, akadtak kevésbé előnyös reakciók is. Az *Elderion*ban felbukkant két újságíró, a lakása körül is szimatoltak, és írtak a „fura” lakótársairól. A *Press* mai számában Julie lehozta Roxy véleményét erről a dologról.

A sajtófelhajtás ellenére Jim Brassard és a Sinclair nővérek hallgattak, ami elgondolkodtatta Mike-ot. Ha Roxy erről kérdezte, kitért előle, mert nem akarta elbizonytalanítani, legalábbis még jobban nem. Ha eszébe jutott a csók a szálloda halljában, akkor hol hideget érzett, hol meleget. A valóságban az sokkal több volt egy csóknál. Támadás minden érzékére? Igen, ez már találóbb volt.

Roxynak ugyan megmagyarázta, hogy csak az izgalom miatt vesztették el az önuralmukat, de akkor miért vágyik rá egyre jobban? Megpördült a forgószékével, és kibámult az ablakon. Tizenöt évvel ezelőtt úgy döntött, hogy először a karrier, aztán a magánélet. A nagy követelmények, amelyeket odahaza támasztottak vele szemben, nem is tettek mást lehetővé. Most már késő berzenkedni.

Megint megfordult, és közben a könyökével véletlenül lesöpörte Wentworth három levelét az asztalról. Lehajolt, hogy felvegye őket. Az utolsó levélben Wentworth több ígéretet tesz, és küszöbönálló döntésekről beszél. Hamarosan hazajön, és beszél a szüleivel… Ott akarta hagyni a Harvardot, és elvenni Fionát, nem törődve a

következményekkel. Mi történt volna, ha a hazaúton nem hal meg? Hű lett volna az elhatározásához? Beváltotta volna az ígéreteit?

A kérdés komoly bűntudatot ébresztett Mike-ban Grace-szel szemben. Ő a sikerhez vezető, előre kijelölt útra lépett. Valószínűleg nem szerette olyan szenvedélyesen Grace-t, mint ahogyan az emlékeiben élt. Roxanne-ről sokkal nehezebb lenne lemondani.

Ennek most már két hete. Ma másképp döntene? Nem tudott sokáig ezen gondolkodni, mert megszólalt a telefon. Amikor meghallotta, ki hívja, minden más elvesztette a jelentőségét.

– Steffi, kérlek! Egyél egy kicsit gyorsabban, hogy mehessünk Mrs. Ortegához. Dolgoznom kell. – Roxy már felvette magas sarkú cipőjét, és a hegyével idegesen kopogott a padlón. Miért ilyen lassúak a gyerekek éppen akkor, amikor az embernek sietnie kellene?

Steffi az asztalnál ült, és a villájával piszkálta a fasírtot.

– Nem ízlik – nyafogta.

– Tegnap este még ízlett.

– De most már nem jó ízű.

Roxy nagy levegőt vett. A busza tíz perc múlva itt lesz, de türelmesnek kell lennie. Egyáltalán nem meglepő, hogy Steffinek rossz a kedve, mert Roxy a sok interjú miatt még kevesebbet volt otthon. Steffi gyakorlatilag Mrs. Ortegánál lakott, de mit tehetett volna? Hagyta volna napokig Wayne-re?

– Ihatok még egy kis tejet?

– Ha megetted a fasírtot. – Roxy ismerte már a trükköt. Ha Steffi sok tejet iszik, nem tud enni. Ott guggolt Steffi széke mellett, miközben a rövid bőrszoknya veszélyesen felcsúszott. Amióta másképp öltözött, még kényelmetlenebbnek találta a munkaruháját. A szoknya túl szűk volt, a top meg túl sok belátást engedett.

De nem csak erről volt szó. Egyáltalán nem tetszett neki a munka az *Elderion*ban. Amióta interjúkat adott a sajtónak, úgy bántak vele, mintha volna valaki. Nem lelte örömét többé abban, hogy magas

sarkú cipőben vodka-tonikot szolgáljon fel. Felfedezte, milyen más is lehet az élet. Hogy a Sinclair család az újságcikkek ellenére nem jelentkezett, kellemetlen volt, de Mike azt tanácsolta, hogy ne aggódjon emiatt. Másrészről viszont ő maga egyre nagyobbakat hallgatott, amikor a Sinclair családról kérdezte.

Amikor Roxy a szenvedélyes csókra gondolt, az mindig felzaklatta. Akkor már csak égető vágyat érzett, és összeszorult a gyomra. Amit el kellett volna felejtenie, többé nem ment ki a fejéből. A tiltott gondolatok a legmakacsabbak.

Steffi továbbra is étvágytalanul gubbasztott a fasírtja fölött.

– Ha nem eszed meg, nem kaptok Dustyval édességet – fenyegette meg az anyja.

– Hagyd a kicsit békén! – avatkozott közbe Alexis. – Én sem enném meg azt a felmelegített vackot.

– Igazán sokat segítettél, Alexis.

– Elvihetem hamburgerezni…

– Ó, mami, mehetek?

– Nem.

– De ott ehetnék csirkefalatokat.

– Stephanie Rose O'Brien! Edd meg a fasírtodat!

Roxy kiment Alexis után a konyhába. Amióta megjelent róla a cikk a *Daily Press*ben, Alexis épp olyan kiállhatatlan volt, mint Steffi, de Roxy sejtette, hogy e mögött több van.

– Mi van veled? – kérdezte tőle. – Két hete játszod a sértett hercegnőt.

– Talán az nem tetszik, hogy hülyét csináltál belőlem.

– Beszéltem Julie-val, és mindent megmagyaráztam neki.

– Ó, persze. Teszel pár tetves megjegyzést az új kebelbarátnődnek, aztán azzal el van intézve.

Tetves megjegyzést? Tulajdonképpen semmit sem kellett volna mondania.

– És mivel lenne szerinted elintézve?

Alexis megvonta a vállát.

– Mit tudom én? Most csupa gazdag emberrel találkozol. Kérdezd meg a barátodat, ha megint vásárolni mész vele, vagy meghív valami menő ebédre.

Ó, szóval erről van szó! Az új ruhatáráról és az alkalmankénti ebédmeghívásról.

– Miközben te újságírókkal csicseregsz, és előkelő éttermekbe jársz, mi itthon ülünk Wayne-nel, és várunk a nagy lehetőségre.

– Ha Wayne nem csak ülne…

Alexis olyan hangosan csapta be a szekrény ajtaját, hogy Roxy összerezzent.

– Nem hallgatom tovább, hogy minden adandó alkalommal cikized az öcsémet!

– Akkor kvittek vagyunk, mert én sem bírom már nézni, ahogy a heverőmön döglik! – vágott vissza Roxy. – Már elégszer mondtam neked, zavar, hogy ilyen közel van Steffihez. Vagy annyira buta vagy, hogy azt hiszed, nem tudom, mivel foglalkozik?

– Ó, szóval most meg butának nevezel? Nagyon sajnálom, de nem mindenki olyan szerencsés, hogy az anyját egy milliomos csinálja fel. De hát ezt te is tudod – tette hozzá Alexis tele szájjal.

Roxy keze ökölbe szorult.

– Steffit hagyd ki a játékból!

– Nem Steffire gondoltam, hanem rád. Újabban annyira fenn hordod az orrod, mintha nem pont olyan lennél, mint mi. Ne felejtsd el, hogy a lakbér felét én fizetem. Költözz a barátodhoz, ha az öcsém olyan veszélyes a lányodra.

– Mike nem a… – kezdte Roxy, de aztán feladta. Az idő szorított. El kell halasztaniuk a vitát, amikor visszajön a munkából, ha egyáltalán Dion nem zavarja haza. Ő is morgott már az újságírók miatt. – Gyere, Steffi, hozd a kabátodat!

– És az édesség?

– Majd Mrs. Ortegánál megkapod. A mami el fog késni.

– Nem akarok Mrs. Ortegához menni! A fagylaltot akarom, amit megígértél! – Steffi hangos sírásra fakadt. Látszott, hogy mindjárt kitör rajta a hiszti.

Hát persze, miért is ne éppen most. Roxy felvette a székről, de Steffi rúgkapált, és úgy belerúgott a combjába, hogy fájt.

– De megígérted! Meheg-íhí-géhér-tehed…

Steffi nem mondta ki, de Roxy fülének úgy csengett ez, mintha azt mondta volna: *te vagy a legrosszabb anya a világon! Gyűlöllek!*

És valahol igaza is volt. Egy elmaradt desszert még nem a világvége, de Roxy azért nem tudta teljesen legyűrni a bűntudatot.

Mielőtt az ajtó becsukódott mögötte és az üvöltő Steffi mögött, még hallotta, ahogy Alexis és Wayne gúnyosan röhög rajta.

– Nézd csak, ki tisztel meg bennünket a jelenlétével! – gúnyolódott Jackie, amikor Roxy húszperces késéssel belépett az *Elderion*ba. Roxy pontosan ilyen fogadtatásra számított.

– Bocsánatot kérek a késésért, Dion! – mondta, miközben sietve felvette a kötényét. – Steffi cirkuszolt, mert nem akart a bébiszitterhez menni.

– Örülök, hogy azért mégis helyet szorítottál nekünk a naptáradban – válaszolta Dion harapósan. – Jackie szolgál ki az egyestől a négyesig.

– Miért?

– Mert ő időben itt volt.

Na, szép. Először Steffi, aztán Alexis, és most még Dion is! Hát ma este az egész világ összeesküdött ellene?

– Neked úgysincs szükséged a borravalóra, amióta gazdag örökösnő vagy.

– Még nem vagyok az. – Roxy csak akkor kapott észbe, hogy ez mennyire félreérthető, amikor kimondta.

– Egyébként megint itt volt egy újságíró, körbeszimatolt, és a vendégeket idegesítette a kérdéseivel.

– Sajnálom. – A cikkek, amelyek a hét folyamán megjelentek, érthető módon felhergelték Diont. – De sajtószabadság van.

– És a bártulajdonos örüljön neki, ha a bárját „lepukkant csehónak” titulálják?

– Talán akkor majd kitataroztatja. – Az *Elderion*ra igencsak ráférte volna a festés, de Dion nem értette a tréfát.

– Te meg talán elkezdesz a vendégeiddel törődni, különben még több asztalt adok Jackie-nek a tieidből.

Roxy olyan gyorsan kapta fel a pultról a tálcáját és a jegyzetblokkját, hogy sem Dion, sem Jackie nem látta a szemében gyülekező könnyeket. Miért ilyen gonoszok vele? Nem ő kérte az anyját, hogy legyen viszonya Wentworth Sinclairrel, és most mégis ő issza meg a levét.

Mike megértené, de ő nincs itt.

Az első asztalnál üveges sört rendeltek, a másodiknál is. Dion elvette tőle a jó asztalokat, és csak azokat hagyta meg, ahol keveset ittak, és alig lehetett borravalóra számítani. Csak egyvalami tehette teljessé a katasztrófát. Mégpedig…

– Jó estét, Roxanne!

Mike a nyolcas asztalnál ült. Szóval a sors mégsem hagyta cserben. És milyen lenyűgözően fest világosbarna öltönyében és csíkos ingében! A zenegép villódzó fényétől árnyékok suhantak át az arcán. Roxy majdnem elolvadt a láttán. Fellélegzett, és a kedve is egyből jobb lett, megint szebbnek látta a világot.

Hirtelen ráébredt, nem fenyegeti az a veszély, hogy beleszeret Mike-ba – mert már beleszeretett. Őrülten méghozzá, úgyhogy most igazán benne van a csávában.

– Örülök, hogy látlak. Nem bírtad tovább az irodában?

– Mit is mondhatnék erre? Ez a bár ellenállhatatlanul vonz. – A mosolyától Roxy teljesen elgyengült. Csak Mike létezett. – Lenne egy perced számomra?

– Sajnos most nincs. Dion dühös, mert elkéstem. Steffi cirkuszolt.

– Remélem, semmi komoly.

A férfi őszintén aggódó tekintete csak fokozta Roxy érzéseit. Megnyitotta a szívét és a lelkét.

– Nem, csak elege van abból, hogy sohasem vagyok otthon.

– Ráadásul Mrs. Ortegának kenőcsszaga van.

– Az. – *De a te illatod csodás, és a karod erős, egy nő biztonságban érezheti magát benne.* Roxy megpróbálta elfojtani ezeket a veszélyes gondolatokat. – Nem tudsz addig maradni, amíg szünetet tartok? – kérdezte.

– Dehogynem.

– Akkor hozom a szokásosat.

Miközben a pult felé tartott, azon töprengett, vajon az jó-e vagy rossz, hogy Mike itt marad. A két héttel azelőtti csók óta tudatosan csak rövid időre találkoztak, csupán a lényeggel foglalkoztak, és lehetőség szerint egy harmadik személy jelenlétében. Ma este viszont, munka közben, amikor a szűk munkaruháját viseli, és állandóan Mike szeme előtt van… Lehet, hogy mégis jobb lenne megkockáztatni, hogy Dion még dühösebb lesz, és beszélni Mike-kal.

Roxy most is a többi asztalt szolgálta ki először, és csak azután vitte oda Mike-nak az italát. Az üres tálcával nem olyan nagy a veszély, hogy hagyja magát elcsábítani, és megfeledkezik a vendégeiről. Már így is állandóan Mike-ra gondolt.

Dion nem siette el, de aztán mégis adott egy kis szünetet neki.

– Sietnünk kell – mondta Mike-nak, miközben leült vele szemben. – Tíz percünk van, egy másodperccel sem több. Dion figyelmeztetett. – Azt viszont elhallgatta, hogy a főnöke azt mondta, az ügyvédi irodában bármikor találkozhatnak.

– Még mindig dühös a cikkek miatt?

– Mindenki dühös rám – panaszkodott Roxy. – Alexis és Wayne, Steffi és most még Dion és Jackie is. Mindenki azt veti a szememre, hogy fenn hordom az orrom, és különbnek tartom magam náluk.

– Igazuk van.

A válasz megrázta Roxyt. Hiszen végül is Mike akarta, hogy megváltozzon.

– Már előtte is ittál? – kérdezte ingerülten.

Mike megrázta a fejét.

– Félreértettél, Roxy. Igazuk van, ha azt mondják, neked nem itt a helyed… túl jó vagy ehhez. Ha te nem vagy tisztában ezzel, elment az eszed.

Roxy szeme párás lett.

– Köszönöm a biztatást.

– Nagyon szívesen. Van valami, ami valószínűleg még biztatóbban fog rád hatni.

– Valóban? – Roxy tovább akart faggatózni, de aztán meglátta Mike mosolyát. Csak egyvalami csalhatott ilyen elégedett mosolyt az ajkára. Roxy szíve gyorsabban kezdett verni. – Csak nem…?

– Jim Brassard felhívott ma délután.

– Ez azt jelenti, hogy…

Mike még ragyogóbban és magabiztosabban mosolygott.

– A Sinclair nővérek szeretnék, ha meglátogatnád őket.

9. FEJEZET

Alice és Frances Sinclair meglehetősen excentrikusnak számított a New York-i előkelő társaságban. Mindketten kétszer váltak el, és együtt laktak Gramercy Parkban, egy régimódi vörös téglás villában, amelyben felnőttek. A gyerekeik ellenben a közelben lévő modern tetőtéri lakásokat részesítették előnyben. Nem volt olyan jótékonysági egylet a városban, amelynek az elnökségében ott ne lett volna Alice vagy Frances.

Roxy lába remegett, amikor megállt a kovácsoltvas kapu előtt.

– Mi lesz, ha utálni fognak? – kérdezte Mike-tól suttogva.

– Ugyanezt kérdezted akkor is, amikor Julie-val találkoztál. Legyél egyszerűen önmagad, akkor minden rendben lesz.

Roxy szívesen osztozott volna a férfi derűlátásában, de nem tudott megszabadulni a félelemtől. A Sinclair nővérek biztosan csak azért akarják látni, hogy elküldjék a pokolba.

– Ne feledd, hogy te is a családhoz tartozol! – Mike szokás szerint olvasott a gondolataiban, és pontosan azokat a szavakat találta meg, amelyeket hallani szeretett volna. Mit is csinálna nélküle? Mi lenne vele, ha Mike nem állna mellette?

Erre nem is szabad most gondolnia.

A kaputelefonban egy fémesen csengő hang jelentkezett. Mike megmondta a nevüket, és néhány másodperccel később halk kattanással kinyílt a kapu.

A villa egy kicsit beljebb volt az utcától, ahova nem hatolt el az utca zaja. A kaviccsal borított út az ajtóig nem volt tíz méter, de Roxynak úgy tűnt, mintha legalább száz lenne.

– Nézz a lábad elé, nehogy megbotolj! – súgta oda neki Mike, és megszorította a karját. Roxyt mély hálával töltötte el, hogy ebben a

fontos pillanatban feltételek nélkül mellette áll. A szíve túlcsordult a szeretettől. Nagyon szereti Mike-ot!

Egy libériás inas nyitotta ki az ajtót. Közvetlenül mögötte egy egyszerű fekete kosztümöt viselő nő jelent meg.

– Millicent Webster vagyok, a Sinclair nővérek titkárnője – mutatkozott be. – A télikertben várják önt. Kérem, kövessen…

Roxyt egy nagy, világos, csupa üveg helyiségbe vezették. Két idősebb hölgy ült ott egymás mellett, és egy ősz úriemberrel beszélgetett, aki velük szemben a kanapén foglalt helyet. A férfi azonnal felállt, amint a látogatók beléptek, és azt mondta:

– Üdvözlöm, Mike! Köszönöm, hogy eljöttek. – Aztán Roxyra nézett. – Ön valószínűleg Miss O'Brien.

Roxy megköszörülte a torkát, és azt suttogta:

– Igen.

Magán érezte a nővérek tekintetét, de nem mert rájuk nézni.

– Jim Brassard vagyok, a család ügyvédje, és szeretném önnek bemutatni Frances és Alice Sinclairt.

Frances, a magasabbik nővér intett, hogy üljön le.

– Nagyon örülünk, hogy időt tudott szakítani a látogatásra… Ugye, Alice?

– Igen, nagyon. – Alice úgy öt centiméterrel alacsonyabb lehetett, de mindkettejüknek ugyanolyan fekete szeme és finom arcvonásai voltak, és a hajuk is egyformán rövid. Közöttük a padlón egy újfundlandi hevert.

– Ő Bunty, már egy örökkévalóság óta nálunk van. Még a férjem vette, amikor kölyök volt. A férjemnek ez volt az egyetlen jó lépése a házasságunk során.

Mike mosolygott, és Roxy sem tudta visszafogni magát. A szíve őrülten vert, és alig kapott levegőt.

– Köszönöm, hogy fogadnak bennünket – hallotta Mike hangját. – Tisztában vagyok vele, mennyire kellemetlen ez a helyzet önöknek.

– Meglehetősen visszavonult életet élünk, kerüljük a nyilvánosságot – mondta Frances. – De ezt maga is tudja, Mr. Templeton.

Roxy látta, hogy Mike elpirult, mint egy iskolás gyerek.

– Igen, hallottam róla – mondta. – Biztosíthatom, hogy semmiképpen sem akartuk kompromittálni a családot, csak szerettük volna felkelteni a figyelmüket.

– Ez sikerült – vetette közbe Jim.

Alice még mindig Roxyt nézte, de Frances rászólt:

– Nem látod, mennyire zavarba hozod szegény kislányt?

– Bocsánat, nem volt szándékomban. De a haja és a szeme… Már a sajtóban megjelent képeken is feltűnt, mennyire hasonlít az édesanyjára.

A nővérek ismerték az anyját? Roxy alig hitt a fülének.

– A nevét sajnos elfelejtettem. Akkor mi már férjnél voltunk, és elköltöztünk otthonról. Szobalány volt a szüleinknél, és csak akkor találkoztunk vele, amikor néha a hétvégeken hazamentünk.

– Nagyon irigyeltük a vörösesszőke haját – mondta Alice. – És kicsit akcentussal beszélt, ha jól emlékszem.

– Írországból származott – jegyezte meg Roxy –, és kislányként érkezett Amerikába. De teljesen zavarban vagyok. Valóban az anyámról beszélnek? Én mindig azt gondoltam, hogy szállodában dolgozott.

– Az később lehetett, miután apánk elbocsátotta az egész személyzetet. Valami nagyon feldühítette.

– Ahhoz nem kellett sok – tette hozzá Frances. – Meglehetősen lobbanékony természete volt.

– Ha megtudta, hogy a fia egy szobalánynak udvarol, az elég okot szolgáltathatott a dühére – jegyezte meg Mike.

Alice bólintott.

– Még emlékszem, mennyire felháborodott Wenty, amikor megtudta, hogy mindenkit elbocsátottak. Azt nem akarta elárulni,

hogy miért. Azt hiszem, ez két héttel azelőtt lehetett, hogy elment a Harvardra.

– Annak idején nem törődtünk vele eléggé – mondta Frances fájdalmas hangon.

– Sajnos nem – tette hozzá Alice.

Roxy megpróbálta beleképzelni magát a helyzetbe. Az anyja akkor fejezte be a gimnáziumot, elszegődött szobalánynak a Sinclair családhoz, és megismerte a fiatal Wentwortht. Egymásba szerettek, és lefeküdtek egymással. Erre Powell Sinclair rájött, és mérhetetlen dühében elbocsátotta az egész személyzetet.

– Azután nem találkoztak vele? – kérdezte Mike.

– Nem volt rá alkalom. Wenty a Harvardra ment, mi pedig tovább éltük az életünket.

Miért is törődtek volna egy elbocsátott szobalánnyal? – gondolta Roxy keserűen. Most értette meg, miért nem kereste az anyja a családot. Valószínűleg nagyon félt Powell Sinclairtől.

– És aztán Wenty hirtelen meghalt. Hogy miért vezetett olyan gyorsan…?

– Mert hamar otthon akart lenni – mondta Jim Brassard.

– És meg is volt rá az oka. – Mike kivette a leveleket az aktatáskájából, és odaadta őket Roxynak.

Roxy óvatosan megsimogatta a fakult bársonyszalagot, amellyel össze voltak kötve.

– Anyám harminc évig őrizte ezeket a leveleket – mondta, és odanyújtotta őket a nővéreknek.

Frances bólintott.

– Wenty utolsó levelei. Az interjúkban beszélt róluk.

– Szabad? – Alice kinyújtotta a kezét, és elvette Roxytól a leveleket.

– Csak tessék.

Percek teltek el, miközben a nővérek és Jim Brassard a levelekbe mélyedtek. Közben valamikor belépett egy szobalány tálcával a kezében. Roxy figyelte, miközben felszolgálta a teát, és azon

töprengett, mit szólt volna az anyja ahhoz, hogy meghívták teára abba a házba, ahonnan őt kidobták.

Így akartad, anya? Remélem, hogy igen.

Mike balra ült tőle, és teljesen nyugodtnak tűnt. Az öltönye, a viselkedése – minden illett ide, de hát ebben semmi meglepő nem volt. Az viszont meglepte, hogy ő is otthon érezte itt magát. Ez volt az édesapja otthona. A családjáé.

Mike odabiccentett neki, ettől gyorsabban kezdett verni a szíve. Eszébe jutott, mennyire szereti Mike-ot, és mekkora bajok adódtak ebből. Mi öröme van abban, hogy egy olyan férfit szeret, aki hibának tartja, hogy megcsókolták egymást?

Tovább nem tudott ezen tépelődni, mert a nővérek szemlátomást eleget láttak, és zavart köhécseléssel az asztalra dobták a leveleket.

– Wenty mindig túlzásba vitte az érzelmeket – jegyezte meg Alice.

– Ami érdekelte, mindig szenvedélyesen csinálta, amíg meg nem unta.

– Én azt hiszem, őszintén szerette Roxanne édesanyját – fűzte hozzá Mike.

– Nem vonom kétségbe, hogy szerette, és ultimátumot akart adni apánknak – vallotta be Frances nyíltan.

– Mindig ultimátumokat adott – tette hozzá Alice –, ez hozzátartozott a szenvedélyes természetéhez. Amikor apánk be akart fektetni egy japán vállalatba, addig nem evett, amíg meg nem bizonyosodott róla, hogy a vállalat nem támogatja a bálnavadászatot.

Frances bólintott, és egymásra rakta a leveleket.

– És ez csak egy volt az értelmetlen akciói közül.

Roxy nem hitt a fülének. A Sinclair nővérek az öccsük szerelmét a bálnák iránti elkötelezettségével hasonlítják össze?

– Bocsássanak meg, de ezek a levelek…

– Ó, igen – szakította félbe Frances –, nagyon részletesek.

– Ezt el kell ismerni – csatlakozott Jim Brassard is. – Igazán nem túlzott, Mike.

– A legparányibb kétség sem merül fel bennem, hogy az öcsém minden szót komolyan gondolt – mondta Frances. – Hogy a családdal is szembeszállt volna, azt már sohasem tudjuk meg.

– Az éhségsztrájkot egyébként másfél nap után abbahagyta – jegyezte meg Alice józanul.

– Úgy bizony – mondta Frances.

– Az viszont tény, hogy szerelmes volt, amikor ezeket a leveleket írta, és állítása szerint az édesanyja viszonozta a szerelmét. Ha ennek a szerelemnek következményei voltak, természetesen kötelességünk foglalkozni vele.

– Jól értem, amit mond? – kérdezte Mike.

Roxy visszafojtotta a lélegzetét. Ha jól értette, Alice és Frances kész rá, hogy… Nem, ezt csak akkor hiszi, ha a nővérek egyértelműen kijelentik.

– A Sinclair család mindig felelősségteljesen viselkedett – folytatta Frances. – Ha az öcsénk gyermeket nemzett, akkor ez a gyermek természetesen a családunk tagja. Sohasem hagynánk cserben.

Jóságos ég, gondolta Roxy, kimondta! *Valóban kimondta!*

– A kérdés csak az, Miss O'Brien – Frances arcán látszott az a komolyság, amely az apjuknak annyi üzleti sikert hozott –, hogy magát mi vezérli.

– Szeretném megtudni az igazságot – mondta Roxy, aki eleget gondolkodott ezen. – Szeretném végre megtudni, ki vagyok.

A nővérek mosolyogtak és bólogattak. Szemlátomást elégedettek voltak a válasszal.

– Azt mi is szeretnénk tudni – jelentette ki Frances mindkettejük nevében –, ezért aztán beleegyezésünket adjuk a DNS-teszthez.

A dugó kirepült az üvegből, és a pezsgő kifutott.

– Ügyesebben is nyitottam már ki üveget – tréfálkozott Mike. – De aki pezsgőben akar fürödni, az nem finnyáskodhat.

– Én is úgy látom.

A pezsgőt hazafelé vették, mert meg akarták ünnepelni a sikeres találkozót a Sinclair nővérekkel. Már másnap el akarták végezni a DNS-tesztet. Ha szerencséjük van, egy hét múlva az eredmény is meglesz.

A legjobb az egészben maguk a nővérek voltak. Miután megegyeztek a DNS-tesztben, együtt átlapozták a családi fényképalbumokat. Roxy először látott képeket Wentworthről – kisbabaként, gyerekként és fiatal férfiként nem sokkal azelőtt, hogy meghalt. Nem bánta, ha kinevetik, de egészen világosan látta a hasonlóságot Steffi és Wentworth között, különösen ami a szemüket és az állukat illeti.

Nézte, ahogy Mike megtölt két kávéspoharat pezsgővel.

– Nem takarékoskodsz, azt meg kell hagyni – mondta, mert Mike teljesen teletöltötte a poharakat.

– Mert nagy ünnep ez a mai – válaszolta a férfi, és odanyújtotta neki az egyik poharat. – Vagy tervezel még valamit mára?

– A munka hív. Dion vár pontosan… – Az órájára nézett. – Jóságos ég! Már ilyen késő van? Negyedórája a bárban kellene lennem.

Mike felugrott.

– Már az sem segít.

– Biztos vagy benne?

– Teljesen. – Dion az előző nap félreérthetetlenül értésére adta, hogy nem tűri a késést. – Úgyhogy munkanélküli vagyok.

– Nagyon sajnálom.

– Én is. – Roxy maga is észrevette, mennyire közömbösen cseng a hangja. El kellett volna keserednie, de pillanatnyilag minden mindegy volt neki.

– És mi van Steffivel? Nem kell érte menni?

– Éjfélig Mrs. Ortegánál marad, és ha Alexis kitöréseire gondolok, akkor azt hiszem, hogy jobb helye van ott. Minél kevesebbet vagyunk otthon, annál jobb.

– Alexis még mindig cirkuszol?

– Csak most kezdte igazán. Nem is mertem beszélni neki a mai találkozóról. Már alig várom, hogy elvihessem onnan Steffit.

– Ha minden jól megy, oda költözhetsz, ahova csak akarsz. – Mike felemelte a poharát. – A pozitív DNS-tesztre!

Roxy koccintott vele.

– A Mount Everest meghódítására és a győzedelmes ügyvédre!

Ivott egy kortyot, és a pezsgő bizsergett a nyelvén. Valószínűleg ehhez is hozzá kell szokni.

– Azt hiszem, hogy a részgyőzelmünket egyelőre meg kellene tartanunk magunknak – figyelmeztette Mike. – Azzal, hogy a nővérek beleegyeztek a tesztbe, legyőztünk egy nagy akadályt, de a csúcsot még nem értük el. Ha meglesz az eredmény, be kell bizonyítanunk, hogy igényt tarthatsz Wentworth hagyatékának egy részére. A nővérek valószínűleg ki akarják majd adni az öccsük leszármazottjának a részét, de Jim Brassard bizonyára igyekszik mindent megtenni, hogy a vagyonukat megóvja. Akadályokat gördíthet elénk, ha akar.

– De benned emberére talál. – Roxy nem akarta, hogy Mike elbátortalanítsa. Bízott a sikerében, hiszen eddig töretlenül menetelt. Ivott még egy korty pezsgőt, és most már sokkal kellemesebbnek érezte a bizsergést.

– Érdekes, milyen gyorsan változnak a dolgok. Csak négy hete volt, hogy kirohantam az irodádból, mert beképzelt sznobnak tartottalak.

– És minek tartasz most?

Nem tudok elképzelni egy napot sem nélküled.

– Most itt ülök veled, és pezsgőt iszom. – Hogy alátámassza az érvelését, megint ivott egy kortyot. – Örülök, hogy akkor nálad felejtettem a levelet.

– Én is. – Mike megkerülte az íróasztalt, és odaült Roxy mellé. Közben egymáshoz ért a térdük, amitől a levegő elektromossággal telt meg. Roxy el akart húzódni, de olyan jólesett neki az érintés!

– Be kell neked vallanom valamit – mondta a férfi.

– Mit?

– Mindenképp megkerestelek volna. El akartam vállalni az ügyet.

Az első pillanatban Roxy úgy tett, mintha csak az első mondatot hallotta volna. Mike megkereste. Csak erre akart gondolni.

– Ha már a gyónásnál tartunk, bocsánatot kell kérnem tőled – válaszolta.

– Azért, mert nagyképű sznobnak tartottál, vagy valami másért?

– Másért – vallotta be Roxy, és meglökte Mike vállát. – Amikor azt mondtad, hogy sikerre viszed az ügyet, nem hittem neked. Nem volt helyes, hogy kételkedtem benned és a képességeidben. – Roxy a poharába bámult, amelyben apró buborékok szálltak felfelé, és amint felértek, szétpattantak. – Az őszinteséged, a bizakodásod… komolyabban kellett volna vennem. – Koccintott Mike-kal. – Mike Templetonra, aki tudta, hogy győzni fog!

Mike megrázta a fejét.

– Ne, kérlek… – Felállt, és a hatalmas panorámaablakhoz lépett.

– Nem akarod, hogy higgyek benned?

– Abban higgy, hogy megnyerjük az ügyet. De… – a tekintete a távolba meredt – én nem vagyok győztes alkat, Roxanne.

– Ugyan már! – Hogyne lenne az, az volt egész életében. Nem ő mondta?

Roxy felállt, és igencsak meglepődött, mert a lába alatt imbolygott a padló. Buta padló! Kezdetben csak hálát érzett Mike iránt, de közben több lett belőle. Most már tudja, hogy szereti. Nem lenne szabad szeretnie, mégis szereti.

Odaállt Mike mellé. Odakinn sötét volt, és az arca is sötéten tükröződött az ablak üvegében. Szomorúnak és komornak tűnt. Megkerülte Mike-ot, és leült az ablakpárkányra.

– Mit jelentsen hirtelen ez az önkritika?

– Én csak az igazat mondom – válaszolta a férfi. – Nem szeretem, ha olyasvalamiért dicsérnek, ami nem az én érdemem.

– Akkor kié?

Mike meglepetten nézett rá.

– A tiéd, természetesen… ha valóban be tudod bizonyítani, hogy Sinclair vagy, és igényt tarthatsz az apád hagyatékára.

Na igen, talán bizonyos mértékben. Micsoda egy tökfej ez a Mike Templeton! Roxy megint ivott egy korty pezsgőt.

– A DNS-em majd megmondja. Ennek ellenére nélküled semmit nem értem volna el. Nem becsüli le magát egy kicsit az ügyvéd úr?

– Akkor jó ügyvéd vagyok? – Ez úgy hangzott, mintha Mike nagy felfedezést tett volna. – Hát jó… Együtt csináltuk. Jó csapat vagyunk, Miss O'Brien.

Roxy némán felujjongott.

– Ilyesmit csak akkor mondj, ha komolyan gondolod.

– Kételkedsz benne?

Igen, gondolta Roxy, mert ha nem kételkedem, akkor a karodba omlok. Lehetséges ezt még fokozni? Hát nem tartoznak össze már most is?

Mike megint töltött magának, és Roxynak is. Roxy csodásan érezte magát, vidám volt, és felszabadult, és szerette volna, ha az egész világ így érez. De leginkább a férfi, aki ott állt előtte.

– Sohasem szoktad meglazítani a nyakkendődet? – kérdezte, és egy kicsit előrehajolt.

Mike nevetése olyan szexi volt, hogy Roxy idegességében megint ivott egy kortyot. Bár a pohara az előbb még teli volt, most megint félig üresnek tűnt. A feje nehéz lett, olyan nehéz, hogy a homlokát Mike mellének kellett támasztania.

– Az attól függ. – Mike ujjai Roxy hajával játszottak. – Hogy társaságban vagyok-e, vagy nem.

Roxy úgy érezte, belső tűz emészti a vágytól.

– Este lett – suttogta. – És társaságban vagy.

– Az biztos.

Roxy megfogta Mike nyakkendőjén a csomót, és ügyetlenül rángatni kezdte. A pezsgő megtette a magáét. Minden mozdulatra hozzáért Mike állához, de végül sikerült kibontania a csomót.

– Na, most szabad vagy – mondta diadalittasan.

– Így jobban tetszik neked?

– Sokkal. – Roxynak egy másik kérdés is eszébe jutott. – Tényleg bánod, hogy megcsókoltál?

– Megbánásról nem volt szó – válaszolta a férfi.

– De azt mondtad.

– Nem, azt mondtam, hogy hiba volt.

– És ez nem ugyanaz? – Roxynak egyszerűen tudnia kellett, mit gondol erről Mike.

– Nem. A hibákat kerülni kell. A megbánás mindig túl későn jön.

Roxy majd elepedt azért, hogy újra megérintse. A mellkasára tette a tenyerét, és érezte, ahogy a szíve dobog. Hogy miatta dobog ilyen gyorsan, csak fokozta a vágyát.

– Most is hiba lenne megcsókolni? – kérdezte, és kihívón nézett Mike-ra.

A férfi viszonozta a pillantását, és nagy, sötét szemében ugyanaz a vágy égett.

– Igen – mondta, és nem mozdult.

– Mert az ügyfeled vagyok?

– Azért, mert be vagy csípve. – A két tenyerébe fogta Roxy arcát, és gyengéden megsimogatta. – Egy úriember nem használja ki, ha egy nő ivott, még ha ilyen szép és izgató is.

Roxy odasimult Mike-hoz.

– És ha én megcsókollak? Az is hiba lenne?

– Igen.

– És megbánnád?

– Fontosabb az, hogy te megbánnád-e.

– Csak egy módja van annak, hogy ezt megtudjuk. – Roxy lábujjhegyre állt, és az ajkát Mike-éra szorította.

A csók nem volt olyan szenvedélyes, mint az a másik. Gyengédebb volt, több érzéssel teli. Roxy először csak csukva tartotta a száját, hogy érezze Mike ajkát, amely kezdettől fogva

annyira tetszett neki. Aztán szétnyitotta, és a nyelvük érzéki táncba kezdett. Mike mellkasából mély sóhaj szakadt fel.

– Nos? – kérdezte a lány, amikor nagy nehezen összeszedte magát. – Megbántad?

Mike megrázta a fejét.

– Cseppet sem.

– Jó, én sem bántam meg. – Éppen ellenkezőleg. Minden úgy történt, ahogyan szerette volna. – És ha még egyszer megcsókolnálak?

– Abból már baj lehetne.

– Miért?

– Mert nem tudom megígérni neked, hogy a csóknál maradnánk. – És hogy ezt érzékeltesse, Roxyhoz simult, aki érezte, mennyire kívánja.

Elmosolyodott, ő is Mike-hoz simult, és azt kérdezte:

– Ki mondta, hogy én azt szeretném?

– Az ég szerelmére, Michael, legalább néha hallgasd meg a hangpostádat! Az elmúlt négy napban ez a harmadik üzenetem. Mit képzelsz, amikor interjúkra szaladgálsz ezzel a nővel? Ügyvéd vagy, nem…

Mike kikapcsolta a mobiltelefonját. A nő, aki éppen a nadrágját vette fel, sokkal érdekesebb volt.

– Miért nem hagyod egyszerűen azt a nadrágot? Nekem sokkal jobban tetszett, amíg a földön volt.

Roxy mosolygott.

– Igazán remek cím lenne: Örökösnő nadrág nélkül.

– Címnek nem tudom, de fotónak… azt megnézném.

– És ezt éppen az az ember mondja, aki túl rövidnek találta a szoknyámat a bárban.

– Túl rövid is volt, ami nem jelenti azt, hogy nem néztem szívesen. – Mike a homlokát ráncolta. – Miért akarsz mindenképpen busszal menni?

– Mert attól tartok, hogy Mr. Pezsgő nem ülne túl biztosan a volánnál.

– Akkor inkább maradj itt! – Magához húzta Roxyt, és forrón megcsókolta. – Szeretem az illatodat – súgta oda neki, és az arcát a hajába fúrta. – Egész éjjel kóstolgatnálak és szívnám magamba az illatodat… – Megcsókolta a nyakát, és hallotta, ahogy halkan felsóhajt. Talán mégis busszal kellene mennünk, hátul leülni, és…

– Mennem kell – mondta Roxy, amikor végre elengedte. – Megígértem Mrs. Ortegának, hogy éjfélkor elhozom Steffit.

– A pokolba Mrs. Ortegával! – Mike szívesen beszélgetett volna még, de tudta, hogy Roxynak igaza van, nem hagyhatják Steffit egész éjszakára Mrs. Ortegánál. A kis ünnepüknek egyszer vége kell hogy szakadjon. – Várj, amíg felöltözöm, és akkor megyünk együtt taxival.

– Együtt? Tudod, hogy nem maradhatsz nálam. Nem szeretném, hogy Steffi téves következtetéseket vonjon le, amikor felébred.

Mike azzal is érvelhetett volna, hogy egy férfival több vagy kevesebb fel sem tűnne Roxy lakásában, de inkább nem tette. Roxy mindenáron meg akarja védeni a kislányát, és ezt tiszteletben kell tartania. Másrészt viszont semmi sem áll az útjában egy közös reggelinek holnap reggel.

– Reggeli? – kérdezett vissza Roxy, amikor elmondta neki az ötletét.

– Amikor elmegyek érted, hogy elvigyelek a DNS-tesztre. A teszt után, amikor Steffi az iskola-előkészítőben van, nekünk pedig rengeteg időnk lesz… – mondta, és a hüvelykujjával körülrajzolta Roxy mellbimbóját.

A lány felsóhajtott.

– Akkor szurkoljunk, hogy a laborban gyorsak legyenek.

10. FEJEZET

– Mami, mi az a labu?

Steffi a konyhaasztalon ült, és gyümölcslét ivott a kedvenc poharából, Roxy pedig a kávésbögréjét kereste.

– Labor, szívem – javította ki. – Hol van az az átok bögre? Még egy perccel ezelőtt itt volt a kezében. – Azért megy oda az ember, hogy megvizsgálják a vérét.

– Beteg vagy?

– Nem, szívem, nem vagyok beteg. – Roxy még sohasem érezte magát jobban. A feje fölé emelte mindkét karját, és élvezte az alig érezhető izomlázat, amely az éjszakára emlékeztette. Kéjesen felsóhajtott, amikor ez eszébe jutott. És mert egyfolytában csak erre gondolt, a kávésbögrét is elvesztette valahol.

– Anyukád azért csináltatja a vizsgálatot, hogy bebizonyítsa, mindannyiunknál különb. – Alexis hálóingben belibegett a konyhába, és kivett két poharat a szekrényből.

– Különb, mint én, mami?

– Senki sem különb a többieknél – válaszolta Roxy. – Alexis csak viccelt.

Alexis sokatmondóan köhécselni kezdett, de Roxy ügyet sem vetett rá. Senki sem fogja ma elrontani a kedvét, a legkevésbé Alexis vagy Wayne. Mike nemsokára itt lesz. Együtt elviszik Steffit az iskola-előkészítőbe, aztán elmennek a DNS-tesztre, és végül – ha minden sikerül – megismétlik a tegnapi estét.

Most először volt Roxy elégedett az életével, és néhány nap múlva, ha a teszt eredménye meglesz, még elégedettebb lesz. Steffivel együtt egy igazi családhoz tartoznak majd, és elég pénzük lesz, hogy teljesen új életet kezdjenek.

Végül az ablakpárkányon találta meg a bögréjét. A kávé időközben kihűlt, de megitta. Legalábbis egy-két kortyot, mert akkor csengetés hallatszott.

Steffi a konyhaasztalra mutatott.

– Mami, a telefonod!

Alexis, aki ott állt mellette, egy pillantást vetett a kijelzőre.

– Biztos a következő újságíró, aki interjút akar kérni. Én itt teljesen felesleges vagyok.

Roxy felvette az asztalról a telefonját, és eltűnt vele a nappaliban. A szám valahonnan ismerősnek tűnt neki.

– Igen, tessék! – szólt bele a telefonba.

– Christina azt mondta, kerestél, és hogy valami sürgős dologról van szó.

Az apja! A „másik” apja, hogy pontosak legyünk. És éppen most.

– Igen, apa, szerettem volna beszélni veled. Anyáról van szó.

– Valami baj van? Azt hittem, kötött biztosítást arra az esetre, ha meghalna.

– Kötött is, de most másról van szó. – Roxy nagy levegőt vett, és aztán feltette a mindent eldöntő kérdést: – Hallottál valaha egy Wentworth Sinclair nevű férfiról?

Mike egyenesen Roxy lakásához ment. Valószínűleg túl korán érkezik, de nem fontos, így legalább lesz ideje az alapos üdvözlésre. A gondolatra gyorsabban kezdett verni a szíve.

Úgy tűnt, a szerencse mellé szegődött, mert közvetlenül Roxy háza előtt talált parkolóhelyet. Amikor kiszállt, éppen egy idősebb szomszéd jött ki az épületből.

– Ó, megérkezett a reggeli valakinek, igaz? Úgy sejtem, a zacskóban sütemény van – jegyezte meg, miközben tartotta az ajtót Mike-nak.

Mike bólintott.

– Ahogy mondja.

Legnagyobb meglepetésére háromszor is kopognia kellett, mire Roxy kinyitotta az ajtót. Azt hitte, a nő már régen felkelt, és alig várja, hogy a laborba menjenek a döntő tesztre. Éppen negyedszer is kopogni akart, amikor hallotta, hogy csörög a biztonsági lánc, s egy másodperccel később Roxy kinyitotta az ajtót, és megfogta Mike kezét. Sápadt arca, színtelen ajka és bedagadt szeme elárulta, hogy sírt.

– Mi történt? – kérdezte Mike, és letette a zacskót az asztalra. – Valami baj van Steffivel?

– Nem, semmi baja. – Roxy megtörölte a szemét. – Apám telefonált.

– Ó, jaj! – Mike nem tudta, mit is mondhatna. – Sajnálom, hogy nem jöttem korábban. Nagyon veszekedett?

– Egyáltalán nem – válaszolta Roxy. – Mindent tudott anyáról és Wentworthről.

– És végig hallgatott?

Roxy bólintott.

– Nem volt neki fontos. Csak annyit mondott, hogy a teszt felesleges, mert nem lehetek Wentworth lánya.

Mike nem hitte el.

– Miről beszélsz? – kérdezte értetlenül. – Már hogyne lehetnél Wentworth lánya! A nővérei is megerősítették.

– Akkor tévedtek. Wentworth meghalt, mielőtt anyám teherbe esett volna.

– Honnan tudod te ezt?

– Onnan, hogy… – A kanapén ott ült Steffi, és éppen szemlét tartott a pónik felett. Roxy nem akarta szétrombolni a kis világát, és intett Mike-nak, hogy menjenek ki a konyhába. Az asztalon ott volt Wayne félig teli kávéscsészéje és egy leégett lábos. *Ez* a valóság. Tudhatta volna.

– Apa mindent elmondott. – Roxy kimerülten dőlt az asztalnak. – Túl korán születtem. Anyámat sokkal későbbre írták ki, mint hogy Wentworth az apám lehetett volna.

– A dátumokat meg lehet hamisítani.

– A gyenge méhet azonban nem. Az orvos azt mondta anyának, hogy koraszülés fenyeget, ha nem hagy fel a munkával. Hogy miért dolgozott tovább, apa nem mondta. Talán kellett neki a pénz, vagy nem bírta ki, hogy odahaza üljön. A végén apa tett egy cinikus megjegyzést: szerinte anya azért akarta a koraszülést, hogy senki ne tudja, mikor fogantam.

Az a könyörtelenség, ahogy beszélt, jobban bántotta Roxyt, mint az, amit mondott. Az elbeszélése szerint három héttel Wentworth halála után ismerte meg az anyját egy bárban. Az anyja nagyon zaklatott volt, és berúgott. Hogy megnyugtassa, az apja meghívta egy italra, aztán még egyre, és még egyre, amíg ki nem kötöttek a kocsija hátsó ülésén.

– *Kikötöttek* – ismételte meg Roxy viszolyogva. – Pontosan ezt a szót használta. – Keserűen felnevetett. – Egyformák vagyunk anyámmal… azzal a különbséggel, hogy apám a szomszédban lakott, így anya fel tudta hívni, amikor kiderült, hogy teherbe esett. Apám rendes ír katolikusként természetesen feleségül vette.

Egy nagy szerelem gyümölcse? Milyen más a valóság! Roxy megint az volt, aminek mindig is érezte magát: hatalmas tévedésnek. Kínos balesetnek.

– Apám nem azért hagyott el bennünket, mert anyám még mindig Wentwortht szerette. Azért ment el, mert nem szeretett bennünket eléggé ahhoz, hogy maradjon.

Roxy lehorgasztotta a fejét. Elég volt egy tízperces telefonbeszélgetés, hogy örökre odalegyen minden reménye, minden álma. *Sajnálom, kislányom, azt hittem, hogy mindent tudsz.*

Mike hatalmas léptekkel járkált fel-alá a konyhában. Roxy a cipőjét bámulta, és megállapította, milyen kevéssé illik a kopott linóleumhoz. Ez is a valósághoz tartozik.

– Ez nem lehet igaz! – mondta Mike borúsan. – Tegnap még minden teljesen világos volt. Mi történhetett?

– A valóság utolért – mormolta Roxy.

– Egyelőre semmi ok a kétségbeesésre. – Mike a hajába túrt. – Apád tévedhetett is az időpontokkal kapcsolatban.

– Nem tévedett.

Mike hirtelen megállt.

– Azt nem tudhatod.

– Nincs nekem olyan szerencsém, Mike. – Miért ne lenne a származása is olyan, mint az összes tévedése és helytelen döntése? Hogyan is gondolhatta, hogy gazdag örökösnő? – Tudhattam volna előre. Csődöt mondtam minden szinten: mint színésznő, mint gyerek, mint anya…

Mit nyújthat ezek után Steffinek? Sem örökséget, sem apát, még a pocsék munkáját sem. Minden, amije van, egy lepusztult lakás, Wayne-féle visszataszító alakok, és egy olyan családtörténet, amely egy autó hátsó ülésén kezdődött. Mikor fog bekövetkezni, hogy Steffi is tévedésnek tartja saját magát?

Roxy hirtelen rosszul lett, odaszaladt a mosogatóhoz, és kihányta az éppen megivott kávét. A torka égett. Mike meg akarta simogatni a hátát, de eltolta a kezét, hogy ne kelljen az együtt érző arcát néznie. Mike is a téves döntései közé tartozik. Azt hitte, hogy egy gazdag örökösnővel feküdt le, és kit kapott ehelyett? A szegény kis Roxyt! Egy ilyen nő nem lehet neki elég. Mit jelenthet még neki?

– Vége. – A lefolyót bámulta, amelyben bugyogva eltűnt a víz. Miért nem lehet az elmúlt hetek hibáit és tévedéseit ugyanígy elmosni?

– Nem, még nincs vége. – Mike újra teli volt energiával. Roxy hallotta, milyen keményen csikorog a cipője sarka a linóleumon. – Elrepülök Floridába, és személyesen kérdezem ki az apádat. Ezt már az elején meg kellett volna tennem. És anyád orvosi iratait is átnézzük még egyszer. Talán él még az orvosa.

– De minek, Mike? Mi értelme van ennek? Az eredmény ugyanez lesz.

– Nem tudhatjuk.

Dehogynem…

– Az ügynek vége, Mike!

– Fel akarod adni? Csak így egyszerűen?

Roxy nagy szemekkel nézett rá.

– Mit kellene még tennem?

– Tovább harcolni.

– Hogy még nagyobb bolondot csináljak magamból? Abban a reményben, hogy a Sinclair nővérek majdcsak adnak valami pénzt, hogy megszabaduljanak tőlem?

– Miért is ne? Még mindig jobb lenne, mint idehaza ülni, és eljátszani az áldozatot.

Eljátszani az áldozatot? Roxy odalépett Mike-hoz.

– Mit jelentsen ez?

– Pontosan azt, amit most csinálsz.

– Nem játszom semmit! – De hát hogyan is értheti ezt Mike? Hiszen az élet sohasem bántotta.

– Biztos vagy benne? Nekem nagyon úgy tűnik. Egyetlen telefonbeszélgetés, és már fel is adod.

– És szerinted mit kellene tennem? Tovább folytatni, hogy valami pénzhez jussak? Nem ezért vágtam bele.

– Hanem?

Már megint ott kötöttek ki, hogy Roxy pénzéhes csaló! Azon után, amit együtt átéltek. Roxy dühös lett.

– Tudod nagyon jól, hogy nem ezért csináltam! – szakadt ki belőle, és nem állt távol attól, hogy megüsse Mike-ot.

– Igazad van… kérlek, ne haragudj. – Mike bocsánatkérése őszintébbnek tűnt volna, ha nem olyan átlátszó a taktikája. – Csak azt akartam mondani, azért fordultál hozzám, hogy jobb életet biztosíts Steffinek. Ez még mindig lehetséges. Nem engedhetem, hogy feladd, ahhoz ez az ügy túl fontos.

– Nem hallottad, amit mondtam? Már nincs semmilyen ügy!

– Lennie kell!

Mike szinte kiabált már, és megijesztette Roxyt. Roxy tudta, Mike hozzá van szokva, hogy megnyeri az ügyeit, de most… most

egyszerűen túl messze ment. Majdnem úgy tűnt, mintha a sors nem vele, hanem Mike-kal tolt volna ki.

– Sajnálom, de attól tartok, várnod kell a sikerre a következő ügyfélig.

– Nincs következő ügyfél.

Roxy Mike-ra meredt. Miről beszél? Jól hallott?

– Nincsenek más ügyfeleim, csak te.

– Ezt nem értem. A hirdetésed, az elegáns iroda…

– A csőd szélén állok. – Mike egyre jobban zavarba jött. – Éppen neked kellene a legjobban tudnod, hogy nem mind arany, ami fénylik.

– Akkor hát ezért vállaltad? Hogy egy világraszóló üggyel fellendítsd az irodádat?

– Nem, illetve talán az elején…

Roxy eleget hallott. A férfi magyarázkodása nem érdekelte. És még azt hitte, hogy a tegnapi este többet jelentett neki, hogy a lelke mélyéig megérintette! Micsoda tévedés! Mike csak azért feküdt le vele, hogy kedvében járjon a fontos ügyfélnek.

Már megint hibát követett el. Megint tévedett. A férfira meredt.

– Azt hiszem, menned kellene.

– Mennem kellene? – Mike erre szemlátomást nem számított. – Nem hagylak itt.

– Ó, dehogynem. – Mike-nak tulajdonképpen elégedettnek kellene lennie vele. Most nem menekül, hanem őt küldi el. – Én már olyan sokszor megégettem magam, hogy nem kockáztathatok. – Roxy elment Mike mellett, és kinyitotta a nappali ajtaját. – A megbízatása ezzel befejeződött, Mr. Templeton!

Mike értetlenül nézett rá.

– Ne tedd ezt, Roxy!

– Késő, ügyvéd úr. Már megtettem.

Eltartott néhány másodpercig, mire Mike felfogta, de aztán egy szó nélkül elment.

– Mami! – kiabált ki Steffi a kanapéról, miközben Roxy becsukta az ajtót. – Mike nem köszönt el.

Roxy az ajtóra meredt, amely lassan elmosódott a szeme előtt.

– Nem, szívem, nem köszönt el.

Nem is várta tőle, hogy elköszönjön.

– Nézd, mami, a pónik körhintáznak!

Roxy elvette a tekintetét a mobiltelefonja kijelzőjéről, és a műanyag állatkákat szemlélte, amelyek körbe-körbe meneteltek a padlón.

– Nagyon aranyosak. Élvezik?

– Aha. Én is élveztem. Nem mehetnénk el megint?

– Jó lesz a Central Parkban is?

Steffi abbahagyta a pónik táncoltatását.

– Ott nincs fehér nyuszi és krokodil sem.

– Aha.

– Akkor elmegyünk?

A Bryant Parkba? Huszonkilenc évbe került, amíg eljutott oda, és most tele van emlékekkel.

– Talán – válaszolta. Egyszerűen nemet mondani nem mert, hiszen nem tudta volna megindokolni. Mit is mondhatott volna? Nem, kislányom, nem megyünk, mert a mami már a gondolattól is sírva fakad. – Valamikor.

– És Mike is jöhet?

Ez olyan volt Roxynak, mintha tőrt döftek volna a szívébe.

– Nem hiszem, hogy látjuk még Mike-ot.

– Miért nem?

– Mert már nem dolgozunk együtt.

– Hogyhogy?

Roxy szerencsére megmenekült attól, hogy válaszolnia kelljen, mert kopogtak.

– Nem akarok Mrs. Ortegához menni! – tiltakozott Steffi sírós hangon.

– Nem megyünk Mrs. Ortegához. Ez valószínűleg Priti lesz a szomszédból, talán kölcsön akar kérni valamit.

De nem Priti volt az, hanem Wayne. Elhaladtában meglökte kicsit Roxyt, és egyenesen a konyhába masírozott.

– Van még sör?

– Nincs – mondta Roxy éles hangon –, és Alexis sincs itthon. Elment P. J.-jel. P. J. egy hete használta a lakását szemrebbenés nélkül.

Roxy sajnos egy szót sem szólhatott, bármennyire dühítette is. Alexis a jogait szajkózta, és titokban örvendezett Roxy balszerencséjén.

Wayne visszajött a konyhából, mindkét kezében egy-egy sörösdobozzal.

– Gyűlölöm a dobozos sört – jegyezte meg.

– Ahogy mondtam, Alexis nincs itthon. Egyáltalán hogy jutottál be?

– El kellett intéznem egy üzleti ügyet a szomszédban.

Roxy el tudta képzelni azt az üzleti ügyet.

– Felőlem, de itt semmi keresnivalód, nyugodtan elmehetsz.

Wayne felemelte mindkét kezét.

– Csak nyugodtan! Nem akarok veszekedni. Miattad jöttem. Azt gondoltam, hogy talán társaságra van szükséged.

Roxy már a gondolattól is rosszul volt.

– Nincs. Steffi elég társaság nekem.

– Ne legyél már ilyen! Tudom, hogy a szupermened faképnél hagyott, mert nem kaptad meg a pénzt.

– Mike nem hagyott faképnél. – Inkább fordítva történt, de ezt Wayne úgysem hitte volna el. – Nem is voltunk olyan viszonyban.

Wayne mosolyogva közelebb lépett hozzá, és bizalmaskodva azt mondta: – Én sem vagyok ám rossz. Mindent megcsinálok, amit csak akarsz, és jó vagyok az én kis báránykáimhoz. – Hogy alátámassza,

megsimogatta Roxy karját. Roxy legyőzte a viszolygását, és Steffihez fordult, aki tágra nyílt szemmel nézte a jelenetet.

– Mit gondolsz, szívem, tudnál egy kicsit a szobádban játszani Dustyval?

– Menj csak! – csatlakozott Wayne is, és Roxyra kacsintott.

Steffi vonakodva felállt, és csak akkor fogta meg Dustyt, amikor az anyja megnyugtatóan rámosolygott.

Roxy megvárta, amíg becsukja maga után a szobája ajtaját, aztán lesöpörte magáról Wayne kezét.

– Nem merészelj még egyszer így beszélni a kislányom előtt! – förmedt rá.

Wayne rávigyorgott.

– Alexis nem fogja megtudni.

Ezzel túlfeszítette a húrt. Ez a tizenkilenc éves nyikhaj elég ideig rontotta itt a levegőt, és most még meg is akarja „vigasztalni”! Azt már nem, ennyire mélyre azért nem süllyedhet! A mutatóujját a fiú vállába fúrta.

– Figyelj rám, te kis Casanova! Nem érdekel, hogy Alexis a testvéred, ha még egyszer rám vagy a kislányomra nézel, úgy tökön rúglak, hogy szopránt fogsz énekelni. Világos? Most pedig fogd a sörödet, és tűnj el a lakásomból!

Wayne ügyet sem vetett a fenyegetésre. Tetőtől talpig végigmérte Roxyt, és közelebb lépett hozzá.

– És ha nem megyek? – kérdezte.

Roxy a zsebébe nyúlt a telefonjáért.

– Akkor felhívom a rendőrséget. Majd meglátjuk, milyen gyorsan kerülsz megint börtönbe, tekintettel az „üzleti” ügyeidre. – Megnyomta az első gombot. – Egy…

– Jól van már. – Wayne megadta magát, mielőtt Roxy tovább billentyűzött volna. – Ne idegesítsd fel magad ennyire.

– Kifelé innen!

– Nagyképű lotyó! – Wayne elhúzta a száját. – Azt hiszed, jobb vagy nálunk, mert adtál pár interjút, meg új göncöket kaptál a pasidtól. De egyet mondhatok neked: ez mind csak fontoskodás.

– Az lehet – mondta Roxy –, de nálad jobb vagyok, az biztos.

És jobb annál az életnél is, amelyet most folytat.

Mike arra a mondatra gondolt, amelyet az öccse mondott, amikor legutóbb találkoztak. Egy Templeton nem téveszti szem elől a célt.

Vajon jogos volt a szemrehányás? Roxy ugyan kirúgta, de zokon veheti-e tőle? Kétségbe volt esve, ő meg csak az irodáját féltette.

Wentworth Sinclair szégyellte volna magát miatta.

Elmegy Roxanne-hez, és először is bocsánatot kér tőle, aztán még egyszer megpróbálja. Valamikor úgyis beszélniük kell egymással. Ha kell, letáboroz az ajtaja előtt, és elcsípi, amikor kijön. Mindent megtesz, amit csak kell.

Amikor a földszinten kiszállt a liftből, egy pillanatig azt hitte, Steffit látja a forgóajtón bejönni.

– Mike! – Tehát mégsem képzelődött. – Nézd csak, mami, ott van Mike!

Mike a nőt nézte, aki Steffi mögött jött. Valóban Roxanne volt az, s csinosabb volt fakó farmerjában és égkék garbójában, mint valaha. Amikor meglátta őt, bátortalan mosoly suhant át az arcán. Mike úgy érezte, megáll a szíve.

– Szervusztok… – lehelte, és megállt, mint akinek a földbe gyökerezett a lába. Egy szó sem jutott eszébe, de aztán kinyögte: – Éppen hozzátok tartottam…

– Hozzánk? Miért?

Hogy megcsókoljalak, szerette volna válaszolni, de ehelyett csak annyit mondott: – Hogy visszavigyem neked az édesanyád leveleit. – Hogy ezt bizonyítsa, feltartotta az aktatáskáját.

– Ó!

Csak nem csalódottság látszik Roxy arcán? Mike nem mert reménykedni.

– És te? Miért jöttél?

– Ugyanezért.

– Ó!

Szóval akkor nem volt csalódott. Gondolhatta volna.

– Hol van a nyakkendőd? – kérdezte Steffi.

– A micsodám? Á, a nyakkendőm… – Mike gépiesen a nyakához nyúlt. – Nem vettem fel, nehogy a csomagolásnál piszkos legyen.

– A csomagolásnál? – kérdezte Roxy bizonytalanul. – Elmész?

– Valamikor… nemsokára. Bezárom az irodámat.

– Miért? – Roxy észre sem vette, hogy lassan odament Mike-hoz. – Történt valami?

Mike nem fáradt azzal, hogy cifrázza a helyzetet, néhány szóval leírta, mi történt. Amikor befejezte, Roxy felemelte a fejét, és megkérdezte: – Meg kellett volna nyerned az ügyemet, hogy ne veszítsd el az irodát?

– Több okból is szükségem volt rá. Pénz, elismerés…

– És ha én nem…

– Nem a te hibád – szakította félbe Mike. – Hibás volt a kiindulási pont, amiért elvállaltam az ügyedet. Ezért vesztettem el annyira a fejem, amikor be akartad fejezni az együttműködést.

– Mert aggódtál miattam?

Mike megrázta a fejét.

– Attól féltem, hogy csődöt mondok. – Végre kimondta!

– És most?

– Most már tudom, hogy csak két embernek okoztam csalódást: neked és magamnak.

– Nem, nem okoztál.

– De igen, Roxanne. Végre meg kell tanulnom, miben áll az igazi siker vagy sikertelenség. Sok évet töltöttem azzal, hogy hajszoltam a sikert, és rettegtem a sikertelenségtől. De aztán találkoztam egy nővel, aki kedves és hálás volt, bár az élet eléggé megtépázta. – Mike

tett egy lépést Roxy felé abban a reményben, hogy a lány nem húzódik el. – Ugyan mindig azt hajtogatta, hogy ő két lábon járó szerencsétlenség, de igencsak tévedett. Rendkívüli akaratereje van, és én éppen hozzá indultam, hogy letáborozzak az ajtaja előtt, amíg meg nem hallgat.

– A lépcsőházban akartál aludni? – kérdezte Steffi csodálkozva. – Van hálózsákod?

– Titokban azt reméltem, hogy nem lesz rá szükségem, de ha anyukád engesztelhetetlen lett volna, biztosan szerzek egyet.

– De hát mi is azért jöttünk, mert a mami beszélni akart veled.

A gyerekek mindig igazat mondanak.

Akkor reménykedhet? Úgy döntött, megpróbálja.

– És miről akartál velem beszélni? – kérdezte.

Roxy a könnyeivel küszködött. Már elfelejtette, milyen jóképű Mike, és milyen csodás dolgokat tud mondani.

– Komolyan gondoltad, amit mondtál?

Mike bólintott.

– Minden egyes szót.

– Ez fura – folytatta Roxy –, mert én is gondolkodtam magamon. Egy bizonyos valaki azt mondta, hogy örökké áldozatnak fogom érezni magam, mert az élet keményen bánt velem, és rájöttem, hogy igaza volt.

– Nem volt igaza…

– De igen. – Roxy Mike szájára tette az egyik ujját. – Végre abbahagytam, hogy állandóan magamat sajnáljam.

– És ki okozta ezt a változást?

Roxy mosolygott, mert az aktatáskában levő levelekre gondolt.

– Anyám. Nem akartam olyan lenni, amilyen ő volt. Nem akartam életem végéig gyászolni, amiért nem kaphattam meg a férfit, akit szerettem volna.

Mike átölelte Roxyt.

– Nem is veszítetted el.

Roxy a legszívesebben hangosan ujjongott volna, de csak annyit mondott: – Micsoda szerencse! – Aztán lábujjhegyre állt, és megcsókolta Mike-ot.

A végén azonban nem az győzte meg arról, hogy a férfi szereti, amit mondott, hanem a ragyogás a szemében. Roxy szeretett, és viszontszerették.

Meg akarta csókolni Mike-ot, de egy kis kéz megrángatta a pulóverét.

– Most akkor Mike is jöhet velünk a körhintához? – kérdezte Steffi.

Mike nevetett, és felkapta a kislányt.

– Hát persze, kicsi pónim. Nincs semmi, amit szívesebben tennék.

Steffi feje fölött rámosolygott Roxyra, és a lány visszamosolygott rá. Minden szavát elhitte.

VÉGE